

КОНИ МЕЙСЪН ЛАСКИ И НАСИЛИЕ

Превод от английски: Стамен Стойчев, Диана Кутева, 1994

chitanka.info

ПРОЛОГ

Лондон, 1759

Аманда пристегна кафявата вълнена пелерина около крехките си рамене и неволно потръпна, когато гъстата, сива мъгла се завихри като привидение около крайпътните камъни. Като че ли бяха изминали часове, откакто бе напуснала топлата стая, за да купи дантела, необходима на майка ѝ да довърши балната рокля на лейди Линли. Под нейно покровителство те биха могли да избегнат глада и затвора за дължници. Майката на Аманда, Нора Прескът, осигуряваше прехраната им, като шиеше усърдно, с много въображение. Ако на сутринта роклята на лейди Линли бъде готова и тя остане доволна, може би ще я препоръча на своите влиятелни и богати приятелки.

Аманда, почти шестнадесетгодишна, дъщеря на професор Джонатан Прескът, починал преди четири безкрайни години, и на Нора, дама с беден, но благороден произход, станала по-късно шивачка, осъзнаваше значението на парчето дантела, което стискаше в премръзналите си пръсти. През 1759 г. в Лондон шивачките бяха твърде много и майката и дъщерята едва свързваха двата края. След неочакваната смърт на бащата бяха принудени да напуснат уютната къщичка в покрайнините на Лондон и да отидат в двустайната работилница, накрая на бедните лондонски квартали, където майката припечелваше, като шиеше за по-заможните матрони.

Лейди Линли беше първата истински важна клиентка, на която Нора попадна през четирите години, откакто беше принудена да се грижи за себе си и за своята дъщеря. Дантелата не ѝ достигаше. А такава дантела можеше да се намери само в един магазин на Тиъднийдъл стрийт. Майката не искаше да позволи на момичето да излезе в такъв късен час, когато навън бродеха само джебчии и проститутки. Но Аманда, прекалено авантюристична и буйна, за да следва съветите ѝ, не я послуша. Освен това на Нора ѝ оставаха малко часове за работа върху роклята, преди да настъпи утрото.

Трудно откри магазина, в който можеше да намери дантелата. Когато пое обратно към дома си, бе обгърната от гъста, студена мъгла, покрила града под сив саван. Въпреки че добре познаваше улиците в тази част на града, Аманда се заблуди, зави в погрешна посока и сега се бе изгубила безнадеждно. Очевидно бе някъде наблизко до брега — усещаше острия мирис и пръските солена вода, които мокреха пелерината и пронизваха костите ѝ. Тя се изплаши. Не само за себе си, но и за майка си, която без дантелата нямаше да успее да довърши роклята.

Внезапно едно разкъсване на мъглата ѝ позволи да различи слаба светлина, потрепваща в мрака, известяваща за някаква все още отворена странноприемница или магазин, където можеха да я упътят за посоката. За нейно щастие не бе обезпокоявана нито от пияни моряци, нито от джебчии, но знаеше, че само най-дръзките биха излезли навън във вечер като тази. Събрала смелост, тя се насочи решително към светлината, като отчаяно се молеше да попадне на състрадателен човек, който би помогнал на едно нещастно момиче, изпаднало в беда.

Докато Аманда си проправяше път към далечната светлина, към своята надежда за сигурност, трима добре облечени младежи от благороден произход, стояха пред входа на странноприемницата „Чайка и лебед“.

Френсис Лендри, син и наследник на херцог Етъбъри, Джеймс Дрискол, втори син на граф Уинчестър, и Хари Уиндъм, наследник на титлата „херцог на Херефордшир“, спокойно наблюдаваха постоянните посетители на пълната с хора странноприемница през не дотам чистия прозорец.

— Виждаш ли го, Хари? — запита Джеймс, който бе късоглед и трудно можеше да различи този, за когото ставаше дума.

— До камината е — кимна Хари, тръсвайки разрошените си руси къдрици. Тримата се загледаха в отпуснатата фигура на висок, кокалест млад аристократ. Леко небрежното му облекло и поруменялото лице подсказваха, че си е пийнал доста.

— Дявол да го вземе! — изруга Френсис и се усмихна снизходително, защото като тридесетгодишен, той беше най-възрастен от четиримата неразделни приятели. — Ето как старият Тони пропилява последната си нощ в Лондон. Забелязахте ли, че кръчмарката гледа влюбено нашия млад приятел?

— Остави тая работа на Тони — усмихна се кисело Джеймс. — С порочната си хубост и изтънчени маниери, той няма нужда от помощ.

— Обзалагам се, че тази кръчмарка не е девица — злобно се ухили Френсис.

— Не е необходимо да се обзалагаш — отвърна Джеймс шеговито.

— Е, момчета, нека устроим едно незабравимо изпращане на Тони — предложи Френсис. — Нощта е противна и този огън изглежда твърде подканващ, за да го пренебрегнем.

— Нека тази нощ наистина остане незабравима за стария Тони — обади се Хари. Красивото му лице се бе оживило от лудорията, която замисляше.

— Какво имаш предвид? — попита скептично Джеймс. — Като гледам нашия приятел, се съмнявам дали ще се задържи още дълго време на краката си. Не забравяй, че корабът му ще отплува за колониите при сутрешния прилив. Той никога няма да ни прости, ако го изпусне.

— Хайде да намерим най-младата, най-красивата проститутка в целия Лондон и да я поднесем на Тони с нашите поздравления — предложи дяволито Хари. — Ще мине доста време, докато го видим отново, ако въобще го видим. Ние толкова много сме му задължени за предаността през тези години.

— И къде ще открием такъв образец на младост и красота в нощ като тази? — присмя му се по-практичният Френсис.

— Можем да го направим — намеси се Хари, предизвикан от недоверието на Джеймс. — Един от нас може да влезе вътре и да го забавлява, като се опита да му попречи да пие повече, а другите двама да претърсят наоколо, за да открият подходяща жена. Той ще прекара нощта в „Чайка и лебед“ и ние можем да я вмъкнем през задното стълбище и да я пхнем в леглото му. Представете си неговата изненада, когато открие леглото си, стоплено от една красива и опитна проститутка.

— Дори и да не е опитна, нашият приятел е имал всякакви в леглото си — напомни Френсис. Тонът му подсказваше за безбройните бурни нощи.

— Наистина — ухили се Джеймс и закима енергично, защото си припомни някои от най-разюзданите лудории, — но ние ще намерим за Тони жена, която да превъзхожда всички останали.

— Добре, да свършим тази работа, приятели — сухо ги подкани Френсис. — Ще се опитам да го задържа достатъчно трезвен, за да може да се наслади на плодовете от вашия труд.

Той се отвърна от прозореца и влезе в странноприемницата, като остави другите двама да извършат своята лудория.

Като че ли съдбата бе пожелала точно в този миг Аманда да се изпречи на пътя им. Всъщност те не можеха да не я забележат, защото тя се препъна и политна върху тях, като се хвана за палтото на Хари. При това движение качулката ѝ се смъкна и буйни кестеняви къдрици са разпиляха около финото ѝ лице със сърцевидна форма. Големи зелени очи, обградени с тъмни и гъсти мигли, примигнаха уплашено срещу тях.

— Боже мой! — прошепна Хари с благоговение, като хвана младото момиче за крехките рамене, удържайки го да не падне. — Наречи го съдба, наречи го дар от Бога, но вярвам, че този малък ангел е предопределен за Тони. Какво ще кажеш? — Той не откъсваше очи от видението, изникнало в мъглата като някакъв знак на съдбата, изпратен точно за тяхната цел.

— Досега не съм срещал улична проститутка от такава класа — прошепна младият мъж в захлас. Изглежда с копнеж големите зелени очи, малкото, леко вирнато носле, сочната, трепереца долна устна и гладката кожа. — Срамота ще бъде да я похабим за Тони, който навярно е твърде пиан, за да я оцени.

— Къде е твоята лоялност? — протестира Хари. — Тази нощ ние ще му се отплатим за всичко, което е направил за нас по време на дългата ни дружба. С тази малка кобилка в леглото бързо ще изтрезнее.

Аманда слушаше техния разговор с нарастващ ужас. Инстинктивно усети, че в думите им няма злоба, но очевидно я взимаха не за такава, каквата е. Тя бе сигурна, че като им каже коя е, те не само ще ѝ се извинят, но дори ще я изпратят до дома ѝ, защото очевидно бяха благородници.

Но преди да успее да отвори уста, мъжът, когото наричаха Хари и който я държеше опасно близко до себе си, проговори:

— Колко, мадам? — направо попита той, извивайки тънките си руси вежди.

— О, не, сър! — започна Аманда яростно. — Вие грешите. Аз не съм...

— Хайде, мадам — прекъсна я Джеймс, приел безпомощното ѝ негодувание като опит да получи по-висока цена за услугите. — Нямах работа с неопитни момчета. Знаем добре колко изкарваш и сме склонни да платим щедро за услугите ти тази нощ. Не става дума за нас, разбираш ли — добави той великодушно, — а за наш приятел, който ще отплува утре при първия прилив за дивия нов свят.

— Моля ви, господа — изрече тя с широко отворени от страх очи, — само ме изслушайте.

Внезапно вратата на странноприемницата се отвори и Френсис излезе и въздъхна облекчено, като съзря приятелите си с една от най-прелестните жени, които бе виждал, макар че нейната женственост не бе напълно разцъфтяла.

— Дявол да го вземе! — възкликна той с разбиране, докато оглеждаше безцеремонно момичето, което се мъчеше да се откопчи от ръцете на Хари. — Не знам къде сте я намерили за толкова кратко време, но никога досега не сте се справяли така добре. Да я качим горе в стаята на Тони, преди да се е напил така, че да не може да ѝ се наслади.

Пъхна ключ в ръката на Джеймс, хвърли алчен поглед към девствената красота на Аманда и отново влезе в странноприемницата.

Преди да успее да реагира, тя усети как я влачат по тясната алея към задната врата на „Чайка и лебед“. От гърлото ѝ се надигна писък, който бързо бе заглушен от внимателно, но здраво притиснатата ръка върху устата ѝ.

— Тихо, мадам — предупреди я Хари, който си представяше изненадата и благодарността на приятеля им, когато открие в леглото си този подарък. — Ако разберат какво се готвим да направим, ще се наредят на опашка, за да се докопат до твоите услуги, а на Тони това никак няма да му хареса.

Момичето потрепери и сърцето ѝ като че ли спря да бие. Изглежда, че съдбата ѝ бе в ръцете на някакъв Тони.

Двамата мъже, за които знаеше само, че се наричат Хари и Джеймс, я отведоха в оскъдно мебелираната стая. Тя отчаяно се

молеше и се опитваше да се освободи от ръцете, които дърпаха и разкъсваха дрехите ѝ.

— Събличай се, мадам — нареди Джеймс, нетърпелив да зърне нейната голота.

— Не! — съпротивляваше се тя, като се опитваше да им обясни, че грешат. — Моето име е Аманда Прескът и аз съм...

Отново една ръка запуши устата ѝ.

— Съжалявам, Аманда, но май чувам как Тони се изкачва по стълбите и не искам да ни намери тук.

Тогава те припряно съблякоха от нея и последната дреха и тя се оказа гола и изчервена от срам пред двамата младежи.

Когато накрая възвърна способността си да говори, Аманда, вбесена, изкрещя. Но за нещастие писъкът ѝ потъна в шумната зала, където бурното пиршество беше в разгара си.

— Защо го направи? — запита озадачено Хари. — Казах, че ще ти платим много добре. Няма причина да вдигаш скандал.

При тези думи той извади една златна монета от джоба на лимоненожълтата си атлазена жилетка и я хвърли небрежно в краката на момичето.

Като хипнотизирана, Аманда изгледа как блестящата монета описа дъга във въздуха, удари се в пода, завъртя се и се спря пред голите ѝ крака. Тя едва повдигна очи, когато вратата се затвори след двамата. Тръпки полазиха по гърба ѝ, когато ключът шумно се превъртя в ключалката. Обезумяла, затърси дрехите си в малката стая, но разбра, че те бяха изчезнали заедно с Хари и Джеймс, и започна да крещи.

Аманда не си бе представяла, че може да попадне в подобна ситуация. Да я намерят гола в стаята на някакъв мъж означаваше да бъде дамгосана като блудница. Но да му се предложи с готовност ѝ се струваше отвратително. Как да се спаси? Отчаяна тя заплака. Първата ѝ мисъл бе да прикрие голотата си, затова дръпна завивката от леглото и се уви с нея. След това събра смелост и започна да удря по заключената врата и да вика силно за помощ... Но никой не дойде. Дори някой да бе чул виковете ѝ, навярно ги бе отминал с безразличие. Накрая, обезкуражена и пресипнала, Аманда се строполи на леглото, обзета от истерия. Последната ѝ ясна мисъл, преди сънят да я победи, беше за нейната клета майка.

Тони Бренд, втори син на херцог Бриъруд, внимателно се изкачваше по зле осветените стъпала към стаята си. Благодарение на приятелите си, в последната вечер на родна земя той не бе самотен, но едновременно с това за сетен път се бе убедил колко е било правилно решението му да ги напусне.

Тук, в Англия, нямаше какво да очаква, освен да преживява благодарение на щедростта на своето богато семейство. По-големият му брат щеше да наследи титлата и почти цялото богатство, включително и фамилното имение край Лондон. Разбира се, Ричард никога няма да го изхвърли и животът му нямаше да се промени. Някой ден той щеше да си намери подходяща съпруга от видно семейство и всичко щеше да продължи както досега. Но Тони беше твърде горд, за да приеме такава съдба и искаше повече, много повече.

Той вървеше по коридора към стаята си. Красивото му лице бе намръщено от мисълта за всичко, от което се отказваше, но не можеше да живее на гърба на семейството си. На двадесет и шест години Тони заминаваше за колониите, по-точно за Чарлстън, където притежаваше значителен участък, закупен от короната с по-голямата част от завещанието. Със заема, даден от баща му щеше да си построи къща и да купи роби, които да обработват земята. Това беше предизвикателство, но той го желаше.

Спря се пред врата на стаята си. Учуди се, че ключът е в ключалката, вместо да бъде в джоба му. Във всеки случай не бе в състояние да разсъждава. Беше пил твърде много.

Когато влезе, в стаята цареше мрак. Пипнешком намери и запали свещта на нощната масичка. Мъждукацията пламък рисуваше танцуващи сенки по стените. Залитайки, той се съблече, повдигна завивката и пропълзя в леглото. Почти веднага се докосна до някаква благоуханна мекота, която едновременно го сепна и омая.

Тони предпазливо опипа малка, но добре оформена подутина. Напускайки с неохота новооткритото си съкровище, той плъзна длан надолу по стегнатия, леко вдлъбнат корем и нежно издигнатите бедра, преди да потъне в мекото, топло кътче, сгушено между гладките бедра. Инстинктивно разбра, че неговата очарователна партньорка в леглото не бе хубавичката кръчмарка, чиито прецъфтели прелести бе гледал влюбено цялата вечер.

Нетърпелив да хвърли поглед върху прелестите, които бе изследвал, Тони нежно обърна спящата девойка към себе си. В този миг Аманда се събуди и видя, че е в прегръдките на някакъв непознат мъж, чието лице едва различаваше на трептящата светлина на свещта. Като си спомни къде се намира и какво се бе случило, тя бе готова да изкрещи и да изскочи от стаята, макар че беше гола, преди да ѝ се случи нещо ужасно. Уплашеното момиче извика имената на двамата мъже, които я бяха отвлекли. Странно, но можа да се сети само за тях.

Непознатият се засмя, след това каза с пиянски глас:

— О, сега разбирам какво са намислили моите приятели. Е, мила моя, не бих пренебрегнал такъв подарък. — След тези думи той я притегли и я обгърна със силните си ръце, вкусвайки удоволствието от допира до гладката ѝ кожа. — Къде ли са намерили такава прелестно момиче?

Преди Аманда да успее да обясни какво се бе случила, Тони страстно притисна устните си към нейните и тя остана без дъх. Момичето бе обзето от паника, когато езикът му проникна насила в устата ѝ, за да вкуси от нейната сладост. Мускулестото му тяло я приковаваше към леглото и тя почти изгуби съзнание. Не само устните му премазваха нейните, но и ръцете му проникваха във всяко кътче на нейната женственост. Чувстваше как омеква като глина, въпреки страха и отвращението си. Никога досега не бе подлагана на такова интимно насилие. Никога не бе мислила, че са възможни усещания и низки страсти, които изтръгна от тялото ѝ този мъж, който тя подозираше, че е мистериозният Тони.

Внезапно Аманда се вцепени от острата болка, която я прониза, и само устните на мъжа, притиснали нейните, ѝ попречиха да изкрещи. Той проникна в нейното топло и стегнато тяло и точно когато си мислеше, че повече не може да понася болката, тя утихна и бе заменена от едно изгарящо усещане, което скоро прерасна в огнено избухване, разпространяващо се от слабините ѝ към всяка част от тялото ѝ, докато Тони засилваше ритъма си, а дишането му бе учестено. Но преди страстта ѝ да избухне той ускори темпото си, тялото му се напрегна и потръпна. Когато се отдръпна от нея, Аманда се почувства странно, като че ли имаше още нещо, което компенсираше цялата тази болка. Равномерното му дишане ѝ подсказа, че нейният насилник е заспал почти веднага, след като бе утолил

страстта си. Мускулестите му ръце я държаха в плен. Почти се разсъмваше, когато Аманда отново се събуди. Свещта все още гореше на нощната масичка и това ѝ позволи да разгледа лицето на спящия до нея мъж. Имаше хищни като на ястреб черти и ѝ напомняше за пиратите, за които бе чела в една от книгите на баща си. Косата му бе дълга, гарвановочерна, ненапудрена и сресана назад. Имаше черни, склучени вежди и плътни устни. Въпреки че бе отпуснато от съня, лицето му я плашеше. Внезапно свещта изпраця и угасна.

В този миг Тони отвори очи и успя да зърне лъскавата, буйна кестенява коса и гладката кадифена кожа. Това беше достатъчно, за да се възпламенят отново неговите желания, изпълвайки слабините му с изгарящ пламък. Никога не бе предполагал, че ще може да пожелае отново една проститутка, която бе притежавал само преди няколко часа. Или беше съвсем нова в професията си, или бе много опитна. Напомняше му за жена, която за пръв път се пробужда за любовната игра. Ако не беше толкова опитен, би могъл да се закълне, че проникването му в нея бе спирано от девствената ѝ ципа, но проститутките знаят различни средства да се преструват на девственици, а тази тук очевидно беше от най-добрите.

Тони докосна топлата ѝ плът с върховете на пръстите си и притегли съпротивляващото се тяло на момичето към върха на своята мъжественост. Устата му затърси и намери възбуденото зърно на гърдата ѝ, а ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ. Аманда застана, което накара кръвта му да закипи.

— Пусни ме да си вървя! — помоли го тя. Гласът ѝ звучеше странно хрипкаво. — Не съм такава, за каквато ме мислиш.

— Мисля, че си прелестна — отговори ѝ унесено. — Ти надмина и най-големите ми очаквания, любов моя. Сега се отпусни и ме остави да те отведа на едно вълнуващо пътуване.

Преди да успее да отвърне, отново се оказа уловена от ръцете и устните му. Нито една част от тялото ѝ не остана незасегната от порива на буйната му страст. Зърната на гърдите ѝ се превърнаха в светилище, където той изказваше своето обожание, коремът ѝ беше олтар за преклонение, на кадифената ѝ кожа отдаваше своята почит. И накрая Аманда бе тази, която крещеше в дива самозабрава, желаейки това никога да не свършва. После спокойно заспа в прегръдките на любовника си. На сутринта щеше да има достатъчно време да мисли за

дантелата на майка си и за съдбата си, когато се събуди сама и изоставена в чужда стая, само с една златна монета и със спомена за мъжа, който бе погубил живота ѝ.

Бледи зари осветяваха небето от изток, когато Тони се събуди. Главата му бе замаяна. Опита се да се усмихне, припомняйки си изпращането, което бяха устроили приятелите му предишната нощ. Знаеше, че беше пил твърде много, но този път си прощаваше неблагоприятното. Напускането на родината навярно трябва да се отпразнува по някакъв забравим начин.

Бавно обърна глава и огледа спящата до него жена, която повече приличаше на невинно момиче, отколкото на опитна проститутка. Изминалата нощ бе прекрасен сън за съблазнителна красавица с кадифена кожа, която му бе дарила толкова наслада. Многобройните му любовници уверяваха Тони, че е добър в леглото, затова не можеше да се начуди, защо тази жена отначало се бореше с него като девственица. „Но бързо я опитомих“ — усмихна се той, припомняйки си как сладкото ѝ тяло реагираше на ръцете и устните му. Плъзна собственически ръка по гладката извивка на бедрото ѝ и остана разочарован, когато тя само простена и се сгуши в меките завивки.

Аманда се протегна, обърната с гръб към него. Нежната ѝ ръка закриваше прелестните черти на лицето ѝ. Гъстата ѝ бакърена коса прикриваше от погледа му вирнатото носле, пълните червени устни и извивката на нежната буза. Но в този момент той не се интересуваше от лицето ѝ.

В съня си тя усети топлината на дланта му, която се плъзгаше по тялото ѝ, обхващаше и притискаше гърдите ѝ.

— Не, моля те, — обади се тя с глух глас, скривайки лице във възглавницата. Без да обръща внимание на думите ѝ, той плъзна ръка по корема ѝ.

— Само още веднъж. — Тони задиша учестено, наведе се и ухапа нежното ѝ ухо. Когато езикът му бавно, но влудяващо започна да си проправя път около ухото ѝ, сякаш огнена течност се разля по крайниците ѝ.

Аманда реши, че този непознат мъж, който открадна нейната девственост, не трябва да вижда колко силно ѝ влияе. Никога не

трябваше да му позволи да зърне обхванатото ѝ от страст лице. Тони се опита да я обърне по гръб, но тя се съпротивляваше с такава сила, че той проникна в нея отзад.

— Ако знаех, че предпочиташ така, щях да го направя още предния път — каза развеселен.

Съпротивата на Аманда бе кратка. Тони проникна дълбоко в нея, като я дразнеше, възбуждаше и я докарваше до лудост с набъбналата си мъжественост. Смелите му пръсти разтриваха розовата пъпка, която бе открил между бедрата ѝ. Тя бе обзета от силна наслада и желание и се притисна жадно към Тони. Разгорещените им тела се сляха.

— Ти си чудесна! — задъхано промълви Тони. — Къде те откриха приятели ми? Колкото и да са ти платили, ти заслужаваш.

Не можа да отговори, а само изохка в мъчителен екстаз. Като че ли в тялото ѝ яростно се сливаха огън и лед. Когато Тони я хвана отзад и я притисна към тръпнещите си бедра, тя бе обзета от толкова силна страст, че почти припадна. В ухото ѝ отекна дрезгавият му вик.

Отвратена от себе си, от тялото си, което я бе предало, Аманда заплака, без да поглежда мъжа, който ѝ бе доставил такава наслада. Тони не забеляза нищо. Стана и започна да се облича.

— Би било чудесно да полудуваме в леглото през целия ден, но корабът ми ще отплува със сутрешния прилив — рече той, като се обличаше бързо в полумрака. Аманда мълчеше.

Когато вече бе облечен и готов да тръгне, младият мъж не можа да се въздържа и се обърна към прекрасното тяло, украсяващо леглото му.

— Ще получи ли целувка за сбогуване, любима?

Като не получи отговор, Тони повдигна отпуснатата ѝ изящна ръка, целуна нежната длан дръзко и чувствено и си тръгна, оставяйки Аманда разплакана. По-късно тя се унесе в неспокоен сън върху мократа от сълзи възглавница.

ГЛАВА ПЪРВА

Чарлстън, Южна Каролина, 1760

Аманда стоеше заедно с другите пътници на палубата на кораба и гледаше с отчаяние към брега. Всъщност не се интересуваше какво ще стане с нея. Спокойният, безгрижен живот бе приключил преди година, когато се бе събудила в някаква странноприемница, близо до пристанището. Девствеността ѝ бе отнета от един непознат мъж, който ѝ бе платил като на проститутка. Поне не бе принудена да напусне стаята гола, защото на сутринта намери дрехите си сгънати на стола до леглото. Но не успя да се измъкне незабелязано. С разбираща усмивка гостилничарят поднесе таблата със закуската. Когато Аманда напусна най-последно стаята, в която бе опозорена, искаше да остави златната монета на пода, но в последната минута благоразумието ѝ надделя и тя я пъкна в джоба си.

Както се оказа впоследствие, тази монета осигури за известно време прехраната им. Когато най-последно се прибра у дома, намери майка си смазана от скръб, обезумяла от мисълта, че дъщеря ѝ лежи ранена или мъртва в някоя пуста уличка. И за всичко това бе виновна тя, защото беше позволила на младото момиче да излезе в толкова късен час.

Нещата се влошиха още повече с пристигането на лейди Линли. Важната дама очакваше да намери роклята си готова, но си излезе ядосана, твърдо решила да не препоръча Нора Прескът, пред която и да е от влиятелните си приятелки. След това нещата тръгнаха от лошо към по-лошо. Здравето на майката се влоши дотолкова, че вече не можеше да вдява иглата. Тя прекарваше по-голямата част от времето си сгушена в леглото, раздирана от кашлица. Животът я напускате. Аманда беше принудена да ѝ признае какво се бе случило с нея през онази нощ. И тя не можеше да понесе позора. Терзаеше се от чувство за вина. Ако не бе сбъркала с пресмятането на дантелата, дъщеря ѝ нямаше да бъде изнасилена.

Когато Нора вече не можеше да става от леглото, момичето плати на лекаря с последните си монети. Но той заяви, че вече с нищо не може да помогне, освен да облекчи последните дни на майка ѝ. Аманда започна да търси каквато и да е работа. Но кой ще наеме едно младо крехко момиче, когато имаше яки, червендалести селянки, готови да работят за грошове от тъмно до тъмно?

Отчаяна, тя започна да краде от бакалниците, за да преживее. И един ден бе заловена от зоркия хлебар. Той повика пристава и обвини ужасеното момиче в кражба — престъпление, което през осемнадесети век в Англия често се наказваше със смърт.

Когато я изправиха пред съдията, тя помоли да ѝ пощадят живота, като разказа през сълзи за болната си майка. Но законът бе категоричен. Аманда бе осъдена на смърт чрез обесване. За щастие съдията не беше съвсем безсърдечен. Поради нейната младост и понеже не бе осъждана, присъдата бе заменена с доживотен затвор. Припомняйки си живота там, Аманда би предпочела смъртта пред затвора Нюгейт, където попадна сред изметта на обществото.

Но в едно имаше късмет. Разбира се, ако може да се нарече късмет да продаваш тялото си срещу обещание за закрила. Красотата и младостта на девойката веднага привлякоха вниманието на пристава, който я бе арестувал. Когато го помоли за позволение да види болната си майка, преди да влезе в затвора, той реши да се възползва. Обеща да посети майка ѝ, а също и да я защитава от другите тъмничари, но само ако споделя леглото му. Тя се съгласи, защото колкото и да бе неопитна, можеше да си представи ужаса да бъде изнасилвана от безброй мъже. Приставът обеща да се грижи за майка ѝ и тя печално си помисли, че по този начин ще може поне малко да изкупи вината си.

Аманда се примири с желанието на пристава и той, нетърпелив да получи възнаграждението си, я облада грубо още в колата, докато я водеше към затвора. С потеглянето започна да сваля дрехите ѝ, докато остана съвсем гола. Няколко мига алчно поглъща с очи нежните розови връхчета на гърдите ѝ, после ръката му грубо се пъкна между бедрата ѝ. Събори я по гръб и проникна в нея. Заради майка си, а и заради себе си, Аманда не се противеше. Когато приставът задоволи похотливостта си, тя си припомни нощта преди една година в странноприемницата, когато тъмнокосият непознат бе изтръгнал от тялото ѝ усещания, каквито не бе подозирала, че съществуват. Тя отчаяно се питаше как

може един мъж да ѝ достави такава наслада, докато друг предизвикваше у нея само отвращение. А и двамата ѝ бяха непознати. Допускаше, че приставът не е съвсем груб и не искаше да я нарани. Когато задоволи страстта си, той ѝ позволи да се облече. Животът в Нюгейт бе много по-ужасен, отколкото си бе представяла. От мисълта, че ще бъде заедно със закоравели престъпнички, проститутки и жестоки пазачи, можеше да полудее. Но верен на думите си, приставът я закриляше от пазачите и затворничките. Той идваше един път седмично, отвеждаше я зад преградата в общата спалня, където имаше само едно тясно и голо легло, събличаше я и получаваше дължимото му от младото ѝ тяло. След това, докато Аманда се обличаше, разказваше последните новини за майка ѝ и я връщаше в килията, където тя с достойнство посрещаше подигравките и циничните забележки на останалите. Затворничките се отнасяха с презрение към нея, наричаха я „принцесата“ и понякога бяха много по-жестоки от пазачите. Аманда неведнъж бе благодарна на пристава за неговата защита. Всяка нощ изпадаше в ужас, когато някой от пазачите си избираше една от жените и я изнасилваше на пода пред очите ѝ. След няколко такива нощи завинаги загуби своята наивност. За няколко месеца в затвора, младостта ѝ бе изчезнала и се чувстваше много по-стара от осемнадесетте си години. Животът ѝ бе погубен завинаги, само защото трима мъже я бяха взели за проститутка, а четвъртият се бе държал като с такава! Крепеше я единствено омразата.

Пеони бе едно от младите момичета, предпочитано от пазачите. Тя бе по-млада от Аманда, но доста изкусна в любовните игри. Двете се сблизиха, макар че понякога Пеони се дразнеше от Аманда, навярно заради привилегиите, с които се ползваше.

Веднъж един нов пазач влезе в препълнената килия, за да си избере някоя от жените. Той бавно ги оглеждаше. Накрая спря поглед на двете момичета. След няколко мига, които изглеждаха като часове, пазачът посочи с мръсния си пръст Аманда и грубо извика:

— Лягай по гръб, мръснице!

— Не! — възпротиви се тя с неподозирана смелост.

Пазачът злобно се изхили, като разкри един ред изгнили зъби.

— Кой ще ме спре? Ти си или проститутка, или крадла, иначе нямаше да си тук. Никой не го е грижа за такива като теб. — Той я събори върху каменния под и заметна роклята над главата ѝ.

Останалите затворнички злорадстваха. Те се смееха и грубо насърчаваха насилника. Но в последния момент Аманда бе спасена от идването на пристава. Той грубо нареди на пазача да се маха. Пазачът незабавно се насочи към Пеони. След този случай никой не посмя да посегне към нея, тъй като се знаеше, че тя е собственост на пристава.

Към края на първия месец в затвора, приставът ѝ съобщи за смъртта на майка ѝ. Той бе платил за погребението ѝ и Аманда му се отблагодари с тялото си. Последвалите дни и нощи бяха изпълнени с отчаяние и еднообразност, нарушавани само от посещенията на пристава, които представляваха друг вид ужас. Като че ли бе попаднала в някаква мрачна и студена гробница. Живееше, но сякаш бе мъртва, общуваше, но като че ли бе глуха, можеше да чувства, но не усещаше нищо. Дори сега, когато бе извън затвора и на път към колонии, тя не очакваше нищо. Едва осемнадесетгодишна, вече бе нарушила закона, бе хвърлена в затвора, бе използвала тялото си, за да получи защита, а сега бяха продали тялото и душата ѝ за седем години. Аманда отчаяно се питаше, какво ли още я очаква.

— К'во има, принцесо, к'во не ти харесва?

Аманда се обърна и видя безочливото лице на Пеони. Въпреки че момичето бе едва петнадесетгодишно, улицата я бе направила помъдра и по-корава. Дъщеря на проститутка, осемгодишна тя бе захвърлена на улицата и преживяваше с хитрост, кражби и просия. А щом навърши единадесет, насочи дарбите си към друг занаят. Обвинена в кражба от един клиент, който нямаше пари да ѝ плати, тя бе хвърлена в Нюгейт. И гниеше в килията заедно с Аманда, докато съдията се смили над младостта им и ги вписа в групата за отработване на наказанията в задокеанските колонии.

— Какво да ми харесва? — вяло отвърна Аманда. — Щом пристигнем, един от онези, които ще бъдат на пристанището, ще бъде нашия нов господар. Сменяме един вид унижение с друг, едно робство с друго!

— Е, нал'си жива? — смъмри я Пеони и кафявите ѝ очи блеснаха. — Има синьо небе над главата ти, нал'тъй? Не си в някоя черна дупка, изнасилвана от тъмничари. Можеше да бъде и по-зле. Помисли си, че след седем години ще бъдеш на двадесет и пет,

свободна да живееш как'си искаш. Аз съм благодарна на този проклет съдия, че ме прати тук.

И тя отиде да си потърси по-подходяща компания сред групата парцаливи жени, скупчени на долната палуба.

Аманда се изчерви от добронамерения упрек на Пеони и обърна очи към брега. Зелените ѝ очи блестяха от сълзите. Прилошаваше ѝ от безкрайното кръстосване по палубата, от отвратителната храна. Поне моряците не я закачаха. Богобоязливият капитан не би позволил на мъжете от екипажа да се приближат до затворничките без съгласието им. Въпреки това винаги се намираха жени като Пеони, които обслужваха моряците за някоя монета или допълнителна дажба.

Аманда отново си припомни деня, когато чу думите на съдията, с които бе изпратена на седемгодишно робство. Тогава бе толкова щастлива и плака от радост, че ще се спаси от затвора.

Но през дългото пътуване тя се замисли за бъдещето си. Седем години не бяха много, но на нея ѝ се струаха безкрайни. На кораба се разказваха истории за жестоки господари и господарки, за наказания. Узна, че по-младите и по-хубави жени често били продавани в публични домове и принуждавани да останат в робство много по-дълго от седемте години, посочени в съдебните документи. „Няма справедливост“ — тъжно си мислеше нещастната девойка, чиято вина беше в кражбата на един хляб, с който да нахрани умиращата си майка. Според нея истинските престъпници бяха един мерзавец на име Тони и високопоставените му приятели, които я взеха за проститутка и отнеха невинността ѝ в една мъглива лондонска нощ.

Когато за пръв път видя Чарлстън, Аманда си помисли, че градът е твърде различен от шумния Лондон. Тесни улички, почти еднакви на вид, с дървени къщи от двете им страни, тръгваха от пристанището. Изглеждаха малки в сравнение с каменните замъци в Англия. Край града се простираха гъсти, необикновено високи брезови и борови гори. Тук-там между дърветата проблясваха лъкатушещи потоци.

Макар че слънцето галеше бледите ѝ страни и стопляше изнемощялото ѝ тяло, нищо не бе в състояние да развълнува Аманда.

Когато спуснаха мостчето, хората на брега се раздвижиха и петнадесетина човека се втурнаха напред, готови да купят стоката —

нещастните затворници. Сред тях пристъпваше и висок мъж с гарвановочерна коса, който стърчеше с една глава над другите.

Тони Бренд се нуждаеше от икономка. Трябваше му внушителна жена, със строго лице, способна да държи слугите в къщата в подчинение и да ги надзирава, когато се наложи да работят на полето. Съседът му Стенли Картър предложи да купят някоя от затворничките, много от които бяха осъдени само за кражба на парче хляб. Нямаше да бъде много трудно да се намери такава жена, предполагаше Тони, докато внимателно оглеждаше затворничките, събрани на палубата.

Макар че бяха бледи и отслабнали след затвора и многоседмичното плаване, някои от жените изглеждаха добре. Младият мъж внимателно слушаше, докато капитанът на кораба се спираше пред всяка от тях и съобщаваше името и наказанието ѝ. По средата на редицата той съзря това, което търсеше. Висока, хубавичка и кокалеста, тя му приличаше на селянка, родена да отглежда деца и да се труди на полето наравно с мъжа си. Малко над средната възраст, жената беше най-подходящата и Тони се приближи до капитана, за да му съобщи решението си, когато някакво движение отляво привлече погледа му.

Младо, уплашено момиче с кестенява коса бе повлечено от дебела жена в тъмни дрехи, придружена от слаб мъж, облечен като пастор. Момичето докосна някаква струна в душата му. Може би това бяха изпълнените ѝ с ужас зелени очи, може би буйните ѝ кестеняви къдрици, ограждащи финото ѝ лице, чиято хубост не бе помръкнала от лишенията. Въпреки че парцаливите дрехи висяха на нея, Тони инстинктивно разбра, че добрата храна ще възстанови цялата ѝ хубост. Той бе привлечен не само от външността на момичето, а и от странното усещане за нещо преживяно. Като че ли някога се бе срещал с младата затворничка, макар да знаеше, че това е невъзможно. Като се приближи, Тони се заслуша в разговора между дебалата жена и капитана.

— Крадла ли е била, капитане? Сигурно и проститутка. Винаги съм казвала, че един порок влече след себе си друг — изсумтя дебаланата и избърса потта от червендалестото си лице. — Само Бог знае за какви мръсотии е била осъдена. Тези, които изглеждат невинни, са най-големите престъпници.

— Мадам Прескът е била осъдена само за кражба — отвърна небрежно капитанът. — Като християни всички ние трябва да проявяваме милосърдие към по-нещастните.

— Съвсем правилно, капитане — присъедини се дребният съпруг, като се хилеше похотливо. — Ако остане под моя закрила, момичето ще се разкае за греховния си живот.

Той успя да заблуди жена си, но Тони и капитанът знаеха какво можеше да очаква младото момиче, ако бъде оставено под негова „закрила“.

Капитанът шумно се изкашля и заяви:

— Законът е съвсем ясен при такива случаи. Жените, които виждате пред вас, са поданици на краля, чиито заповеди постановяват, че те се дават като слуги за срок от седем години, а не да се използват за... хм... други цели.

— За какво намекувате, капитане? — възмути се жената. — Ние се нуждаем от прислужница в кухнята. Предишната умря. Моят съпруг — обясни тя, като погледна нежно към пастора, — е набожен човек и не се държи зле със слугите, тези престъпници, които кралят ни праща.

— Скъпа моя — успокои я пасторът, — къде е твоето съчувствие към тези бедни, заблудени създания? Под мое настояничество това дете скоро ще се разкае за греховете си и ще познае Бога.

Докато говореше, малките му лъскави очи блестяха с нечестив пламък. Аманда си помисли, че предпочита смъртта пред живота с лицемерно набожния пастор и проклетата му жена. Струваше й се, че заменя един ад с друг. И което бе още по-лошо, нямаше избор.

Тони бе чул достатъчно, за да настръхне. Кръвта му закипя. Нямаше представа защо съдбата на едно полугладно хлапе му причиняваше такава мъка, но разбра, че не може да остане безучастен и да позволи на похотливия пастор да заграби крехкото тяло на бедното младо момиче. Нейното минало нямаше никакво значение.

Като забрави за възрастната жена, много по-подходяща за икономка, Тони пристъпи напред към капитана, когото бегло познаваше чрез общия им приятел Стенли Картър.

— Капитан Блекуел — предпазливо започна той, — ако си спомняте, аз пръв предявих претенции за това момиче. Вие вече се съгласихте да ми продадете правата върху мадам Прескът. — Тони кимна ласкаво към Аманда. — Отчаяно се нуждая от икономка.

— Икономка! Ха! — присмя се жената на пастора. — Май се нуждаете от нещо друго? Изберете си друга, сър, има богат избор.

— Вече направих своя избор, мадам! — рязко отвърна той.

— Повтарям, вземете си друга — намръщи се разярената матрона.

— Какво ще кажете, капитан Блекуел — попита Тони и погледна слисания капитан в очите. — Кой има по-големи права върху това момиче?

Капитанът изучаваше Тони с проницателните си очи и внимателно преценяваше твърдението му, че пръв е предявил претенция за Аманда. Той бегло познаваше младия мъж, беше го срещал няколко пъти в дома на Стенли Картър, в компанията на очарователната му дъщеря Лети. Знаеше, че Картър цени високо младия благородник и се надява да го ожени за дъщеря си. Макар че не бяха официално сгодени, младите хора бяха добри приятели и често се срещаха.

Капитан Блекуел не можеше да проумее защо Тони се опитва да попречи на домогванията на пастора към момичето. Разбираше добре, че с малко грижи и спокойствие Аманда ще разцъфти в пълната си красота. Можеше ли с чиста съвест да тласне момиче като Аманда Прескът в обятията на един млад, необвързан мъж? Да, би било много по-зле, ако допусне тя да попадне в безскрупулните ръце на някакъв стар развратник като пастора, който навярно ще я използва по отвратителен начин. Каквито и да бяха намеренията на младия мъж, капитанът не се колеба дълго и реши спора в негова полза. Каквото и да направеше Тони, то не можеше да се сравнява с помислите на пастора.

— Сър Тони има предимство — съгласи се той, като си послужи с титлата на Тони, за да подкрепи лъжата и да обезсърчи съпрузите. — Вече приключихме с това момиче.

— Защо не го казахте веднага? — просъска жената на пастора и неохотно пусна ръката на Аманда.

— Грешката е моя — промърмори капитанът. — Няма значение. Има богат избор. Харесайте си някоя и след това ми се обадете. — Махна с ръка и се раздели с противната двойка.

За пръв път, откакто дебелият жена бе сграбчила ръката ѝ, Аманда се почувства отново способна да диша и жадно пое въздух.

— Добре ли сте, мадам Прескът? — загрижено попита капитанът, обезпокоен от внезапното ѝ пребледняване.

— Благодаря ви, капитане, но аз съм... аз съм добре — излъга тя, макар че едва се държеше на краката си.

До този момент не бе погледнала мъжа, който щеше да бъде неин господар през следващите седем години. Веднага го позна и залитна потресена. Пред нея стоеше единственият мъж в целия свят, когото се бе заклела да мрази до последния си час. Той и приятелите му бяха причината за всичките ѝ нещастия. Всички злини, които я сполетяха, започнаха от онази вечер, когато се бе озовала в леглото му, жертва на жестока шега.

Тони бе смаян от омразата и отвращението, които проблеснаха в smaragdovите очи на Аманда. Очакваше благодарност, може би страх, но не и такава явна омраза. Но какво можеше да очаква от една осъдена престъпница, от утайката на обществото, запита се той, объркан от слабостта, която бе проявил към това нежно бездомно дете, несъмнено продавало тялото си безброй пъти на непознати, въпреки крехката си възраст. Лондонските улици бяха изпълнени с бездомни млади момичета като Аманда Прескът, помисли си той, но, изглежда, бе трогнат от невинното ѝ лице и големите, уплашени, зелени очи. Сега вече не можеше да направи нищо. Бе действал необмислено и бе откупил документите на едно момиче, което изглеждаше доста болнаво и само щеше да бъде в тежест на домакинството му. С тези мисли в главата той каза по-рязко, отколкото възнамеряваше:

— Вземи си нещата, момиче. Ще тръгнем, щом приключи разговора с капитана.

Аманда погледна войнствено към Тони. Бе изпълнена с желание за мъст, искаше да живее и да го види наказан, него, мъжа, виновен за всичките ѝ нещастия. Като че ли все пак имаше Бог. През идващите седем години щеше да има възможност да го накара да плати прескъпо за злото, което ѝ бе сторил. Очевидно той не бе познал в нея момичето, чиято девственост бе отнел преди година в една странноприемница на брега на Темза. Но тя не можеше да сбърка сатанинската му хубост и надменност. Реши засега да му се подчинява, но да дочака деня, когато ще може да му отмъсти. Нямаше представа как и кога ще стане, но знаеше, че този ден ще дойде.

Докато тя слезе долу да събере оскъдните си вещи, младият мъж придружи капитан Блекуел до каютата му, за да довършат сделката. Нямаше представа какво го бе накарало да купи прислужница, очевидно прекалено крехка, за да се справи със задълженията си. Само можеше да се надява, че поне ще си заслужи храната.

— Сигурен ли сте, че търсите точно момиче като тази Прескът? — запита капитанът. Необмислената му постъпка бе изненадала и самия Тони, но вече не можеше да се отметне. Поради някаква странна, необяснима причина той не искаше да позволи на пастора да притежава момичето.

— Мисля, че ако се обучи както трябва, от нея ще стане добра икономка — отвърна с по-голяма увереност, отколкото наистина чувстваше.

Капитан Блекуел сви рамене и започна да попълва документите.

— Не бих искал да бъда на ваше място, когато Лети зърне младата госпожица — безцеремонно добави той.

Въпреки че Тони не обърна внимание на грубия съвет на капитана, той познаваше добре характера на Лети Картър и знаеше, че тя очаква един ден да му стане съпруга. Може би ще стане, каза си той, но във всеки случай нямаше намерение да се жени скоро, независимо от нейните очаквания.

ГЛАВА ВТОРА

Слънцето блестеше високо в небето, когато Тони помогна на Аманда да закрепил малкия си вързоп отзад на фургона, натоварен с най-различни покупки, и след това я настани на седалката до себе си. Тя долови враждебността му, но нямаше представа каква е причината. Дали все пак не я е познал, чудеше се момичето, като го изгледа косо. Ако е така, докога ще си мълчи и ще се преструва, че не я познава? Защо, с каква цел откупи книгата ѝ? Наистина ли му трябва икономка или бе действал, изпълнен от съчувствие към окаяното ѝ състояние? Каквато и да бе причината, той очевидно съжаляваше за необмислената си постъпка.

Изминаха няколко мили в мълчание, всеки потънал в мислите си, докато нежното тяло на Аманда не започна да премалява от изтощение. Притъмня ѝ — беше гладна. Освен това не се бе облекчавала от часове и решително отказваше да признае пред Тони, че повече не може да издържа. Накрая, като че ли усетил страданието ѝ, той насочи фургона към високите борови дървета и спря. Аманда едва не припадна от радост. Скочи от фургона без негова помощ и се насочи към гъстия храсталак, почервения от притеснение.

Тони грубо се наруга, че от яд към нея не се бе досетил за нуждата ѝ да се облекчи. Независимо какво бе извършила, тя все пак бе само едно младо момиче, попаднало в една чужда страна, далеч от дом и семейство. Гневът му се смекчи и реши да не бъде дребнав. Когато Аманда се върна той вече бе запалил огъня. Тя мълчаливо приседна до него. Тони с мъка удържаше желанието си, дори пристегна до болка бедрата си при вида на нежната ѝ красота, осветявана от играещите пламъци. Момичето се сепна от дълбокия, разтреперан глас, достигнал до нея. Това бе първият опит за разговор, откакто бяха слезли от кораба на каторжничките.

— Госпожице Прескът — колебливо започна Тони, — аз оценявам вашата проява на издръжливост, но отсега нататък, ако почувствате нужда да се облекчите по време на пътуването, трябва

само да ме помолите. Не съм толкова безсърдечен, колкото ви се струвам.

Като го чу как говори без заобикалки за телесните нужди, Аманда се изчерви до уши.

— Не мисля, че съм ви позволила да ми говорите така — отвърна тя по такъв начин, че да не остане и най-малко съмнение за лошото мнение, което имаше за него.

Младият мъж гневно поклати глава. Как се осмеляваше да се държи с него като към някакъв жесток надзирател на роби. Ядоса се и лицето му потъмня от гняв. Раздразнен, реши да я постави на мястото ѝ, за да не остане никакво съмнение кой е слугата и кой е господаря.

— Разшетай се малко — рязко заповяда той, като махна с ръка към мрака — и донеси кофа вода от ручея.

Аманда мигом схвана, че е казала нещо неподходящо и си е навлякла гнева му. Когато пристигнат в имението, ще узнае какво мисли да прави с нея. Преглътна гневния си отговор. Може би има жена, която ще се отнася добре с нея. Потърси с поглед кофата, решена да изпълнява покорно заповедите на своя господар, дори това да ѝ струва живота. И за малко да стане точно така.

На няколко метра от мястото, където бяха спрели, теренът рязко хлътваше до ручея. Аманда стъпи накриво върху дребните камъни и се претърколи по насипа, като се спря чак в ручея. Все още беше в безсъзнание, когато Тони я откри, обезпокоен от дългото ѝ отсъствие. Понесе я нежно на ръце и внимателно я положи върху цял куп одеяла до огъня. Дрехите ѝ бяха мокри и тя трепереше. Той реши да я съблече, за да не се простуди и разболе. Започна да сваля дрехите и видя хлътналия корем и изтънелите бедра. „Тя има толкова тяло — неволно си помисли Тони, че ако понапълнее, ще може да се превърне в изключителна красавица.“ Дори и сега, когато бе толкова слаба, гърдите ѝ се очертаваха изящно, с твърди зърна и розови връхчета. Изпаднал в транс, той ги гледаше, докато студеният вятър ги втвърдяваше като възбудени пъпки. Прекара ръце по тялото ѝ, но не откри нищо счупено. Допира до нежната ѝ кожа го възбуди. Засрамен, припряно зави момичето.

Аманда се събуди малко по-късно от вкусния аромат, който се разнасяше наоколо. Опита се да стане, но падна назад, като простена от болката. Бе ударила главата си и ѝ се виеше свят. Едва тогава си

спомни какво се бе случило и омразата ѝ към Тони избухна с нова сила. Разтревожен от стенанията ѝ, Тони прекъсна работата си и се приближи към нея.

— Боли ли те? — попита загрижено. — Огледах те и не открих сериозни наранявания.

— Огледали сте ме? — ужаси се тя. Мисълта, че ръцете му са опипвали тялото ѝ, я накара да се почувства съвсем зле.

— Разбира се — отвърна Тони, — ако имаше нещо счупено, кой щеше да се погрижи за теб?

В този миг Аманда осъзна, че е съвсем гола под одеялото.

— Дрехите ми! — ахна тя, изпълнена с укор. — Взели сте ми дрехите!

— Само за да ги изсуша — увери я той, като посочи към дрехите, прострени около огъня. — Ти трепереше и се уплаших да не настинеш.

— Откъде да знам дали не сте... дали не сте...

— Дали не съм се възползвал?

Аманда кимна уплашено.

— Нямам навика да съблазнявам припаднали жени, особено ако има опасност да ми лепнат нещо — пренебрежително произнесе Тони. Тя занемя от жестоката обида. Никога не бе очаквала, че някой може да се отнася така към нея. Това само усили твърдото ѝ решение един ден да му отмъсти.

— Аз не съм уличница! — извика, вбесена от незаслужения упрек.

— Това не ме интересува, мадам Прескът — отвърна Тони. — Ти ще бъдеш моя икономка, ако се обучиш добре. Ако ли не, ще работиш на полето. Ако си си въобразила нещо, избий си го от главата!

— Надуто магаре — ядосано изрече самозабравилата се Аманда. — Доколкото си спомням, невинаги сте били толкова взискателен. Никога няма да легна с вас. И ако искате да работя с всички сили, по-добре ми дайте да ям.

Тони не можа да скрие усмивката си при този изблик на смелост, въпреки че никак не му допадаше тона ѝ. Гневните ѝ думи малко го озадачиха, но си каза, че говори така от гняв и отчаяние. Какво друго можеше да очаква от една затворничка? Бързо ще я научи къде ѝ е мястото, реши той, но сега е най-добре да се вслуша в думите ѝ и да я нахрани. Един заек, нанизан на шиш цвъртеше над огъня и устата на

момичето се напълни със слюнка. Младият мъж го измъкна от шиша, разкъса го на две и ѝ подаде половината. Двамата се нахвърлиха лакомо на храната.

— Много е вкусно — въздъхна Аманда със задоволство и облиза мазните си пръсти. — Има ли още нещо за ядене? — Мечтаеше за чаша горещ, силен чай.

— Не са ли ви хранили на кораба? — Тони затършува в чантата с продуктите, които бе купил в Чарлстън.

— През по-голямата част от пътуването бях твърде зле — призна тя, — пък и храната беше лоша.

Тони замлъкна за миг. Представи си всичко, което трябваше да изтърпи едно младо момиче, оставено на милостта на закоравели затворници и моряци, лишени от жени по време на дългото пътуване. Сърцето му отново се изпълни със състрадание.

— Ето — подаде ѝ парче сухар и някаква суха пръчка, — опитай го.

— Какво е това? — Аманда погледна с подозрение.

— Сухо еленско месо. Много е хранително и вкусно, ако си свикнал с него. Отхапи едно парче и го подръж в устата си, за да омекне.

Тя послушно загриза парчето месо и отпиваше от чая.

— Боже мой, наистина си била много гладна! — възкликна Тони, докато гледаше как храната изчезва. Когато се нахрани, Аманда въздъхна със задоволство.

— Как е главата ти? Още ли те боли?

— Чувствам се много по-добре.

— Тогава най-добре е малко да поспиш. Бих искал да тръгнем рано сутринта.

Успокоена от благосклонното му държане, Аманда реши да научи нещо за дома му, който щеше да бъде и неин през следващите седем години.

— Колко остава до твоето имение? — попита го, нетърпелива да научи нещо повече.

— В Южна Каролина именията се наричат плантации. Ще пристигнем в моето имение утре следобед. Близо е до Санти Ривър.

— Големи ли са вашите имения?

— Може и така да се каже. Земята е хубава и аз имах щастието да я купя от короната.

— Какво ще отглеждате? Тази земя не е като английската. Много от растенията и дърветата виждам за пръв път.

— Тази нова земя е различна — съгласи се Тони, като се оживи, щом заговори за работата си. — Тя е обширна и много интересна. Древните бели пясъци покрай брега са осеяни с нискорастящи палми. Във вътрешността на страната се простират ниски планини, а зад тях са боровите гори. В тази богата страна могат да се срещнат най-различни противоположности. След време и ти ще я обикнеш като мен. Отглеждането на ориз и индиго носи много пари. Ривърс Едж произвежда и двете.

— Ривърс Едж?

— Така нарекох плантацията си. Струва ми се подходящо.

— Никога ли няма да се върнете в Англия?

— Може би ще отида един ден, но не за да живея там. Тук, в Каролина, започнах нов живот и той ми харесва.

— Вашата... вашата съпруга от тук ли е? — стеснително попита Аманда.

— Не съм женен — отсече Тони. — Но предполагам, че трябва да се ожена, ако искам да имам наследник.

Кой знае защо, отговорът му ѝ достави голямо удоволствие. Разочарована от собственото си непостоянство, тя се загледа унило в гаснещия огън, замислена за дните, които я очакваха. Започна да се прозява, което не убягна от вниманието на Тони.

— По-добре да поспиш, Аманда. Предполагам, че мога да те наричам така, нали? — попита той, внезапно осъзнал, че се е обърнал по-интимно към нея. Думите неволно се бяха изплъзнали от устата му.

Момичето мълчаливо кимна и се зави с одеялото, докато Тони приготвяше своето място до огъня. Тъй като ѝ бе дал повечето от одеялата, едвам успя да се загърне.

Тя се събуди трепереща в тихата безлунна нощ. Огънят бе изгаснал и студеният, пронизващ пролетен вятър свиреше сред високите борове. Както често се случваше в началото на април, дните бяха топли, докато нощите — студени и влажни. Точно когато тя отвори очи, ситен дъжд започна да ръми и изведнъж рязко застудя.

Девойката се надигна, зави се с едно одеяло и като залиташе в тъмнината, затърси дрехите си.

Внезапно едно силно изщракване наруши тишината. Тя застина на място. Това можеше да бъде само звук от револвер.

— Кой е там? — долетя напрегнатият глас на Тони.

— Аз съм, Аманда — бързо отвърна тя.

— По дяволите, защо се мотаеш в тъмното по това време? — сърдито попита той. — Не разбираш ли, че можеше да те застрелям? Много още ще трябва да научиш, ако искаш да оцелееш в тази дива страна.

— С... С... студено ми е — прошепна зъзнещата Аманда. — Ис... искам си дрехите.

Тони също почувства колко е студено. Изруга тихо и избърса студените капки от лицето и косата си, надигна се бързо, сгъна одеялата и ги метна под фургона. После събра влажните ѝ дрехи, сложи ги върху тях и чак тогава се обърна към нея.

— Ела тук, Аманда — безцеремонно заповяда, сграбчи малката ѝ студена ръка и рязко я притегли под примитивния заслон. Опъна половината от одеялата като покривало, наведе я леко надолу и се опита да я завие с останалите, одеяла. Тя се пресегна за дрехите си.

— Не — предупреди я Тони. — Все още са влажни.

— Но аз замръзвам — проплака отчаяна.

— Тези мокри дрипи няма да ти помогнат, а по-скоро ще ти навредят — отсече той. — Легни долу, за да те покрива с одеялата.

Тя го послуша и след няколко минути спря да трепери и тялото ѝ бавно започна да се затопля. Но не след дълго Тони, който бе легнал върху одеялата, се разтрепери от студ.

— По дяволите! Аз ще измръзна, а ти си на топло — изруга той, хвана края на одеялото и се мушна под него, за да се сгрее.

Аманда ахна от изненада, когато студеното му тяло се допря до нея. Бе свалил измокрената си риза и панталоните.

— Какво мислите да правите? — ядоса се тя.

— Искам да спася и двама ни, за да не умрем от студ — възмутено изръмжа той. — А сега лежи мирно и се опитай да заспиш. Утре ни чака дълъг път.

Като се стараеше да не обръща внимание на здравето, мускулесто тяло, плътно допряно до гърба ѝ, Аманда се унесе, сгряна

от топлината на телата им. Тя притвори очи, като отчаяно се опитваше да укроти сърцето си. Внезапно си припомни нощта преди една година, когато бе в леглото с един непознат, решил да я подчини на желанията си. Ужасът и страхът от онази нощ, както и всичко, което последва, се стовариха върху нея. Горещи и горчиви сълзи бликнаха от зелените ѝ очи и тя заплака отчаяно.

— Сега пък какво има? — раздразнено се надигна Тони. — Все още ли ти е студено?

— Н... не — задави се Аманда между риданията.

— Да не си болна?

— Н... не, мисля, че не съм. Както и да е, вие не бихте разбрал.

— Така е — потвърди Тони. — Не бих те разбрал.

Думите му предизвикаха нов порой от сълзи. Той без желание притегли в ръцете си разтрепераното момиче. Искаше само да я утеши.

Тя инстинктивно се сгуши до топлото му тяло и се почувства успокоена в прегръдките му. Постепенно започна да се отпуска, забравила за миг, че се бе заклела да отмъсти на този мъж. Наслаждаваше се на единствената нежност, която някой проявяваше към нея, откакто майка ѝ бе умряла.

За разлика от Аманда, успокоена от близостта им, Тони бе силно възбуден от малкото топло тяло, така доверчиво сгушено до него. Ръцете му потърсиха и откриха двете възвишения на малките ѝ гърди. Разтри с палец едно от зърната, което се втвърди и настръхна под дланта му.

Аманда рязко пое въздух и той се стресна от мисълта, за това какво се канеше да извърши с едно момиче, което все още беше дете. Особено с такова изгубено и окаяно същество като нея. Но вече не можеше да се спре. Тялото му пламтеше от желание и кръвта буйно препускаше във вените му. Гладката, свежа кожа, която докосваше, засилваше желанието му. Ръката му решително се насочи към мекото и влажно място.

— Моля ви... — започна Аманда, но целувките му ѝ попречиха да продължи. Погали с устни гладката ѝ буза и продължи да я целува по шията. Когато устните му най-после достигнаха до нежното, набъбнало зърно и го засмукаха леко, тя започна да се съпротивлява, като го отблъскваше с ръце и крака. Тони легна върху нея и мигом укроти треперещото ѝ тяло. С едната си ръка сграбчи двете ѝ ръце за

китките и ги изви над главата ѝ. Момичето извика силно, но протестът ѝ отново бе заглушен от устните му. Той я целуваше отново и отново и тя повече нямаше сили да се съпротивлява. Доловил нейната покорност, Тони отпусна ръцете ѝ и те веднага го прегърнаха през врата. Тя леко простенваше, когато ръцете му обхождаха всяка извивка по тялото ѝ, докато накрая намериха сладката влага между бедрата ѝ. Той нежно движеше пръстите си, потопени в сладостната ѝ топлина.

— Аманда — прошепна дрезгаво Тони, — ти си като едно сладко, недокоснато дете, макар че може би си била проститутка. Боже мой, как те желая! Разтвори краката си и ме пусни в теб.

Тя тръпнеше, изпаднала в толкова силен екстаз, че не разбира смисъла на думите му. Тялото ѝ пламтеше, кръвта ѝ кипеше, докато в съзнанието ѝ бясно препускаха спомените за нощта преди една година. Опитните му милувки я възбудиха, тялото ѝ се изпъна. Инстинктивно разтвори крака и му позволи леко да се плъзне навътре. Той я изпълни докрай и тя изохка от наслада.

Отначало Тони се движеше бавно и Аманда си помисли, че ще умре от желание. Когато накрая усили темпото си, тя се настрои към ритъма му, хвана го за раменете, за да го притегли по-близо до себе си. В главата ѝ като че ли избухна ярка светлина и тя сякаш полетя в пространството с викове на наслада и болка. След няколко секунди и Тони достигна кулминацията си, придружена с шумен възглас. Аманда се чувстваше странно успокоена, като че ли бе слязла бавно от висок връх и не можеше да повярва, че е била така необуздана. Мрачно се питаше как можа да допусне отново да бъде съблазнена от него, след като знаеше колко малко означаваше за него като жена.

Тони лежеше до нея, унесен в мислите си. Напълно бе смутен от противоречивите си чувства към тази затворничка, с която току-що се бе любил така, като че ли тя бе нещо скъпоценно и рядко, а не просто една крадла и проститутка. Разбира се нямаше доказателство, че тя е била такава, но беше сигурен, че не бе девствена. Дори и съпротивата ѝ бе вяла и бързо бе преодоляна. Ако можеше да се съди по начина, по който отвърщаше на ласките му, то тя бе твърде чувствена и умееше да използва тялото си за своя изгода. Очевидно не ѝ липсваше опит, макар че той се срамуваше, че се бе поддавал на чара ѝ. Трябваше да бъде твърд като стомана пред хитрините ѝ, за да не би тя да забрави кой е господаря и кой е слугата. В живота му нямаше място за една осъдена

престъпница, независимо от чувствата му. Може би само я съжаляваше? Мислите му бяха твърде объркани в този момент и той потъна в сън с надеждата да избистри разума си на сутринта.

ГЛАВА ТРЕТА

Аманда се събуди бавно, като че ли бе упоена. До нея мястото, където доскоро лежеше Тони, бе празно и студено. Пресегна се, взе дрехите си и бързо се облече под одеялата. Изпълзя изпод фургона, като се питаше как ли ще се държи Тони след близостта им през изминалата нощ.

Не ѝ се наложи дълго да се чуди. Той вече бе впрегнал конете и изглеждаше неспокоен, че не могат да потеглят веднага. Небето бе сиво и мрачно, все още леко ръмеше.

Тони се начумери и Аманда помисли, че настроението му е като небето.

— Разшетай се! — изръмжа той. — Време е да научиш къде ти е мястото и да почнеш да си изкарваш хляба. Сгъни онези одеяла и ги подреди в задната част на фургона. Внимавай, трябва да се покрият с брезента, за да останат сухи.

Резкият му тон ѝ помогна веднага да разбере думите му.

— Да, сър — подчини се Аманда с тон, който показваше всичко друго, но не и подчинение.

Хвърли ѝ унищожителен поглед, но по причини, известни само на него, реши този път да не я порицава, макар че дръзкото ѝ държание предизвикваше гнева му.

Всъщност не бе решил още как да се държи с нея. Като я гледаше на утринната светлина, отново бе поразен от красотата и младостта ѝ. Изглеждаше като бледо цвете с крехко стъбло, което можеше да бъде издухано от силния вятър.

— Имаш ли пелерина? — запита той, като си припомни парцаливите мокри дрехи, които покриваха слабото ѝ тяло. При този спомен за миг изпита смущение и се възбуди от мисълта за твърдите, вирнати гърди, които вълнуващо се очертаваха под тънката износена рокля. Не можеше да си обясни как едно толкова измърсено създание може да събуди у него такава страст, че отново да я желае. Не можеше

да забрави пламенния начин, по който бе отвърнала на страстта му през изминалата нощ.

— Във вързопа е — отвърна Аманда, извади една износена дреха и се загърна в нея.

— Не може да се запали огън — промърмори Тони разсеяно, докато ѝ подаваше къс сушено еленско месо и парче сухар. — Ако по-късно дъждът престане, ще спрем и ще запалим огън. Можем да си направим и чай.

Аманда мълчаливо кимна и лакомо захапа месото. Гладът ѝ започна да се утолява и я изпълни радостното чувство, което поражда пълният стомах. Лишеният от ресори фургон подскачаше по неравния път и тя чувстваше как се натъртва цялото ѝ тяло.

Денят приличаше на предишния, с тази разлика, че Тони бе така внимателен да спира периодично и да я пита дали има нужда да се отбие в храсталаците. Около обяд те се отклониха към една поляна, недалеч от реката и той се залови да запали огъня. Докато Аманда донесе кофа вода, младият мъж застреля една катерица, одра я и я набоде на шиш. За момичето горещият и силен чай бе така желан, както и храната. Изяде своя дял с удоволствие, после почисти. Забеляза, че Тони я следи с очи, в които проблясваше странен сребристосив оттенък. За пръв път успя да го разгледа по-спокойно.

Слънцето най-после проби плътната завеса на облаците и започна да се затопля. Обхваната от внезапна прищявка, Аманда се запъти към реката, докато Тони се суетеше около фургона и потягаше едно разхлабено колело. В неопитните ѝ очи водата изглеждаше кротка и подканваща. Не се бе къпала много отдавна, а проблясващата вода бе твърде примамлива, за да ѝ устои. Импулсивно започна да сваля дрехите си, нетърпелива да се изкъпе, преди той да е свършил работата си. Предпазливо потопи единия крак във водата и открила, че е изненадващо топла, се потопи до кръста. Съжаляваше, че няма сапун. Гребна шепа пясък и започна да се търка, докато кожата ѝ се зачерви. Реши да измие косата си по-късно, когато има сапун. Точно в този миг едно поклащане на храсталаците привлече вниманието ѝ.

Тони стоеше само на няколко метра с парче сапун в ръка.

— Може би това ще ти свърши работа?

И преди да успее да му отговори, той свали дрехите си и нагази във водата към нея. Момичето се потопи до шия във водата. Неуверено

пое сапуна от протегнатата му ръка, като бдително следеше, докато мъжът отплува няколко метра и започна да се къпе. Доволна, че Тони не мисли да повтаря случилото се от изминалата нощ, тя бързо се насапуниса, изплакна се и накрая изми косата си. Чудесно беше отново да си чист и да миришеш приятно.

Тони стоеше на наклонения бряг, увит в едно одеяло, като държеше още едно и я чакаше да излезе. Страните ѝ пламнаха от срам, когато разбра, че има намерение да я изчака там.

— Няма нужда да ме чакате. Аз и сама мога да се върна обратно.

— Въпреки всичко ще те изчакам. Повечето от индианските племена в околността са приятелски настроени, но наскоро чух, че чероките са започнали да крадат добитък и да нападат малките ферми.

— Индианци! — извика уплашено Аманда. — Тук има червенокожи?

— Естествено — усмихна се той, — ако си спомняш, някога тази земя е принадлежала на индианците. И по-голямата част все още е тяхна.

При тези думи Аманда незабавно си представи как червенокожи диваци я дебнат от всеки храст. Ужасена изпищя и се спусна към брега. Но излизането от реката не се оказа така лесно, както влизането. Нагази в една дълбока яма и изчезна под водата. Започна отчаяно да мята крака, но подводното течение я увлече. В този миг си помисли, че ще умре и с благодарност си припомни кратките мигове на екстаз в обятията на Тони. Тъкмо когато се бе отчаяла, почувства как нещо силно дръпна разпиляната ѝ коса. Започна да идва на себе си, като кашляше и плюеше вода, докато Тони придържаше отпуснатото ѝ тяло, проснато на коленете му и я потупваше по гърба.

— Едва не умрях! — задави се тя, разтреперана от мъчителното преживяване.

— Глупости — снизходително се усмихна той. — Аз съм отличен плувец и ти няма от какво да се плашиш. Сега не си ли доволна, че те чаках на брега? — Очите му закачливо блестяха и Аманда не можа да се удържи да не се усмихне на веселото му настроение.

— Аз... аз мисля, че вече се оправих, така че можете да ме пуснете...

Чак тогава осъзна, че все още я държи в ръцете си, и бе удивен, че това му е толкова приятно.

— Никога ли не казваш „благодаря“? — В сивите му очи внезапно проблесна странна светлина и тя се разтрепери.

— Благодаря — отвърна колебливо и се обърна неловко в ръцете му, тъй като бе усетила възбудата му.

— Косата ти е красива — дрезгаво прошепна той, като зарови лице в меките, благоуханни къдрици. — И ти също.

— Сър Тони, моля ви. Не знаете какво говорите. Пуснете ме.

Ръцете му инстинктивно се стегнаха, когато усети бясно биещото ѝ сърце до мощната си гърд. Отчаяно желаше да я целува и го направи буйно и страстно, забравил всичките си решения. Вдъхна дълбоко чистия и сладък аромат на косата и кожата ѝ. Устните му се плъзнаха по шията ѝ и към привлекателните гърди с розови връхчета. Смелите му пръсти достигнаха до олтара на нейната женственост.

За няколко мига изпълнени с екстаз, Аманда се отдаде на топлата, приятна отпадналост. Като че ли кръвта ѝ стана гъста като мед. Но после разумът ѝ надделя и тя с изненадваща сила и решителност се отскубна от прегръдките му. Изправи се, грабна роклята и се опита да прикрие голотата си. Зелените ѝ очи бяха твърди и студени като смарагди.

— По този начин ли ще докажете, че сте мой господар? Или вече забравихте собствените си думи?

— Аз съм господарят и никога не го забравяй — заплашително отвърна Тони, ядосан от прекъсването на страстния му порив. — Аз те притежавам.

— Седем години ще работя за вас, но нито тялото, нито душата ми ви принадлежат. Противно на това, което мислите, аз не съм проститутка, която винаги е на разположение.

— Не се прави на невинна пред мен, Аманда — отвърна оскърбително той. — Ти не си девствена. Не си била омъжена. Как ще ми обясниш това?

Бе обзета от ярост.

— Не ви дължа никакво обяснение. Какво знаете за миналото ми? Знаете ли колко бе трудно да оцелееш в Нюгейт? Би ли имало значение за вас, ако ви бях разказала, че ме осъдиха за кражба на парче сух хляб, с който исках да нахраня умиращата си майка? Как смее да

ме наричат уличница и да се любите с мен? Оставете ме, сър Тони. О, не се страхувайте, ще си върнете парите, които дадохте за мен. Ще работя до пълно изтощение, ако трябва.

Аманда бе така разярена, че Тони само я погледна изумено. Повечето от думите ѝ бяха истина, но бе мъчително да бъде победен от едно обикновено момиче, което поради някаква необяснима причина в един миг желаше страстно, а в следващия — искаше да накаже. Безмълвно я гледаше как се обърна и побягна. Замислено се облече и се върна към фургона, където тя го очакваше напълно облечена. Намръщен, седна на седалката до нея, подвижна на конете и продължиха пътуването в пълно мълчание. Часове наред се движеха по еднообразния път като че ли в някакъв унес. Изглежда си бяха казали всичко.

Но Аманда не можеше да спре мислите, които бясно препускаха в пламналия ѝ мозък. Какво ли ще трябва да изтърпи през следващите седем години от този мъж? Не беше ли страдала достатъчно? Защо трябва да бъде измъчвана от близостта на мъжа, който я бе прелъстил? Месеци наред беше принудена да задоволява страстите на пристава, за да оцелее. Когато напусна Англия, се зарече никога повече да не позволява да я използват. Аманда не можеше да забрави как реагираше тялото ѝ на неговите докосвания. От този миг нататък се почувства изгубена. Изгубена в един свят на чувствени наслади, за които не бе подозирала, че са възможни. Тя реагираше със страст, която я смайваше. Закле се да внимава, да се пази от мъжките му желания, който щяха да я вкарат в капан.

Тони се питаше с какво го привлича това хитро и бездомно дете, очевидно преживяло много, въпреки крехката си възраст. Той наистина я желаше с такава сила, която го плашеше. Нищо добро не можеше да очаква от страстта си към една осъдена и осъзнаваше, че е по-добре да насочи чувствата си към Лети, която бе много по-достойна. Колкото до Аманда, реши, че трябва още отсега да я постави на мястото ѝ, за да спести и на двамата много страдания и неприятности.

Слънцето висеше като избледняващо оранжево кълбо ниско на запад, когато се показа покритият със сиви плочи покрив на Ривърс Едж. Аманда бе обзета от силна възбуда. Толкова време измина,

откакто бе живяла в истински дом, че дори мисълта за седемгодишното робство не можа да помрачи вълнението, което изпитваше. При вида на внушителната постройка тя сякаш изведнъж се съвзе.

Сградата бе масивна като тези в Англия. На нея ѝ се стори като истински замък, светъл и гостоприемец, с прясно боядисани в бяло стени. Две високи колони крепяха балкон с изящен парапет. Къщата, заедно с горите и реката зад нея, представляваше великолепно гледка.

— Толкова е голяма — промълви Аманда с благоговение. — И толкова красива.

— Радвам се, че я одобряваш — сухо отвърна Тони.

Той спря пред внушителната врата между двете колони и ѝ помогна да слезе от фургона. Почти веднага вратата се разтвори и дебела негърка на неопределена възраст, с бяла, крепонена престилка и с яркочервена кърпа на главата, се заклатушка през портала.

— Ох, маса Тони, ох, милият ми, ние ви очаквахме вчера — занарежда робинята. — Какво ви забави толкова?

— Съжалявам, Джема — засмя се Тони и я прегърна, — но пътуването от Чарлстън продължи повече от обичайното. Поройният дъжд ни забави.

Докато разговаряха, Аманда се бе свила зад него. Но черните очи на негърката веднага я зърнаха.

— Туй ли е икономката, за която ходихте в Чарлстън?

Внимателно изгледа момичето, предварително решила да не одобри жената, която бе доведена, за да отнеме мястото ѝ.

Господарят хвана Аманда за ръката и я побутна напред. Очите на негърката се разшириха от учудване.

— Джема, това е Аманда — новата икономка.

— О, туй не е икономка, маса Тони — присмя се тя и завъртя черните си очи към небето. — Това е само едно малко пиленце, едно клето, мършаво пиленце. Какво сте направил, маса Тони? Как можахте да доведете у дома момиче, което не става за никаква работа? Погледнете я! Един силен вятър ще я издуха. Трябва да сте си изгубил ума, маса Тони.

— Достатъчно, Джема — строго изрече той. — Това си е моя работа. Аманда е способно момиче и ще се научи да изпълнява задълженията си. Още повече че ти ще се погрижиш за това. Нахрани я добре и ако трябва, нека остане няколко дни в леглото. В това

състояние тя не е много полезна, но след като се оправи, ще работи добре.

— А, тъй ли? — кимна Джема, широко ухилена. — Оставете я на мен. Шъ я охраня и шъ я накарам да се окопите за броени дни.

— Но да не се окопите прекалено много — засмя се Тони. — Настани я горе, в малката таванска стаичка.

— А, не! Т'ва няма да го бъде, маса Тони — възмути се Джема. — Вие нали казахте аз да се грижа за това пиленце и аз ще го направя както трябва. Горещата и задушна таванска стая не е за нея. Туй пиленце ще се настани в стаята до спалнята ви, със сичките прозорци, дето е слънчево и просторно. Няма да ходи на тавана.

Господарят добродушно сви рамене и остави Джема да поведе учудващо смирената Аманда. Тя бе смаяна от разкоша на великолепната сграда. Висока врата водеше към огромен коридор. Величествена махагонова стълба с богато украсени перила се извиваше отляво на входната врата и достигаше до салона на втория етаж. Дебели килими покриваха пода, а стените бяха украсени с гоблени и картини, работа на добър майстор.

— Най-напред трябва да ви нахраня — заяви Джема и се насочи към кухнята, отделена от къщата с тесен проход.

Аманда бе удивена от обширната, безупречно чиста кухня с голямо огнище и огромна готварска печка. Тази топла, приветлива стая явно бе царството на Джема. Тя настани уморените пътници до кръглата дъбова маса, излъскана от постоянното търкане, и извади апетитно миришещото задушено. След това донесе сладолед и изстудено ябълково вино. Без да чака покана, Аманда лакомо започна да се храни. Когато засити глада си, тя се облегна на стола и видя, че Тони и Джема я гледат изумено.

— Виж ти, как можело да яде това проскубано пиленце — усмихна се негърката. — С такъв апетит няма да остане мършава за дълго. Да не би да са те оставили да гладуваш, момиче?

— Аз... след като мама се разболя, нямаше достатъчно храна, а и в затвора често не достигаше за всички. Яденето на кораба бе тъй... тъй противно, че непрекъснато повръщах.

Тони и Джема видяха как тялото ѝ потръпна и някаква болка помрачи зелените ѝ очи.

— Забрави го — утеши я негърката. — Тук няма за какво да се тревожиш. Маса Тони е добър човек и грижлив господар. И старата Джема няма да позволи някой да те обиди.

Думите и страданията на Аманда предизвикаха съчувствие у нея. Тя бе напълно убедена, че господарят ѝ бе довел младото момиче в Ривърс Едж с единствената цел да я остави на майчините ѝ грижи.

Като че ли прочел мислите ѝ, Тони реши засега да не ѝ противоречи. Поне докато Аманда не може да поеме задълженията си. Той бе купил икономка и, по дяволите, щеше да я направи такава.

— Качи багажа в стаята и виж дали ще ѝ намериш някакви прилични дрехи.

Вбесено и обидено, момичето понечи да отвърне гневно, но Джема я изпревари. Съобразителната робиня веднага бе усетила враждебността между господаря и откупената слугиня и се помъчи да разсее напрежението. Забеляза, че Аманда не е толкова кротка, колкото изглежда, и реши да бъде нащрек.

— Не се тревожете, маса Тони. Старата Джема шъ намери дрехи за това пиленце и шъ изчетка тази лъскава коса, докато заблести като нова монета.

С тези думи тя хвана Аманда за ръката и я изведе от кухнята.

— Какво си направила на маса Тони, за да ти говори така? — попита тя. — Да не си се държала дръзко? Нищо не го влудява така, както нахалството.

— Попитай него какво е направил, за да заслужи толкова дръзко отношение, както казваш — отвърна Аманда. — Не съм го молила да ме откупва. Направи го по свое желание, а после се държа, като че ли съм го принудила.

— Хмм — беше единственият отговор на Джема. Тя си помисли мъдро, че е по-добре да изчака и да види какво ще се случи. Може би тук имаше нещо повече, отколкото изглеждаше на пръв поглед.

Стаята, която Джема определи за Аманда бе като прекрасен сън. Във високите прозорци се отразяваха лъчите на утринното слънце и пред тях се простираше просторна морава. Явно бе наредена така, че да доставя удоволствие на една жена. Аманда се питаше за кого ли е била предназначена тази стая. Тя бе в светложълти и сини тонове, точно по вкуса ѝ. Дори изящните бели френски мебели, сякаш бяха подбрани специално за нея. Широкото балдахинено легло, богато

украсено с жълти драперии бе повдигнато на подиум. Аманда никога не бе живяла в такъв разкош.

Сигурно Тони не е предполагал, че тя ще се настани в тази стая. Един откупен слуга бе наравно с един роб, а в някои случаи стоеше дори и по-ниско. Аманда си помисли, че е по-добре още сега да се откаже от стаята, преди господарят да я изхвърли. Не желаше да му достави удоволствието да я унижи по такъв начин.

— Това е прекалено хубаво за мен, Джема — започна тя. — Сигурна съм, че сър Тони би предпочел да се настани в таванската стая. По-добре ме заведи там. Не бих искала да ти причинявам неприятности. Тази очевидно е предназначена за гости... или за съпруга.

— Господи, дете! Не се безпокой! Знаем к'во върша. Сега се събличай и лягай. Ще взема тези парцали.

Аманда все още се колебаеше.

— Прави каквото ти казвам, пиленце, преди аз да съм те съблякла.

Момичето се подчини и бързо се съблече под неодобрителния поглед на Джема.

— Точно както си мислех — каза негърката. — Ти си само кожа и кости, но ще се справиш, проскубаното ми пиленце. А сега хайде в леглото.

Аманда отметна завивката и се пъкна в леглото. Джема събра дрехите и тръгна към вратата.

— Джема — обади се Аманда. — Благодаря ти.

В отговор тя само изсумтя и се усмихна широко.

Момичето вече заспиваше, когато я стресна някакво почукване по вратата.

— Кой е? — извика тя и инстинктивно придърпа завивката.

— Сър Тони, Аманда. Може ли да вляза за малко?

Поколеба се за миг. Не можеше да му забрани да влезе. Унило си каза, че навярно бе дошъл да я отпрати в таванската стая, където ѝ е мястото.

— Влезте.

Тони влезе и спря на вратата. Кой знае защо, нежното тяло, което се очертаваше под завивките го разчувства.

— Удобно ли ти е? — гласът му прозвуча дрезгаво. — Ако зависи от Джема, тя ще те облече от главата до петите в атлаз и коприна.

Аманда преглътна и почувства как започна да я обзема паника. Точно както предполагаше, той възнамеряваше да я изпрати в таванската стая.

— Ако желаете, ще напусна стаята, сър Тони. Ще си наметна нещо и веднага ще се махна. Знам си мястото.

Когато разбра какво искаше да му каже, младият мъж се намръщи.

— Не съм дошъл тук, за да те изхвърля — взмути се той.

— Тогава защо сте дошъл? — отвърна ядосано Аманда.

— Проклет да съм, ако знам — отвърна Тони, жегнат от враждебността ѝ. Обърна се и излезе от стаята, като затръшна вратата след себе си.

Аманда задиша учестено и бледите ѝ страни се изчервиха. Отново бе дала свобода на невъздържания си език и го ядоса. Нямаше никаква полза да гневи мъжа, който щеше да е господар на живота ѝ през следващите безкрайни седем години. Въздъхна, настани се удобно в леглото и заспа. Сънува нощта, в която двамата бяха разрушили всички прегради между роб и господар, нощта в обятията на Тони, нощта, в която времето сякаш бе спряло.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Аманда прекара близо седмица в красивата и слънчева стая, без да прави нищо друго, освен да се храни и да спи. През тези спокойни дни Джема бе успяла да й ушие две удобни и хубави рокли от някакъв плат, който бе намерила в къщата. Тя й даде и две нощници, украсен с волани пенъоар и бельо. За пръв път от много месеци зелените очи на младото момиче искряха от оживление и фигурата ѝ вече загатваше за стройната жена, в която щеше да се превърне. Хранеше се в стаята си. Храната ѝ носеха или жизнерадостната прислужница Тес, момиче на нейната възраст, или Кори, друга робиня, по-млада дори и от Тес. И двете момичета изглеждаха приятелски настроени и смутени, тъй като не бяха сигурни как да се държат към бялото момиче, настанено в стаята за гости. Когато започнаха да се отнасят с нея като с повисшестояща, тя им обясни, че е само една слугиня и скоро ще работи наравно с тях. Тес бе шокирана.

— Но ти си бяла. Това не е редно.

Аманда отново повтори, че през следващите седем години ще бъде слугиня като тях и настоя да се отнасят с нея като с равна, но Тес не я разбра.

Аманда грижливо се облече в привлекателната светлозелена рокля от муселин, с къси бухнати ръкави и дълбоко деколте. Корсажът подчертаваше гърдите ѝ и стройните ѝ бедра. Косата ѝ бе вчесана назад и пристегната с кадифена панделка. Изглеждаше и се чувстваше много по-добре, отколкото през изминалите месеци.

Изпълнена с нетърпение и очакване, Аманда излезе от стаята, която бе нейно убежище през последната седмица. Бе готова да се заеме със задълженията си. Огледа широката извита стълба и внимателният ѝ поглед забеляза тънък слой прах, който покриваше махагоновите стъпала и перилата. Килимите, на които преди седмица се бе възхищавала в полумрака на свещите, бяха мръсни, прозорците бяха зацапани, а дебелите кадифени завеси тънеха в паяжини. Джема бе отлична готвачка, но с това се изчерпваха домакинските ѝ умения.

Аманда бе нетърпелива, час по-скоро да организира домашната прислуга и да докаже на Тони, че е способна да изпълнява работата, за която я бе наел.

Като начало реши да разгледа къщата. Вдясно от стълбището имаше две затворени врати, които водеха към широкия коридор. Тя надзърна зад едната врата и откри слънчева и приятна гостна, бежовите стени, на която бяха покрити със златисти брокатови драперии. Зад втората врата се намираше трапезарията. Над дългата махагонова маса висеше австрийски полилей, който също се нуждаеше от почистване.

От другата страна на коридора имаше голяма бална зала с веранда. После влезе в облицовано с дървена ламперия помещение — навярно това бе личния кабинет на Тони. Реша да огледа къщата отвън на дневна светлина. Приличаше много на провинциално английско имение. Беше триетажна, с дървена облицовка, боядисана в бяло. Двата комина бяха от червени тухли. Основната сграда бе свързана чрез проход с пристройките за кухнята и склада. Всичко в тази къща й харесваше.

Зад къщата видя две редици спретнати, прясно боядисани постройки, в които живееха робите. Зад тях се простираше зеленото поле. Предположи, че е засадено с ориз и индиго. Картината се допълваше от Санти Ривър, която се виеше като блестяща лента между нивите.

Аманда вече приключваше обиколката си и се връщаше към входа на къщата, когато видя двама души, които слизаха от конете. Единият бе Тони. Той помагаше на привлекателната си спътница да слезе от коня и твърде фамилиарно тя се плъзна в ръцете му. Двамата бяха така заети със себе си, че дори не забелязаха застиналата на място Аманда, широко разтворила очи, когато устата на Тони доближи с копнеж пълните, червени устни на жената. От мястото си тя успя да види как телата им плътно се притискаха, като че ли слели се в едно.

Объркана, младата девойка започна да отстъпва, но очевидно не бе достатъчно бърза или тиха, защото Тони я забеляза с крайчеца на околото си и й махна с ръка. Тя се приближи колебливо към тях. Отдалеч жената изглеждаше хубава, но като се вгледа отблизо, Аманда си каза, че не е срещала по-пленително създание. Отчаяно си помисли, че не би могла да си съперничи с такава изтънчена дама. Висока почти колкото

Тони, безсъмнено много чувствена, със светлоруса, почти сребриста коса и ясни сини очи. Кожата ѝ бе гладка и безупречна. Бе облечена в черен костюм от кадифе, а на главата си носеше елегантна шапка. До нея Аманда се чувстваше сковано и неловко.

— Аманда — започна Тони, когато жената се отпусна в ръцете му и огледа момичето с присвити, подозрителни очи, — изглеждаш чудесно. Знаех, че Джема бързо ще те изправи на крака. Е, мисля, че ще трябва да понапълнееш малко. — На устните му се появи закачлива усмивка, а очите му заблестяха.

Аманда се изчерви от удоволствие. Толкова бе хубаво отново някой да я намира за привлекателна, особено Тони.

— Кое е това създание, Тони? — надменно запитва жената.

— Това е Аманда, Лети. Помниш ли? Бях ти казал за слугинята, която откупих. Според съвета на баща ти, бих могъл да добавя. — После се обърна към момичето. — Аманда това е Лети Картър, моя приятелка. С нея сме съседни.

Тя почтително направи реверанс, но почувства веднага, че никога няма да стане приятелка с Лети Картър. Студените ѝ надменни очи изучаваха Аманда, като че ли тя бе някакво насекомо, изпъзляло от дървената ламперия.

— Икономка! — подигравателно прихна Лети. — По-вероятно — грейка за леглото ти! — От гняв по лицето ѝ избиха червени петна. Устните ѝ се изкривиха злобно и тя изглеждаше почти грозна. — Тони, ти си или много глупав, или много наивен. Тази... тази... повлекана я бива за икономка толкова, колкото някоя маймуна. Как е успяла да те убеди да я откупиш? Всеки друг с малко мозък в главата си, щеше да разбере, че е проститутка, освен... Каква каза, че била? Крадла? Отърви се от нея, Тони. Продай документите ѝ на някого. Подходяща е за някой публичен дом.

Докато Лети изливаше отровата си, той стоеше, слисан от омразата и оскърбленията, които бълваха красивите ѝ червени устни, макар че Аманда я бе поздравила съвсем почтително, особено ако се има предвид непостоянния ѝ нрав. Той видя как нежното лице на момичето се покри с червенина, а после стана мъртвешки бледо. В този миг го обзе безгранично съчувствие към нея. Искаше да я защити от жестоки и безчувствени хора като Лети, която нямаше представа за

страданията и униженията, на които е било подложено младото момиче в Нюгейт и на каторжническия кораб.

— Лети — гневно извика Тони, — мисля, че каза достатъчно. Караш Аманда да се чувства неловко.

— Карам я да се чувства неловко! Как смееш да ми говориш така! Да не си се подлъгал от невинния вид и младостта ѝ? Спа ли вече с нея, Тони? — Внезапно очите ѝ се разшириха. — Боже мой! Наистина! Тя дели леглото с теб! Нищо чудно, че откакто се върна от Чарлстън нямаш време за мен. Не ти ли стига една жена? — И тя впи змийския си поглед в шокираното лице на Аманда.

Обзета от ревност, Лети замахна с камшика си за езда и на бледата буза на момичето се появи дълъг червен белег. Аманда изкрещя от болка и падна назад. Преди Лети да нанесе следващия удар, Тони вбесен сграбчи камшика от ръката ѝ и го запрати на земята. Сивите му очи бяха потъмнели от възмущение.

— Лети, какво става с теб? Аманда е моя икономка. Ако трябва да бъде наказана, това ще направя аз! Мисля, че прекали. Няма нищо между Аманда и мен. Всъщност от една седмица насам я виждам за пръв път. Тя е само откупена слугиня, закрепостена към мен за седем години. Можеш да покажеш поне малко съчувствие към окаяното ѝ състояние.

— Нейното окаяно състояние, както си решил да го наричаш, си е нейна работа и не ме засяга — злобно отвърна русокосата красавица.

— Лети, мисля, че е по-добре да си вървиш. Ще се видим утре.

— Пъдиш ли ме, Тони? Това се случва за пръв път.

Тони тихо въздъхна и я изгледа.

— Имам работа, Лети. Беше ми приятно да пояздим.

Тя веднага го погледна разкаяно, нацупи се миловидно и притисна знойното си тяло към него.

— Обещавах ли да ми се обадиш утре, скъпи? На татко му е приятно да ни посещаваш. Не си вечерял у нас от цяла вечност. Сетих се! — Плесна с ръце и лицето ѝ засия. — Ще останеш през нощта! Кажу ми, че искаш, скъпи, моля те!

Тони искаше да се отърве от нея и да погледне раната на Аманда. Бе готов да се съгласи с всичко.

— Да, да — изрече припряно. — Ще дойда на вечеря и ще остана, ако баща ти няма нищо против.

— О, Тони, няма да съжаляваш — съблазнително прошепна Лети. — Знаеш колко щастлив мога да те направя. Последните думи изрече със загадъчна усмивка, отправена към Аманда, която се бе изправила и стоеше неподвижна като статуя.

Винаги ли щяха да я сочат с пръст заради това, което беше извършила? Съкрушена, тя не забеляза как Лети се качи на коня със самодоволна усмивка. Денят, започнал толкова приятно, се бе превърнал в кошмар. Какво означаваше красивата Лети за Тони? Ако се съдеше по думите ѝ, те бяха любовници, а не просто приятели, както бе заявил Тони. За Аманда бе очевидно, че тази жена не възнамеряваше да се задоволи с приятелството му. Но Тони? Тази ли бе жената, за която смяташе да се ожени един ден?

— Аманда — гласът на Тони сякаш долетя отдалеч, — зле ли си?

Тя се сепна. Все още държеше с ръка подутата буза и макар че болката бе силна, не мислеше за нея.

— Не — глухо отвърна тя, като срещна загрижения поглед на Тони. — Сигурна съм, че ще се оправя за няколко дни.

— По дяволите, Аманда, съжалявам, че това се случи. Знам, че Лети има отвратителен характер и е много разглезена от баща си, но това не ѝ дава правото да се държи така отвратително с теб. Ти ми принадлежиш, Аманда, и не желая да те обиждат.

Сърцето ѝ подскочи. Дали той наистина искаше да каже, че поне малко се интересува от нея и ще я избави от отровния език и жестокия камшик на Лети?

— Нека да видя — рече Тони и внимателно отдръпна ръката ѝ от наранената буза. Прекара пръст по неравната ивица, която обезобразяваше прекрасната ѝ кожа. Хвана брадичката и повдигна лицето ѝ. Аманда затвори очи и му позволи да я целуне. Крехките, едва напъпили чувства нежно разтвориха цветовете си. Искаше целувката да продължи цяла вечност, но той я пусна и измърмори:

— Съжалявам, Аманда, не исках да се възползвам от случилото се, но ти изглеждаше така нещастна, че не можах да се сдържа. Ела, нека да видим какво ще ти даде Джема за раната.

— Сър Тони — осмели се тя, когато той я поведе заръка към къщата, — мис Картър годеница ли ви е?

— Какво те кара да мислиш така?

— Държи се собственически и... ревнува.

— Не сме обявявали годеж. — Тони сви рамене, макар да знаеше, че както баща ѝ, така и Лети очакваха сватбата да се състои скоро.

— Ако тя стане господарка тук — упорито продължи Аманда, — сигурна съм, че няма да ме остави в Ривърс Едж.

— Харесва ли ти тук, Аманда?

— Много... много е хубаво.

— Това ли е всичко? Само е много хубаво?

— Хубава плантация. Страхувам се, че Джема ме разглезва и аз започвам да се чувствам прекалено добре. Същото беше и когато баща ми... — Прехапа устни и с мъка успя да спре сълзите си.

Джема се ужаси, когато видя лицето ѝ.

— К'во сте направил на това пиленце, маса Тони? — обвини го тя, опряла дебели юмруци на огромните си хълбоци. — Никога не сте удрял дори и един от работниците, защо тогава посегнахте на това бедно пиленце?

— Успокой се, Джема — засмя се Тони. Дебелата робиня му приличаше на квачка, която брани своето пиленце. — Не съм я докосвал.

— Тогава е бил някой друг, проклет да е. Кой го направи, Аманда? Кой те нарани?

Тя мълчеше. Не желаше да спомене името на Лети и да разгневи Тони.

— Можете да ми кажете, маса Тони. Знаете, че рано или късно ще го открия.

— Ако искаш да знаеш, Джема, мис Картър не се сдържа и удари Аманда с камшика си за езда — обясни той.

— Какво си направила на онази вещица, пиленце, че да побеснее така?

Тони побърза да защити Аманда.

— Тя нищо не е направила, Джема. И не говори така за мис Картър. Ще се погрижиш ли най-после за лицето ѝ?

— Да, господарю. Аз шъ съ погрижа за Аманда.

В този миг Тони искаше да се отпусне на стола и да съзерцава свежата красота на Аманда, но разбра, че ще е по-добре да излезе от стаята. Когато стигна до вратата се спря и погледна така страстно Аманда, че тя потрепери. Очите красноречиво изразяваха чувствата му.

Джема веднага се зае за работа и намаза ударената буза с охлаждащ мехлем.

— Защо те нападна мис Картър, пиленце?

— Наистина не зная, Джема. Не ме хареса от пръв поглед. Дори ме обвини, че дяля леглото със сър Тони.

Джема се засмя.

— Е, пиленце, какво толкова лошо има в това?

— Но това не е вярно!

— Както те погледна преди малко маса Тони, ми се струва, че е вярно.

Аманда силно се изчерви, но сподави раздражението си. Джема беше твърде проникателна. Тя бе сигурна, че робинята чете мислите ѝ и ако наистина беше така, то тогава знаеше, че бе лежала една нощ в прегръдките на Тони и бе споделяла ласките му. Това бе нещо, за което дори не искаше да мисли.

Дните на Аманда бяха изпълнени с работа. Първо трябваше да се запознае с останалите слуги. Освен Джема, която живееше в една малка стая до кухнята, Тес и Кори, които понякога оставаха да спят в таванските стаи, имаше един домакин — Линъс, съпруг на Джема, както и шест момичета, които идваха през деня в къщата. Не след дълго Аманда вече надзираваше цялата прислуга, освен Джема и Линъс, чиито задължения бяха строго определени — чистене, търкане и готвене от изгрев до залез. След напрегната работа повечето от робите бяха намусени и негодуващи, но тъй като тя работеше усърдно, почти наравно с тях и никога не изискваше да работят повече от самата нея, заслужи уважението им и ги накара да работят по-добре. Повечето от хората в плантацията бяха осведомени за особеното ѝ положение — нито робиня, нито свободна. Всички се отнасяха със симпатия към нея заради участието ѝ, която бе сходна на тяхната.

Колкото до Тони, Аманда рядко го виждаше. Като че ли бе решил да избягва срещите с нея. Това бе добре дошло, защото след всеки разговор с него ставаше неспокойна и я обземаха противоречиви чувства. Понякога той беше внимателен и нежен. В очите му се появяваше някаква странна светлина, когато случайно я срещаше. Друг път изглеждаше намръщен и сърдит, като я удостояваше само с едно

сухо кимване. Момичето знаеше, че Тони се среща редовно с Лети, тъй като често ги виждаше как рано сутрин отиват заедно на езда, как се връщат зачервени и оживени. Страните на Лети пламтяха, а косите ѝ бяха поразбъркани. Понякога той не се прибираше нощем след посещенията си у Картърови. Тя инстинктивно разбираше, че е прекарал нощта в леглото на Лети, но се опитваше да си внуши, че това няма значение за нея.

Аманда се спря на най-горното стъпало на излъсканото стълбище и поглади нежно перилата. Припомни си как преди седмици ръката ѝ се бе изцапала от първото докосване. Сега всичко блестеше от чистота. Яркото юнско слънце грееше през светналите прозорци и лъчите му впитяха многоцветни кръгове в шарките на килима под краката ѝ. Усмихна се, зелените ѝ очи се изпълниха с гордост от това, което бе постигнала за няколко седмици.

Тони излезе от кабинета и забеляза прелестната усмивка върху устните ѝ. В този момент Аманда бе прекрасна. Тялото ѝ вече бе леко закръглено. Налетите ѝ гърди се издигаха вълнуващо над тънката талия и леко заоблените бедра. Кой би повярвал, че това е мръсното бездомно хлапе, което бе довел в Ривърс Едж. Гъстите ѝ кестеняви къдрици блестяха с червеникав оттенък на слънчевата светлина и Тони си помисли, че просто е необичайно някой да има такива гъсти и дълги мигли. Тя бе облечена в рокля от кремав муселин, който подчертаваше нейната младост.

Сърцето му заби бясно в гърдите и топла вълна обля слабините му, когато си припомни нощта, в която я бе обладал под фургона — изгубено, окаяно дете, което с готовност отвърщаше на ласките му. Аманда внезапно усети, че някой я наблюдава, погледна надолу и срещна възхитения му поглед. Сякаш бяха стояли с часове, без да откъснат очи един от друг. Бяха по-близки от когато и да било. Тони пръв отмести погледа си, изкашля се смутено и каза:

— Аманда, би ли дошла в кабинета? Искам да поговорим.

— Разбира се — отвърна кратко тя и слезе по стълбището. Помоли се безмълвно да не го ядоса с някоя дума или жест по време на разговора. С нея се държаха добре и бе започнала да обиква Ривърс Едж и хората му. Би направила всичко, за да остане тук... е, почти всичко.

Изправен до вратата, Тони я изчака да влезе преди него в кабинета. После затвори вратата след себе си и ѝ посочи един стол. Кой знае защо, устата му бе пресъхнала и той се изкашля, като съзнателно избягваше да я гледа в очите, за да не бъде смутен от тези невинни, смарагдови очи.

— От колко време си тук, Аманда? — запита младият мъж, макар че той я бе довел в Ривърс Едж.

— Около осем седмици — отвърна тя, озадачена от въпроса му.

— Добре ли се отнасят с теб? Харесва ли ти тук?

— Аз... съм щастлива тук, сър Тони. По-щастлива, отколкото съм очаквала някога или, отколкото имам право да бъда — честно отвърна момичето.

Отговорът ѝ го задоволи.

— Ти имаш право да бъдеш щастлива като всеки друг, Аманда.

— Дори и робите? — запита тя простиодушно.

Тони се намръщи и твърдо отвърна:

— Те също са щастливи.

Аманда веднага разбра, че е прекрачила разрешените граници и го е разгневела. Опита се да поправи грешката си, като побърза да добави:

— Джема е тъй добра с мен. Тя ми е като втора майка. Обзалагам се, че се опитва да ме направи дебела колкото нея.

Тони не успя да сдържи усмивката си и настроението му видимо се подобри.

— Ти свърши прекрасна работа. Къщата никога не е изглеждала по-добре. Прекарвам много време на полето, за да надзиравам робите, а Джема е твърде заета с готвенето, за да се заеме и с чистенето.

— Тъкмо затова съм тук — припомни тихо Аманда. — Аз съм ваша икономка. Само изпълнявам задълженията си.

— Така е — призна Тони, като я погледна, за да се увери, че не говори подигравателно. Доволен от невинния израз на лицето ѝ, той продължи: — Откакто пристигна в Ривърс Едж, не сме посрещали често гости, но от утре вечер всичко ще се промени. Поканил съм на вечеря Лети и баща ѝ, а също и Натан Гроувър, моя надзирател.

Аманда застана нащрек, като се чудеше какво иска от нея. Определянето на менюто и готвенето беше задължение на Джема. Твърдо възнамеряваше да не напуска стаята си от мига, в който Лети се

появи в Ривърс Едж. Бе виждала доста често Натан Гроувър заедно с Тони, но никога не го бе срещала сама. Не можеше да си обясни какво го е накарало да дава вечеря.

Тони се поколеба малко, а после сви рамене:

— Лети има рожден ден. Баща ѝ ме помоли да устроя малък прием в нейна чест, тъй като готвачът му се разболял и той не би могъл да посрещне гостите.

Аманда кимна, като се чудеше какво я засяга всичко това.

— Ще проверя дали всичко в къщата е наред, ще извадя сервиза от китайски порцелан и сребърните прибори. Има ли нещо друго?

— Искам навсякъде да има свежи цветя в изобилие. Лети обича цветята. О, да, трябва да бъдат подготвени две стаи за гости. Картърови ще останат през нощта.

Аманда настръхна. Как можеше да избегне тази жена, ако тя и баща ѝ останат цялата нощ, отчаяно си помисли момичето.

— Кои стаи бихте желали да се подготвят, сър Тони?

— Тази до моята ще бъде тъкмо за Лети — отвърна той. На баща ѝ дай някоя от стаите в дъното на коридора.

Изчерви се, понеже знаеше много добре причината, заради която той искаше да настани Лети по-далеч от баща ѝ. Желаше любовницата да бъде по-близо до него.

— Ще ги подготвя — съгласи се тя и кимна. Помисли, че разговорът е приключил, и се запъти към вратата.

— Не съм те освободил, Аманда — рязко каза Тони и я спря. — Има още нещо.

Обърна се към него и го изчака да продължи, като го гледаше въпросително. Тони пое дъх, спря се и тя усети, че ще чуе нещо неприятно.

— Искам ти да сервираш.

Аманда ахна:

— Сър Тони, не може да искате това!

Бе ужасена от мисълта, че ще трябва да слугува на Картърови, изложена на присмеха и презрението им. Защо настояваше за това? Той знаеше колко силно я мрази Лети.

— Аманда, точно това имам предвид. Нямах друг избор. Лети специално помоли ти да сервираш. Това е нейния рожден ден и аз не мога да ѝ откажа. Той помълча, после продължи:

— Искам да се държиш добре.

Тя се приготви да отвърне дръзко, но Тони каза весело:

— Страхувам се, че аз съм виновен за всичко това, но Лети понякога е много убедителна. Какво зло би могла да ти стори?

Аманда избухна.

— Какво зло ли? Какво ще кажете за моята гордост? Това нищо ли не означава за вас? Знаете, че мис Лети ме мрази и ще намери начин да ме унизи. За нея няма да направя нищо! Нищо!

— Аманда — успокой я той, — тя не може да ти навреди. Ти си отговорна само пред мен. Зная, че Лети не е свършена, но не е лоша.

Момичето го изгледа с явно недоверие.

Или той бе сляп за недостатъците на Лети, или бе толкова влюбен, че бе решил да не им обръща внимание. А тя, кой знае защо, се надяваше второто да не е вярно.

— Не искам да правя това, сър Тони — решително настоя тя. — Не желая да ставам за смях пред вашата любовница и баща ѝ.

Господарят се разгневи.

— Как смееш да се държиш така нагло! — побесня той. — Моите лични работи не са твоя грижа. Може би Лети е права, че много си позволяваш. Сигурен съм, че не би се чувствала толкова добре, ако бе заминала с онзи похотлив пастор и противната му съпруга.

Аманда потръпна, като си припомни тези ужасни хора. Разбра, че Тони е твърде ядосан, затова замълча, но това го разгневи още повече.

— Не стой така и не ме гледай с тези невинни зелени очи, Аманда — прогърмя гласът му. — Отговори ми! Би ли предпочела пастора пред мен?

Думите му я вбесиха и самообладанието ѝ я напусна.

— Бих го предпочела!

Вирна предизвикателно брадичка. Но в следващия миг, когато видя жестоката усмивка на Тони, съжали за необмислените си думи.

— Тогава ще се държа с теб както той би се държал!

След тези думи той бързо се приближи до нея, сграбчи я за раменете и я притисна към тялото си. Тя усети колко е възбуден.

— Не! — изкрещя Аманда, но ръцете му я бяха стиснали като два стоманени обръча и тя едва не се задуши.

Устните на Тони жадно се впиха в нейните. Езикът му ги разтвори и като че ли засмука душата от тялото ѝ. Тя изстена,

неспособна да устои на буйната му страст. Обзе я паника, когато усети набъбналата му мъжественост. Искаше да я изнасили. Защо, о, защо държеше толкова да го разгневи, когато знаеше в какво положение се намираше? Но тя бе решила да му се противопостави. След като отстъпи на пристава, бе се заклела да не позволи на нито един мъж да я изнасили. Събра всички сили и се изви рязко, като успя да се отскубне от ръцете му. Когато той я пусна, тя го зашлеви по бузата. Тони механично отвърна на удара с отворена длан и силният му замах я отпрати към стената. Аманда се стресна повече от изненадата, отколкото от болката. Впи поглед в него. Не вярваше, че може да бъде толкова жесток. По дългите ѝ мигли заблестяха сълзи. Пръстите на ръката му се бяха отпечатали на лявата буза.

— Ох, боже мой! — изстена Тони. Гневът му се стопи, като видя лицето ѝ. — Какво направих? Никога досега не съм удрял жена.

Той веднага коленичи до нея, помогна ѝ да се изправи, измъчван от гняв и от страст. Как можеше едно беззащитно момиче да го отблъсне така? Аманда се отдръпна от услужливите му ръце, решена да не показва слабостта си.

— Не се нуждая от вашата помощ, сър Тони — предизвикателно изрече тя.

Той почервеня. Никога досега не бе позволявал чувствата да надделеят над разума му. Защо стигна дотам? И защо се бе отнесъл така към едно момиче?

— Прощавай, Аманда — започна той, — но аз...

— Не ми дължите никакво обяснение, сър Тони — хладно го прекъсна тя. — Ваше право е да ме наказвате както намерите за добре. Това повече от всичко показва къде ми е мястото във вашата къща. Аз съм само една от вашите робини и отсега нататък ще се старая да помня това. Глупаво беше от моя страна да протестирам. В края на краищата защо моите чувства трябва да означават нещо за вас? Аз съм просто една откупена слугиня, без права, без чувства.

С тези думи тя се обърна и гордо излезе от кабинета му, повдигнала високо глава и изправила рамене.

Тони я наблюдаваше замислено. Бог му бе свидетел, че не искаше да я удари. Нито пък да я целува. Но бе проявил слабост. Нещо повече, би я обладал още тук, на пода, ако тя не го бе отблъснала. Би разкъсал дрехите ѝ и би овладял тялото ѝ, а тя щеше да вика от страст.

„Господи, колко е объркано всичко!“ — зачуди се той, изпълнен с чувство за вина. Не му ли стигаше Лети? Може би ще трябва да се ожени за нея и да преодолее увлечението си по красивата чаровница, която бе приютил под покрива си.

Аманда оглеждаше със задоволство трапезарията. На дългата маса бяха наредени сервизът от китайски порцелан, кристални чаши и сребърни прибори, в които се отразяваше светлината на свещите. Къщата никога не бе изглеждала по-добре и момичето бе гордо. Вече бе капнала от умора, но знаеше, че изпитанието ѝ едва сега започва. Цяла вечер трябваше да се покланя и унижава пред Тони и неговата любовница. Откакто я бе ударил, не бе говорила с него, но често улавяше как я следи с мрачен и замислен поглед. Изтръпваше като си помислеше, че едва се бе удържала да не му се отдаде предишния ден в кабинета. Веднъж вече се бе поддала, но тогава бе твърде слаба и неспособна да се съпротивлява на страстния му порив. Сега нещата бяха различни. Не бе длъжна да отдава тялото си, на който и да е мъж. Трябваше да работи и да изтърпи седемгодишната си присъда. И ако искаше да оцелее, се налагаше да отбягва Тони и Лети и да си мълчи.

Аманда бродеше в полумрака и вдишваше дълбоко студения вечерен въздух. Денят бе горещ и задушен, затова вечерният вятър ѝ действаше приятно. „Само да бе свършил този ден“ — въздъхна тя. Неочаквано се спъна и полетя. Изведнъж я обхванаха две мускулести ръце. Огледа се и видя приятелски усмихнато лице, с топли кафяви очи.

— Съжалявам — заекна Аманда, — не гледах къде стъпвам.

— За мен е удоволствие да ви помогна. Не се случва всеки ден хубава жена да пада в ръцете ми.

Тя се изчерви от удоволствие. Веднага позна, че това е Натан Гроувър, надзирателят на Тони, а също и доверен негов приятел. Понякога до стаята ѝ долитаха гласовете им, увлечени в разгорещен приятелски спор.

— Към къщата ли отивате, мистър Гроувър? — Тя се опита да прикрие смущението си.

Той се засмя.

— Моля ви, Аманда, наричайте ме Натан. Да, отивам на вечерята у Тони. Нямаме нищо против да ви наричам Аманда, нали? Зная, че е нахално от моя страна, но често съм ви виждал и се надявах да се запозная с вас.

Аманда, трогната от неподправената му искреност, се усмихна и кимна.

— Ако ви наричам Натан, то и вие ще трябва да ми казвате Аманда. Все пак — очите ѝ потъмняха, — аз съм само една откупена слугиня и вие имате право да се обръщате към мен както пожелаете.

— Аманда, нямах намерение да проявявам пренебрежение — отвърна той смутено.

— Не сте ме обидил — увери го тя. Нямаше желание да настройва срещу себе си този мъж, който се отнасяше към нея с толкова уважение.

Мълчаливо закрачиха към къщата. Аманда скрито го оглеждаше. Той бе малко по-възрастен от Тони. Висок мъж. Под ризата се очертаваха мускулестите му ръце. Краката му бяха като два здрави дъба, забити до колене в ботушите. Силно загорялото му, изсечено лице бе обградено от пясъчножълта коса. Когато приближиха към къщата, момичето се отправи към кухнята.

— Имам още работа, Натан, надявам се, че ще се забавлявате добре.

— Не бързай толкова, Аманда. — Той се усмихна и хвана ръката ѝ. — Кога ще те видя отново? Ще ми бъде приятно пак да си поговорим. Бих искал да те виждам по-често.

Тя не му отговори. Възможно ли бе един мъж да ухажва откупена слугиня? Независимо какво мислеше Натан, бе сигурна, че Тони няма да позволи.

— Не знам. Току-що се запознахме. Трябва ми време да помисля.

— Разбира се. Не искам да се натрапвам. Сигурно знаеш колко си красива? Всеки мъж би се радвал да бъде с теб.

— Натан! — възкликна момичето, смутено от последните му думи.

— Всичко е наред, Аманда — той се усмихна. — Понякога обърквам нещата с прекалената си откровеност. Върви да си гледаш работата, скъпа. Ще измисля някакъв начин, за да те видя отново.

По-късно в кухнята тя се замисли за Натан. Беше ѝ приятно да разговаря с него и му бе благодарна за любезното държание. Това повдигна самочувствието ѝ. Повече от всичко желаше тази вечер да свърши. Въпреки лошите си предчувствия се надяваше да го види отново. Той ѝ вдъхваше увереност, открития му характер бе толкова различен от лошите настроения и властното държание на Тони.

— Пиленце — напомни ѝ Джема внимателно, — маса Тони позвъни за първото блюдо. Не се тормози, всичко ще е наред.

Аманда пое дълбоко дъх. Думите на Джема я върнаха в действителността. Бе чула звънеца и знаеше, че не трябва да се бави повече. Изправи раменете си, кимна разсеяно на Джема, хвана огромния супник за дръжките и се отправи към трапезарията.

Тони внимателно наблюдаваше как икономката спря първо пред Лети, която злобно се усмихваше. Върху намръщаното му лице бе изписано явно съчувствие. Линъс напусна мястото си зад него, за да сервира на гостенката. Тони си отдъхна, когато те продължиха понататък, докато бе сервирано на всички гости и супникът благополучно бе оставен на бюфета. Чинии с месо, птици, ароматни зеленчуци, мазни сосове и димящ ориз, следваха една след друга. На Аманда ѝ прилошаваше само от вида на храната. Докато домакинът и гостите му се хранеха и разговаряха, тя имаше възможност да огледа и прецени Лети и баща ѝ. Мислеше, че Лети никога не е била по-красива със светлата си коса, вдигната нагоре с диамантена диадема в добре оформени къдрици. Две извити букли се спускаха надолу по изящната ѝ шия и достигаха до голите ѝ бели рамене. Гърдите ѝ съблазнително се повдигаха и отпускаха над дълбокото деколте на ослепителната червена рокля, богато обсипана с диаманти. Никога досега не бе виждала нещо подобно. Тя чу как Лети каза на Тони, че роклята токущо е пристигнала от Париж. Подарък от баща ѝ.

Стенли Картър бе учуден от присъствието на Аманда. Тя очакваше, че той ще прилича на Лети, но бе приятно изненадана, когато видя, че я гледа любезно и явно не разбираше защо им прислужва. Досещаше се какво бе направила дъщеря му, но бе безсилен да се намеси.

Всичко вървеше добре. Натан използва момента, когато никой не ги гледаше, и тихо ѝ прошепна няколко окуражителни думи. Само студеният и безжалостен поглед на Лети и внимателният, втренчен

поглед на Тони ѝ пречеха да се отпусне. Аманда бе уверена, че неприятелката ѝ бе намислила нещо. Не можеше да отгатне какво ще предприеме своенравната красавица, но бе сигурна, че ще действа. Чувстваше го с цялото си тяло, виждаше го и в приятелски настроените очи на Стенли Картър.

Внезапно всички погледи се насочиха към Тони, който извади и постави пред Лети малка квадратна кутийка. Очите ѝ искряха, като диамантите в косата и роклята ѝ, когато нетърпеливо се присегна към кутийката. Очакваше, че той ще ѝ подари годежен пръстен за рождения ден. Пригответе се бе старателно за тази вечеря и бе положила доста усилия да го убеди да накара Аманда да им сервира. Щастливо си представяше изражението на лицето ѝ, когато той обяви годежа им.

— О, Тони — възкликна Лети, докато повдигаше капака на кадифената кутийка, — толкова дълго чаках това...

Спря по средата на изречението и погледна Аманда. Очите ѝ бяха като две парчета лед. Студени тръпки полазиха по гърба на момичето. И преди Тони да успее да разбере разочарованието на Лети, тя се обърна и извади златна верижка, на която бе закачена една прекрасна перла.

— Красива е — промълви без особен възторг. Стенли почувства силното разочарование на дъщеря си, тъй като знаеше, че тя очаква празненството тази вечер да се превърне в годеж. И той самият се бе надявал на това. Лети се нуждаеше от силен мъж като Тони, който да обуздае буйния ѝ характер. Тази вечер разбра, че младият мъж нямаше намерение да се ожени за дъщеря му и бе най-добре да се огледат наоколо за друг кандидат. Лети вече бе навършила двадесет и пет години и бе твърде красива и страстна, за да остане неомъжена. Отдавна обмисляше да се върне в Англия. С парите си лесно можеше да ѝ купи съпруг с титла. Да, наистина трябваше да замине.

Аманда не можеше да откъсне очи от перлата. Изглежда, бе много скъпа, но по реакцията на Лети разбра, че тя бе очаквала нещо повече. И като жена Аманда инстинктивно усети на какво се бе надявала — на годежен пръстен. Но по някаква причина Тони бе пренебрегнал съкровено желанието на сърцето ѝ. Означаваше ли това, че той не обича любовницата си? Нима нямаше намерение да се ожени за нея?

— Сложи ми я, Тони — измърка Лети, решила да не показва разочарованието си.

Той закопча верижката. Матовата перла легна между гърдите ѝ. След това целуна Лети нежно по устните и ѝ честити рождения ден. Върна се на мястото си и сухо кимна към Аманда в знак, че е време за тортата, която Джема бе майсторила през целия ден. Триетажната торта бе покрита с пухкава глазура, украсена с изящни розови пъпки със светлозелени листенца.

ГЛАВА ПЕТА

Аманда бързаше към кухнята, където Джема довършваше тортата. Зорките очи на робинята веднага доловиха състоянието на младото момиче — то бе като силно натегната пружина, готова да отскочи при най-лекото докосване.

— К'во не е наред, пиленце? — запита съчувствено старата негърка. — Оная вещица пак ли не те оставя на мира?

— Не, Джема, но ме мрази. Знам само, че чака подходящ момент, за да се нахвърли върху мен.

— Само си измисляш разни работи, скъпа. Всичко шъ мине както трябва. Не забравяй, че маса Тони няма да позволи да пострадаш.

Тя се върна към тортата, притегли я на ръка и скептично изгледа Аманда.

— Мож' ли я занесе? Май е по-добре да повикам Линъс.

— Не, мога да я занеса и сама — убедено отвърна момичето и внимателно пое големия поднос от ръцете ѝ.

Изглеждаше твърде малка, за да носи огромната торта, но реши, че ще се справи.

Появата ѝ предизвика истинско възхищение. Дори Лети бе впечатлена от произведението на Джема.

— Постави я пред Лети — нареди Тони, — първото парче е за нея.

Аманда бавно се приближи. Ръцете ѝ трепереха от тежестта. Като напрегна всичките си сили, тя внимателно се наведе, за да постави подноса пред почетната гостенка. Това щеше да бъде краят на задълженията ѝ за тази вечер. Тогава Лети незабелязано грабна острия нож от масата и заби острието му в крака на Аманда. Момичето извика от болка, като се опитваше отчаяно да задържи подноса в треперещите си ръце. Всичко, което стана по-нататък, бе твърде бързо и преди някой от гостите да забележи нещо — нередно, тортата падна в скута на рожденичката.

Лети гневно извика и скочи на крака, като блъсна назад стола си. Всички впериха погледи в красивата парижка рокля, непоправимо похабена.

— Недодялана краво! — изпищя тя, като тръскаше безрезултатно лепкавата каша, която се плъзгаше надолу по роклята. — Направи го нарочно! Ревнуваш заради роклята и моето място в живота на Тони!

Очите ѝ хвърляха гневни, сини пламъци, тя се обърна и ядно извика на Тони:

— Ти отказа да накажеш тази мръсница и виж какво стана сега! Този път настоявам да я набиеш с камшик. По-добре ме остави аз да покажа на тази крадла къде ѝ е мястото.

Младият мъж бе смаян. Всичко бе станало толкова бързо, че не бе забелязал нищо, докато Лети не скочи от масата. Загледа Аманда, която стоеше наблизко с пребледняло лице и широко отворени, изпълнени с ужас очи. Притискаше с ръка ранения си крак.

Бе сигурен, че тя не бе го направила нарочно, но трябваше да подкрепи гостенката си. Но не би могъл да бие Аманда. След онзи единствен случай, когато я бе ударил, се чувстваше виновен.

— Е, Лети — успокоително каза той. — Аманда не е изтървала нарочно тортата. Знам колко си разстроена...

— Не, Тони, ти не знаеш колко съм разстроена! — отвърна остро тя. Не искаше да позволи на съперницата си да се отърве толкова леко. — Ако знаеше, щеше незабавно да я накажеш! Аз съм твоя гостенка! Защо глезиш и защитаваеш тази... тази... крадла?

Злобните ѝ думи накараха баща ѝ да се обади, смутен от невъздържаното поведение на дъщеря си.

— Овладей се, дъще. Прости ѝ. Не забравяй коя си, момичето ми.

Лети го погледна ядосано. Аманда притискаше нараненото си бедро и внимателно слушаше разговора. Молеше се някой да укроти разбеснялата се жена. Тя видя състрадателния поглед на Натан, почувства, че Тони не я обвиняваше, и бе изпълнена с благодарност. Но гневът на Лети нарастваше с всяка измината минута. Аманда погледна умолително Тони, зелените ѝ очи изглеждаха огромни върху пребледнялото лице. Повече от всичко искаше да побегне, но остана на мястото си. Ако избягаше, би означавало да признае вината си. А тя не бе виновна за нищо. Лети постепенно проумя, че младият мъж не

възнамерява да накаже момичето. Плановете ѝ бяха пропаднали. Бе съсипала скъпата и красива рокля. Гневът ѝ нямаше граници и тя се нахвърли върху Аманда. Ръмжеше като див звяр с изкривени устни.

Момичето се олюля от внезапното нападение и падна от нанесените ѝ удари. Сви се на кълбо на пода, като се опитваше да закрие лицето и главата си. Тони и Натан скочиха почти едновременно. Тони се опита да задържи Лети, а Натан коленичи, за да защити Аманда. Като видя Тони до себе си, Лети се отпусна в ръцете му и се разплака.

— По-добре излез, Аманда — заповяда строго господарят ѝ, веднага щом тя се изправи на крака. — Върви си в стаята. Достатъчно бели направи тази вечер.

— Но, сър Тони, аз не исках...

— Не искам да го обсъждаме сега — грубо отвърна той. Суровото му отношение към откупената слугиня силно окуражи Лети. Но тя продължи да плаче неудържимо.

— По-добре го послушай — прошепна Натан и поведе момичето към стълбището. Аманда с накуцване напусна стаята. Шумните стонове на Лети отекваха в ушите ѝ дълго след като намери убежище в стаята си.

Риданията на гостенката стихнаха в мига, в който Аманда изчезна от погледа ѝ.

— Заведи ме в стаята ми, Тони — помоли го тя, — моето празненство се провали и ужасно ме заболя главата.

С извинителна усмивка към останалите той я прихвана през талията и я поведе към стаята. Докато се изкачваха по стълбите ѝ прошепна няколко утешителни думи. Когато достигнаха до стаята, която бе определил за нея, я пусна, за да отвори вратата, но спря, когато Лети раздражено каза:

— Какво става, Тони? Това не е стаята, в която обикновено се настанявам. Знаеш, че предпочитам стаята до твоята, онази с големите прозорци към моравата.

Тони се намръщи, понеже предчувстваше още една сцена, когато тя разбере, че в стаята, която считаше за своя, сега живее Аманда.

— Ремонтира се Лети — излъга, без да трепне, — и аз си помислих, че ще предпочетеш...

— Нещо криеш, Тони. Какво е то? — запита тя, подозрително присвила очи. Бързо прекоси коридора и със замах отвори вратата на стаята. Тони тихо изруга, но беше принуден да я последва.

Аманда се бе прибрала в стаята веднага след като ѝ наредиха. Бе свалила роклята и фустата, за да огледа по-добре раната на бедрото. Така я завариха двамата — наведена над свещта, чиято мека светлина ясно очертаваше всяка извивка на стройното ѝ тяло, покрито само с прозрачна долна риза. Краят ѝ бе повдигнат и се откриваше дълъг крак с малка, но дълбока рана. По стройното ѝ бедро се стичаше кръв. От гърдите на Тони се отрони въздишка. Гледаше като хипнотизиран прелестното създание. Аманда веднага пусна ризата, за да прикрие разголените си крака.

Изненадата върху лицето на Лети се смени с омраза. Беше изместена от една никаквица!

— Ти си дал моята стая на тази... тази... мръсница? — каза тя и насочи обвиняващия си поглед към Тони. — Не вярвах, че си способен на такава долна постъпка. Мислех, че на робите е отреден таванският етаж.

Младият мъж почервения, защото трябваше да признае, че негодуванието ѝ съвсем не е лишено от основание. Не беше редно да позволява на една слугиня да обитава стаята за гости, дори и ако Аманда заслужаваше това.

— Сър Тони — намеси се момичето, вече преодоляло уплахата от безцеремонното нахлуване в стаята ѝ, — струва ми се, че мис Лети е права. Не съм за тази стая. Веднага ще събера вещите си.

Тони настръхна. Очите му потъмняха от гняв. Макар да не беше сигурен към коя от двете да насочи гнева си — към Лети, превърнала затрудненото положение в свое предимство, или към Аманда, която предложи да освободи стаята и така предизвикваше господаря в него.

Обърна се към гостенката си и търпеливо обясни:

— Когато Аманда пристигна, бе много изтощена и болна. Нуждаеше се от незабавни грижи, за да се съвземе и да поеме задълженията си. Джема предложи, да я настаним в тази стая с повече светлина и чист въздух. Да я изпратим в таванската стая, би означавало да не може да се възстанови.

Ледените очи на Лети гледаха с неприкрито недоверие.

— На мен ми изглежда съвсем здрава — подхвърли тя подигравателно. — Защо си позволил на тая никаквица да остане в стая, която очевидно не е за нея? Всеки глупак ще разбере, че ще се чувства много по-удобно в някоя барака или колиба заедно с другите роби.

Търпението на Тони се изчерпваше. Тържеството бе пълен провал. Не знаеше дали Аманда нарочно е изпуснала тортата върху роклята, но сега за пръв път осъзна колко отмъстителна и жестока е Лети. Реши да прекрати този безплоден спор.

— Не съм длъжен да ти давам обяснения за поведението си, Лети. Ако съм решил да настаня слугинята в стаята за гости, това си е моя работа. Уверен съм, че като се напиш, ще се чувстваш по-добре.

После обърна очи към Аманда, която изтръпна от суровия му поглед.

— А с теб ще се разправам сутринта. Твоят „инцидент“ заслужава наказание, което ще определя, щом намеря малко време.

Той нямаше намерение да я наказва, но се надяваше, че думите му ще успокоят донякъде Лети. И очевидно успя. Със самодоволна усмивка тя напусна стаята. Изцапаната рокля се завъртя около нея.

— Тони, скъпи — измърка, когато спря пред вратата на стаята си, — разбираш, че когато се оженим, Аманда ще трябва да се махне. Не мисля, че една крадла заслужава доверие и може да управлява къща с толкова ценни вещи. Може би трябва да я изпратиш на полето — злобно добави тя.

Вбесен, Тони процеди през зъби:

— Лети, никога не съм ти предлагал да се оженим.

Буйният ѝ нрав едва не я погуби. Като се стараеше да овладее гнева си, предизвикан от безцеремонното му изявление, тя отвърна язвително:

— Мислех, че нашите... интимни отношения говорят за това сами. Аз ти дадох всичко, скъпи, и ти го взе.

— Взех само това, което ми предложи. И аз ти дадох също толкова. Ние се наслаждавахме на телата си. Харесваш това, което правя за теб, но аз не те обичам. Ти си много страстна жена, но аз винаги съм се надявал да намеря нещо повече в брака. Не бих те обвинявал, ако си потърсиш друг съпруг.

— Тони — гальовно започна Лети, — не искам да търся друг, скъпи. Обичам те толкова много, че ще стигне и за двама ни. Зная, че ще се научиш да ме обичаш по същия начин.

Той въздъхна тежко.

— Да вървим да спим, Лети. Ти си объркана и уморена, а и аз не съм в настроение да продължавам този разговор. Съжалявам, че рожденият ти ден приключи с такава бъркотия. Ще се видим сутринта. Лека нощ, мила.

Но преди да успее да направи и крачка, тя плътно се притисна към него.

— Няма да ме изоставиш, любими — прошепна Лети в ухото му. — Ще дойда при теб след малко.

В стаята си тя ядосано крачеше напред-назад, като отново и отново си припомняше думите му. Бе положила много усилия да го насърчава, да го привърже към себе си, за да позволи сега всичко да се провали. Нещата вървяха много добре, докато Аманда не се бе появила в Ривърс Едж. Ако само имаше някакъв начин да се отърве веднъж и завинаги от тази заплаха за нейното щастие! Макар че Тони отрече, тя бе убедена, че Аманда му е любовница. Как иначе щеше да си обясни начина, по който той я защитаваше. Убеждението ѝ се затвърди, като я завари в стаята до неговата. Лети нямаше намерение да ѝ го отстъпи. Нямаше да намери покой, докато не пропъди Аманда окончателно и от Ривърс Едж, и от живота му. Ще трябва да употреби всичките си умения да съблазнява. Усмивка озари лицето ѝ като слънчев лъч в тъмната стая. Тази нощ ще използва тялото си както никога досега, ще смае Тони със страстта си и способностите си в леглото.

Къщата беше притихнала, когато Лети се вмъкна като призрак в стаята му, облечена само в прозрачна нощница. От седмици бе очаквала тази нощ. Що се отнасяше до секса, двамата с Тони си допадаха напълно и тази нощ бе решила да покаже колко хубаво може да бъде всичко между тях.

Тони все още беше буден. Знаеше, че тя ще го посети и я чакаше, като изпитваше едновременно нетърпение и страх. Лети винаги успяваше да пробуди животинското в него и любовните им срещи протичаха в диви сблъсъци на сила и страст. Накрая се чувстваше по-скоро изсмукан, отколкото задоволен. Но може би, замисли се той,

точно това му бе необходимо, за да забрави за красавицата с медно кестенява коса, която спеше в другата стая.

Усети, че Лети е влязла, и обърна глава към вратата. Под прозрачната нощница на светлината на свещта той видя чувственото ѝ тяло. Дългата коса галеше голите ѝ рамене, а налетите ѝ бедра го привличаха неудържимо.

— Казах ти, че ще дойда, Тони — дрезгаво прошепна тя.

— Уморен съм, Лети — отвърна той, сякаш се боеше от надигащата се в тялото му страст.

— Не ме прави на глупачка, скъпи — усмихна се Лети и с едно движение на раменете се освободи от нощницата. Тя се плъзна надолу около кръста ѝ и откри съвършените ѝ гърди с розови зърна, вече настръхнали от желание. — Ти ме желаеш, така както и аз те желая.

С възбуждащо движение тя остави колана на нощницата да падне в краката ѝ и бързо легна до него. Тялото ѝ бе топло и подканващо.

— Боже мой, Лети — изпъшка Тони, — ти си безсрамна.

— И това ти харесва, признай си.

— Трябва ти съпруг, който да охлади огъня, препускащ по жилите ти.

Лети се засмя и прокара ръце по възбуденото тяло на мъжа до нея.

— Не искам друг, освен теб, скъпи. Никой не може да ми достави такава наслада като теб.

Тони уморено въздъхна. Вече се бе наситил.

— Невъзможно е, Лети.

— Но, Тони, заедно ни е толкова хубаво!

— Само в леглото — сухо отвърна той. — Може да ти се стори странно, но това не стига да се изгради едно семейство. Откакто сме заедно, ти не си забременяла, а аз искам деца. Ако беше заченала от мен, щях да се ожения за теб, въпреки че не сме съвсем подходящи един за друг.

Лети замълча. Не посмя да му признае, че не може да има деца. Когато бе много млада, не по-възрастна от Аманда, бе забременяла от един от робите, който работеше в конюшнията — красив младеж, чиято мъжественост от пръв поглед я бе привлякла. Накрая всичко се оправи, но ѝ струваше твърде скъпо. Чернокожата акушерка бе направила аборта некадърно и лекарят, извикан за таен преглед, каза, че Лети

повече няма да може да ражда. Но това никога нямаше да достигне до ушите на Тони.

Вместо отговор тя започна да обхожда с устни гърдите му, спря се върху стегнатия му корем, преди да продължи по-надолу.

— По дяволите, Лети, ти си магьосница — прошепна Тони, вплете пръсти в копринените ѝ къдрици и я притегли към устните си.

ГЛАВА ШЕСТА

Когато Тони и Лети излязоха, Аманда се отпусна обезсърчено на леглото. Питаше се какво наказание ще измисли той. Бой с камшик? Или ще я остави без храна няколко дни? Или ще я заключи в избата? Тя потръпна. Вече се виждаше съблечена и бита с камшик, с окървавено тяло. Заканата му бе така убедителна, че дори и Джема нямаше да може да я спаси. Изтощена от многочасовия тежък труд, съсипана от тревоги и напрежение, тя се отпусна на възглавницата и потъна в забравата на съня.

Късно през нощта се събуди от странните звуци, които долитаха през тънките стени от стаята на Тони. Наостри слух. Само след няколко минути вече знаеше причината за шепота и стонове. Тони и Лети се любеха! Аманда запуши уши, но пронизаните от страст стенания и охкания отекваха в главата ѝ като мълнии и я влудяваха. Накрая не издържа. За да не чува похотливите звуци, тя се втурна навън в топлата юнска нощ. Спря се чак когато бе достатъчно далеч от всеки звук, разнасящ се от спалнята на втория етаж.

Облегнато на ствола на един мощен дъб, младото момиче се отдаде на отчаянието си. Нежното ѝ тяло потръпваше от ридания. Никога не се бе чувствала толкова самотна и изоставена. Погълната изцяло от нещастията си, тя не долови шума на приближаващи се стъпки.

— Аманда, какво се е случило?

Тя се сепна, после различни масивните рамене и гърди на Натан Гроувър.

— О, Натан — изохка, като се мъчеше да се успокои, — така ме изплаши.

— Не бих искал да ти причиня нищо лошо, Аманда, знаеш това. Каж ми какво се е случило. Да не би някой... да не би Тони да те е наказал?

— Не се страхувам от теб, Натан. Ти си единствения, освен робите, който е любезен с мен.

Сълзите отново рукнаха по бледите ѝ страни. Доброто сърце на Натан моментално се изпълни с жалост към младото момиче.

— Позволи ми да ти помогна — помоли я той и я обгърна с двете си ръце, за да я утеши.

Ръцете му ѝ подеждяха успокоително. Аманда не се сдържа и отпусна глава на рамото му, докато той отмяташе медно кестенявите къдрици от мокрото ѝ лице.

— Скъпа моя — унесено промълви Натан, — ти си тъй слаба и невинна. Кой би искал да те нарани?

— Ще бъда наказана утре от сър Тони за неща, които не съм извършила — изхлипа тя, като скри лице в мощната му гърд.

— Хайде, Аманда — засмя се Натан — не вярвам. Познавам Тони отдавна. Той винаги е бил прекалено добър спрямо слугите си. Може би езикът му е доста суров, но...

— Не го познаваш, Натан — прекъсна го Аманда през сълзи, — веднъж вече ме удари, а този път се опасявам, че ще бъде много по-зле. Аз... аз унижих неговата любовница!

— Той те е ударил? — повтори той възмутено. — Боже мой, Аманда! Нямах представа, че може да бъде толкова жесток!

— Страхувам се, че точно това се кани да направи утре, по-точно днес.

— Не плачи, Аманда. Няма да му позволя. Ще говоря с него, преди да успее да ти причини нещо лошо.

— О, Натан, не бих искала да те принуждавам да рискуваш положението си заради мен. Ще го преживея.

— Какво си сторила на Лети, че толкова те мрази?

— И аз искам да знам — мрачно въздъхна Аманда.

Топлите кафяви очи на Натан обходиха красивото лице, огряно от лунна светлина, неволно се спряха на леко потръпващите червени устни, на големите зелени очи, блестящи от сълзите, на безупречната кожа и грациозното ѝ тяло, което се очертаваше под тънкия пеньоар. Със сърцето си отгатна отговора.

— Не искам Лети да ти причини зло, Аманда. Аз ще те защитавам. Вярвай ми, скъпа! Първото, което ще направя сутринта, е да говоря с Тони. Той ще ме послуша. Ние сме стари приятели.

— Благодаря ти, Натан — промълви Аманда и повдигна обляното си в сълзи лице.

Натан беше преди всичко мъж и не можеше, да устои на тези съблазнителни устни. За да не я изплаши, той я целуна нежно, като вкуваше соления вкус на сълзите ѝ. После целувките му ставаха все по-страстни, и той усети как тя се разтрепера в прегръдките му.

Тони и Лети лежаха напълно задоволени един от друг. Уморена, тя заспиваше. Голото ѝ, преситено тяло блестеше, покрито със ситни капчици пот. Тони, все още неспокоен и някак си странно неудовлетворен, бе излязъл на балкона. Гледаше към просторната ливада, окъпана в лунна светлина. О, боже, колко бе смутен! Макар че сочното тяло на Лети и опитните ѝ ласки му бяха доставили изключителна наслада, сега, когато всичко бе свършило, чувстваше някакво разочарование. Опитваше се да не мисли за младото момиче, което спеше в съседната стая, едновременно толкова близо и толкова далеч. Признаваше си, че я желае. По някакъв начин го бе омагьосала и това му пречеше докрай да се наслади на знойния чар на Лети. Взирайки се в тъмнината, той забеляза две сенки под дъба, слети в страстна прегръдка. Разпозна кестенявата коса на Аманда. Остана неприятно изненадан. Юмруците му се свиха, когато разбра, че гъвкавата ѝ снага бе силно притисната, и то без всякаква съпротива, към мускулестото тяло на Натан. Изохка толкова силно в тишината, че стресна отпуснатата в леглото гола жена.

— Какво има, Тони? — попита вяло Лети.

Отговор не последва. Тони бе погълнат от противоречиви чувства и не я чу. Защо откритието, че и друг мъж желае Аманда, го засегна? Едва се удържа да не се втурне навън и да я изтръгне от ръцете на Натан. Неволно изръмжа от гняв. Не искаше да признае пред себе си чувствата, които изпитваше.

Любопитна, Лети стана и се приближи до него на балкона. Пое дълбоко дъх, когато топлият вятър погали голото ѝ тяло. Проследи посоката, в която напрегнато се взираше Тони, и моментално разбра какво го бе разстроило. Засмя се ехидно.

— Вече повярва ли ми, скъпи? Казвах ти, че тя е само една мръсница, която няма да се спре пред нищо, за да примами, който и да е мъж в леглото си. Сигурно е направила някаква магия, за да очарова Натан толкова лесно. Навярно си е определила среща с него под носа

ни. Учудвам се, че не се е предложила на баща ми. Той е по-подходяща плячка от твоя надзирател.

Думите ѝ се забиха като нож в сърцето му и отвори рана, която дълго нямаше да зарасне. Гневният му поглед се отклони от двамата влюбени под дървото и се насочи към голите щръкнали гърди, които се опираха в гърба му, горещи и настойчиви. Защо бе пропилял толкова време да мисли за Аманда, мрачно се питаше той, когато една толкова топла и страстна жена му принадлежеше изцяло?

Лети се възбуди от неочаквания му жест. Той бавно плъзна ръце по пищните очертания на тялото ѝ. Тя хвана гърдите си, поднесе ги към устните му и тихо простена, когато зъбите му ухапаха набъбналото ѝ зърно по-силно, отколкото очакваше.

— По-леко, любими, по-леко — промърмори тя. Гласът ѝ омекна, когато езикът му започна да описва кръгове около зърното и ръката му се плъзна между краката ѝ. Тони усети, че е готова да го приеме. Повдигна я, тя обви дългите си крака около кръста му и той проникна в нея. Лети извика и привлече вниманието на двойката под дървото. Те обърнаха глави.

Аманда и Натан бяха шокирани и не можеха да откъснат поглед от сцената, която се разиграваше пред очите им на бледата лунна светлина. Видяха как двамата участници потръпнаха и извикаха. В този миг Аманда рязко се отдръпна и побягна. Искаше само да се скрие в стаята си и да излее мъката си в сълзи.

Не можа да заспи. Надигна се призори, бледа, със зачервени очи и тъмни сенки. Никога нямаше да забрави Тони и Лети, страстно вплетени един в друг на балкона. Тази нощ остана в живота ѝ като един безкраен кошмар.

Да се изправи на другия ден в кухнята пред Джема бе едно изпитание за нея. Знаеше, че ще ѝ разкаже всичко, което се бе случило през нощта. Разголи бедрото си и показа раната, нанесена от Лети. Описа с недомлъвки срещата си с Натан под дъба, но премълча любовната сцена, на която бяха неволни свидетели.

Като цъкаше с език и поклащаше глава, Джема наложи с лапа раната, за да спре инфекцията и я покри с ленена превръзка.

Аманда леко накуцваше, но се зае със задълженията си. Когато чу стъпките на Тони и Лети по стълбището, тя избяга в кухнята и

остана там, докато те приключиха със закуската и Картърови заминаха за тяхната плантация Тайдуотър.

С трепет очакваше Тони да я повика, макар че Джема с насмешка отхвърли мисълта за телесно наказание. И когато той най-после се появи, тя едва се държеше на крака от напрежение. Очакването я съсипваше колкото самото наказание. Когато влезе в кабинета му, не намери сили дори да го погледне. Щом го погледнеше, в главата ѝ отново отекваше пресипналият вик на Лети в мига, когато се гърчеше в прегръдките му.

— Доволен съм, че се срамуваш от снощното си поведение — сухо започна Тони и се изненада от сведения ѝ поглед, който той погрешно прие като израз на разкаяние.

Възмутена от думите му, тя изправи глава и войнствено го изгледа. Как смееше да я обвинява за нещо, което Лети бе нагласила с такава хитрост! Макар да бе сигурна, че ще бъде наказана, тя реши да каже всичко, което я мъчеше.

— Нямам причина да си посипвам главата с пепел — гневно отвърна тя. — За всичко, което се случи снощи, е виновна вашата скъпоценна Лети.

— По дяволите, какво искаш да кажеш, Аманда? Как можеш да обвиняваш Лети за собствената си несръчност? — запита Тони. — Ти съсипа красивата ѝ рокля и тя с право се разгневи.

Тони не вярваше дори за миг, че Аманда съзнателно би унижила Лети, но среднощната ѝ среща с Натан го бе разстроила и ядосала повече, отколкото бе склонен да признае пред себе си. Да я накаже с камшик — това му се струваше най-правилното решение, което трябваше да избере заради разпуснатото ѝ поведение с неговия надзирател.

Пламнала от възмущение, тя забрави всяка предпазливост и остро отвърна:

— Моята честна дума не е ли достатъчна за вас? Щом съм била осъждана, значи лъжа, така ли? Вие сте едно арогантно копеле, сър Тони! Ако ми предоставите и най-малката възможност, ще ви покажа какво ми направи скъпоценната ви Лети!

И веднага разбра, че е сбъркала.

Гняв помрачи красивото лице на Тони. Очите му помътняха. Момичето се разтрепери.

— Давам ти една минута, Аманда, за да кажеш, каквото имаш, преди да те накажа. В името на бога, нямах намерение да те бия, но ти не ми оставяш друг избор. Никога не съм се сблъсквал с толкова нахална слугиня и няма да го позволя дори и на теб!

Вцепенена от страх, Аманда не можеше да изрече и дума. Никога през живота си не бе подлагана на физически наказания, дори и в затвора, благодарение на пристава. Сега, изправена пред опасността от телесно наказание, успя само да втренчи поглед в лицето му. Зелените ѝ очи се разтвориха от ужас, лицето ѝ бе бледо като платно.

— Твоята минута изтече, Аманда — сурово заяви Тони, — а аз не чух нищо, което да е в твоя защита и да ме накара да отменя наказанието. Ако не те накажа заради твоето арогантно поведение, всеки роб в Ривърс Едж ще изгуби уважение към мен като негов господар. Думата ми няма да струва нищо.

Той хвана камшика за езда, оставен на бюрото.

Върху лицето на Аманда недоверието се смени с удивление. До този миг тя не бе повярвала, че е решил да я бие с камшик. С отчаяна смелост, тя изправи крехките си рамене и вдигна гордо глава. Зелените ѝ очи го изгаряха с поглед. Не я интересуваше какво щеше да ѝ струва всичко това. Реши, че сега е момента да разкрие жестокостта на Лети и да види изписани на лицето му изненадата и вината за несправедливото обвинение.

С поглед, все още прикован в очите му, бавно започна да повдига края на роклята си до височината на коляното, като разкри грациозните си прасци и глезени. Изненадан, смутен, Тони видя, че тя не спира дотук и продължава да повдига роклята.

— Боже мой, Аманда — промълви той със сподавен глас, — нямаш ли срам? Мислиш да отървеш камшика, като ме съблазниш? Да, може би пред друг ще имаш успех. Не че въобще съм против флиртуването с прислугата, знаеш това, но...

Тогава тя се нахвърли върху него. За нея обидите, изречени от Тони, бяха много унижителни. Беше очевидно, че я смяташе за уличница. Сигурно Лети си е свършила добре работата.

Той бързо хвана ръката ѝ и я запрати на пода. После стъпи с ботуша си на врата ѝ, за да ѝ попречи да се изправи. Аманда изкрещя неистово, когато той заметна полите над главата ѝ и оголи гладкото, бяло дупе. Не желаше да я бие жестоко, а само да я плесне един-два

пъти с камшика, за да я научи на подчинение. Но сега, надвесен над проснатото момиче, над голото и уязвимо тяло, в сърцето му се надигна чувство на вина и отвращение от собственото му намерение. Обезумял, Тони видя превръзката, която Джема бе увила около бедрото ѝ и се зачуди къде се бе наранила.

Примаяляла, притисната от ботуша му, затворила очи, Аманда стоически чакаше първия удар, решена да не крещи, нито да моли.

Тони шумно изруга, неспособен да събере сили да удари крехкото тяло, проснато в краката му. Нямаше значение какво бе престъплението ѝ, камшикът не можеше да помогне.

Внезапно вратата рязко се отвори и в стаята се втурна Натан. Очите му щяха да изскочат от орбитите.

— Боже мой, Тони, не вярвах, че може да бъдеш толкова жалък! — извика той, като че ли виждаше самия дявол пред себе си.

Тони почервеня. Разбираше добре как изглежда всичко в очите на Натан.

— Все още не съм направил нищо, Натан — каза спокойно. — Но Аманда заслужава наказание.

— Аманда е невинна! — кресна Натан. — Даже аз разбрах колко много я мрази Лети. Тя не би се спряла пред нищо, за да я види унижена и посрамена.

— Какъв наивник си ти. Аманда се е опитала да прелъсти и теб, нали? Очевидно е успяла и се е сдобила с още един покровител. Но ще ти напомня, Натан, че тя е моя собственост и мога да я наказвам — хладно изрече Тони.

— Ако не махнеш веднага този камшик, ще бъда принуден да се бия с теб. И може да ми вярваш, ще бъде хубав бой, защото ще използвам всички мръсни хватки, които владея, за да защита Аманда. Но по-добре ми продай документите ѝ. Искам да съм сигурен, че никога вече няма да бъде малтретирана.

Тони бе слисан. Първо, защото Натан заплаши да се намеси, и второ, очевидно той изпитваше силни чувства към малката палавница. Младият мъж не можеше да се противопостави на едно толкова искрено негодувание. Управителят му бе нужен и тъй като всъщност нямаше намерение да я бие, отмести крака си от врата ѝ и равнодушно дръпна ризата ѝ надолу с камшика.

— Аманда е моя слугиня и ще остане моя — отвърна той. — А сега се махай отук, Натан. Този път ѝ се размина, но ако продължи да унижава гостите ми, няма да се отърве лесно. Добре ще бъде да се занимаваш със своите задълженията, а да оставиш моите на мен.

С тези думи той се обърна и напусна стаята, като профуча покрай обърканата Джема, която се навърташе в коридора и нервно кършеше ръце.

Щом срещна укорителния, разгневен поглед на негърката, Тони кресна:

— Не съм я докоснал с пръст! Забравяте май, че аз съм господарят тук!

Натан се втурна към Аманда, коленичи до нея и внимателно я изправи на крака, като я придържаше до силните си гърди. Изтри сълзите от лицето ѝ и оправи раздърпаните ѝ дрехи, като проклинаше Тони.

— Силно ли те нарани? — попита, като се опитваше да се овладее.

Никой не му бе въздействал така силно, както това малко, красиво момиче, което не бе направило нищо, за да бъде толкова жестоко наказано. Бе сигурен, че тя никога не би могла да извърши нищо лошо, каквото и да говореха другите.

— Не-не... — заекна Аманда. — Той не ме е докоснал, но ти не трябваше да избухваш...

Цялата се разтрепера при мисълта колко близо бе до това да бъде обезобразена за цял живот.

— Беше много унижително. Всъщност сигурна съм, че сър Тони просто бе решил да покаже къде ми е мястото.

— Все още ми е трудно да повярвам, че Тони може да бъде толкова жесток. Никога не съм го виждал да постъпва толкова... толкова... — той сви рамене, неспособен да намери точната дума.

— Знам какво имаш предвид, Натан, и докато наистина не се озовах под камшика му, не вярвах.

— Няма да оставя тази работа. Ще продължавам да настоявам да откупя документите ти. И щом успея, ще ги изгоря и ти ще бъдеш свободна.

Очите на Аманда се изпълниха със сълзи на благодарност. Усмивка се появи на малкото ѝ тъжно лице.

— Ще направиш това за мен, Натан? — възкликна учудено тя.

— За теб ще направя всичко. Всичко! Не разбираш ли какво чувствам към теб?

Момичето сведе дългите си мигли. Той бе толкова внимателен и любезен, но тя се съмняваше дали ще може да изпитва същите чувства към него. Когато повдигна очи, видя как я гледа Натан, като че ли искаше да я целуне. И накрая го направи — една много нежна целувка, само едно докосване до устните ѝ. Ако можеше да обича този изключителен мъж, който не желаше нищо друго, освен да я защитава и обича!

На следващия ден Тони избягваше да се среща с Аманда. Не изпитваше вина, защото знаеше, че никога не би могъл да я нарани, независимо колко го бе ядосала.

Бе принуден да се противопоставя на настоятелните искания на любовницата си да накаже Аманда. „Тя трябва да бъде поставена на мястото ѝ“ — бе казала Лети възмутено и продължаваше да настоява за това.

Лети можеше да бъде много убедителна, когато използваше знойното си тяло. Жадните ѝ устни винаги искаха да го възбуждат и да го поглъщат. Може би ще бъде най-добре да се ожени за тази магьосница и завинаги да пропъди Аманда от мислите си.

Внезапно момичето попадна пред погледа му и всичките му решения отлетяха при вида на грациозното ѝ тяло. После си припомни как я видя в прегръдките на Натан. Отново поиска да се нахвърли върху нея, да я накаже за опита ѝ да съблазни надзирателя.

— Аманда — рязко изрече той и застана на пътя ѝ, — искам да поговорим за снощи.

Тя спря и зачака мълчаливо. Не искаше да събужда гнева му. Опита се да не го гледа, защото веднага си го представяше с Лети на балкона.

— Искам да стоиш настрана от Натан. Не мога да разбера какво смяташ да правиш, като го съблазняваш. Той няма опит с жени като теб.

Аманда рязко отметна глава. Зелените ѝ очи пламтяха и погледът им го пронизваше.

— Харесвам Натан. Той... той е внимателен с мен, но не съм се опитвала да го съблазнявам.

— Видях те в прегръдките му. Той те целуваше и ти не се противопоставяше. Натан никога не е преследвал друга жена, а ти успя да го накараш да тича след теб. Искан да откупи документите ти. Очевидно си го омагьосала, като се преструваш на невинна, но ние и двамата знаем, че не си толкова невинна, нали? — неприлично се ухили Тони.

Тя стисна ръцете си, за да не изтрие с плесница неприличната усмивка от лицето му.

— Това ли е всичко? — ледено запита Аманда.

— Не — побесня той, предизвикан от нейната хладна съдържаност, — за бога, ще те накарам да ми обърнеш внимание.

Хвана я грубо за раменете и я прегърна. Устните му, повече наказващи, отколкото нежни я завъртяха в такава вихрена страст, че ѝ се зави свят. Притисна главата ѝ, като продължаваше да я целува. Едната му ръка започна да гали гърдите ѝ.

Аманда го прегърна за врата и го притисна още по-близо. Като доловиха отклика ѝ, устните на Тони омекнаха, целувката му стана по-нежна. Проклинайки слабостта си, заради която винаги ставаше жертва на съблазните ѝ, Тони внезапно се отдръпна встрани.

— Разбираш ли какво искам да кажа, Аманда — изрече той надменно. — Ти ме съблазняваш дори и без да полагаш усилия. Видът ти, походката ти, поведението ти. Ти си родена изкусителка, но аз няма да ти позволя да ме подлъжеш като Натан.

Обърна се и бързо излезе от стаята. Аманда стоеше объркана и разстроена. Би го убила в този момент.

ГЛАВА СЕДМА

Беше края на юни. Горещите и влажни дни и нощи оказваха влияние върху Аманда. През дългите седмици след фаталния рожден ден на Лети тя бе разговаряла с Тони само веднъж. Нещо не беше наред, но не знаеше какво. Избухваше при най-незначителен повод. Често усещаше пронизателния поглед на Джема. Раздразнението ѝ постоянно нарастваше. Нищо не вървеше както трябва. Тес и Кори, както и другите слуги, които бяха под нейно ръководство, започнаха да я избягват. Поведението на Тони правеше нещата още по-лоши. Като че ли винаги бе около нея и погледът му я следваше неотклонно. Бе сигурна, че чака подходяща възможност, за да я накаже — възможност, която бе пропуснал, когато Натан я спаси от камшика му.

Управителят често посещаваше голямата къща не само да се съветва с Тони, но и за да се убеди, че той не се отнася зле с нея. Идваше често вечер и двамата се разхождаха край реката. Държеше малката ѝ ръка и нежно я целуваше, когато тя му позволяваше. Верен на думите си, Натан непрекъснато настояваше пред Тони да му продаде документите ѝ. Това се превърна в ябълка на раздора между тях и сложи край на дългото им приятелство. Тони нямаше намерение да се откаже от Аманда, независимо, че се опитваше да се убеди в обратното. Щяха да му липсват дребната ѝ гъвкава фигура и красивото ѝ лице. Напоследък като че ли постоянно намираще поводи да бъде близо до нея, докато тя изпълняваше задълженията си. Упрекваше се за слабостта си, но само бог знаеше колко силно я желаше. Дори и Лети с горещата си страст и жарките си целувки не можеше да заглуши това желание. Всеки ден водеше безуспешна битка със себе си. Закле се, че щом той не можеше да я притежава, нямаше да принадлежи и на Натан. Знаеше, че управителят често се среща с Аманда, но той ги следеше внимателно и бе уверен, че са само приятели. Чувстваше със сърцето си, че не са любовници.

Макар че Натан не успя да купи документите, поне в едно имаше успех — Тони обеща никога да не посяга на Аманда, нито да я наказва жестоко. Макар че никога не би си позволил отново да я нарани, той се стараеше да прикрива истинските си чувства от Натан. Чувства, с които не можеше да се пребори.

Една сутрин Аманда си каза, че са изминали точно два месеца, откакто бе пристигнала в Ривърс Едж. Протегна се в леглото, като се наслаждаваше на хладния, утринен въздух. Ужасяваше се от момента, в който слънцето щеше да изгрее. Жегата беше непоносима за нея, родена и отрасла в мъгливата, влажна Англия. Днес дори не й се ставаше от леглото. Чувстваше тялото си натежало и отпуснато, а крайниците й сякаш бяха оловни.

Отправила тъжен поглед към реката, Аманда изпита непреодолимо желание да потопи пламналото си тяло в хладката бистра вода. Облече една лека рокля, като се отказа от ризата и фустата, взе кърпа, сапун, гребен и пое към примамващата река, като си тананикаше весело.

Ниско над земята се стелеше мъгла, тревата бе влажна и хладна под босите й крака. Бледите проблясъци на зората пълзяха като розови воали по сиво-синьото небе. Всичко в този час на деня бе спокойно и сърцето й преливаше от радост.

Бързо се съблече и се потопи в реката. Никога досега водата не й бе действала така освежаващо. Когато се изкъпа и изми косата си, слънцето вече изгрываше от изток като бледо кълбо, чийто искрящи лъчи се пречупваха в лъскавите й коси и сякаш си съперничеха с неговото сияние. Аманда беше потопена до кръста във водата, без да подозира каква примамлива гледка представлява. Капките лъщяха като перлена огърлица по алабастровата й кожа и се стичаха от връхчетата на съвършените й гърди. На няколко метра, прикрити в гъстите храсти на речния бряг, две очи със затаен огън я следяха неотклонно, непреодолимо погълнати от пленителното създание, което лудуваше във водата като приказна морска нимфа. В този миг никаква сила не можеше да застави натрапника да откъсне поглед от нея.

Тони почувства изгарящия огън в слабините си. Защо желаше толкова силно това момиче? Този въпрос не му даваше покой. Какво в нея го караше да страда и го объркваше до такава степен, че предизвикваше най-лошите черти в характера му? Наистина тя бе

красива, но не по-малко красива бе и Лети, която винаги бе готова да сподели леглото му. Ала странно нещо, той не жадуваше за нея, а за Аманда. Не го напускаше споменът за онази нощ, когато тя му се бе отдала толкова сладко. Невинната ѝ страст му напомняше за някаква отдавна забравена среща, запечатана дълбоко в душата му. В онази нощ Аманда бе толкова слаба и очевидно болна, че Тони често се упрекуваше за поведението си.

„Колко е различно сега нейното тяло“ — помисли си той. Не откъсваше очи от налетите ѝ, но стегнати гърди, меката, привлекателна извивка на корема ѝ. Тони бе хипнотизиран от медно бакърения триъгълник и дългите, стройни крака.

Сепна го силен шум и той с изненада установи, че това е собственото му неравно дишане. Сърцето му биеше лудо, а бе стиснал здраво юмруци, чак кокалчетата му бяха побелели. Капчици пот бяха избили по челото му. В този момент нищо не можеше да го спре. Това бе нещо предопределено.

Тони излезе от скривалището си, подтикван от непреодолимо желание. Върху клона на един клен окачи новата си пушка и торбата, пълна със зайците от сутрешния лов. Започна да смъква дрехите си, без да откъсва поглед от момичето в реката. С гръб към него, тя се бе потопила за последен път под искрящата повърхност на водата, преди да се върне неохотно към всекидневните си задължения.

Тони навлезе безшумно в реката. Аманда се показва над водата и тръсна великолепната си буйна коса. Внезапно видя или по-скоро усети нещо едро, топло и тъмно до себе си. Веднага разбра, че не е сама и отвори очи. До себе си видя Тони. Очарован, той гледаше лицето ѝ. После погледът му се плъзна надолу по трепкащите гърди. Ръцете ѝ инстинктивно се кръстосаха пред тях.

— Сър Тони — уплашено промълви тя, — какво правите тук?

Той се засмя надменно и отвърна:

— Това е моя земя.

Аманда отстъпи уплашено.

— Какво желаете?

— Много е просто, Аманда, желая те.

Тя отстъпи назад. Тони решително я последва, без да обръща внимание на ужаса, изписан на лицето ѝ.

— Защо ме измъчвате така?

— Не те измъчвам, а искам да те любя.

— Вкусих от вашата любов, сър Тони — гневно отвърна младото момиче. — Веднъж вече ме обладахте, дамгосахте ме като проститутка, нарекохте ме лъжкиня, ударихте ме, почти ме пребихте. Боже мой, защо сте така жесток към мен? Върнете се при любовницата си!

Тони силно се изчерви. Осъзна правотата на думите ѝ и се почувства виновен. Но не искаше да признае правотата ѝ. Сигурно изглеждаше суров и неотстъпчив, но тя го бе подтикнала към това с упоритото си непокорство и хаплив език.

Внезапно той каза:

— Забрави миналото, Аманда. Никога няма да ти причиня зло. Повярвай ми! Само като те видя и полудявам. Искам да те докосвам, да те любя. Позволи ми да те обичам, Аманда!

— Вие сте луд! — отблъсна го Аманда.

— Да, сигурно съм луд — съгласи се Тони. Дишането му се учести, тялото му се напрегна. Той се възхищаваше на изваяните ѝ гърди, които бързо се повдигаха и отпусаха.

Аманда постепенно се поддаваше на нежните смущаващи думи на Тони и на непреодолимия огън в очите му. С едната си ръка той погали шията, гърдите, нежно извития корем и бедрата. Неочаквано тя се озова в обятията му. Устните му обхождаха тялото ѝ с дива страст. Лишена от воля, тя се предаде. Тялото ѝ се отпусна и щеше да потъне, ако той не я бе повдигнал на ръце. Тони я понесе към брега, като продължи да я целува. Положи я нежно на земята и впи в лицето ѝ възторжен поглед, преди да се изтегне до нея.

Най-после Аманда успя да промълви с отпаднал глас:

— Моля ви, сър Тони! Пуснете ме! Аз не ви желая.

— Не ти вярвам, любов моя — прошепна той нежно. Бе толкова ласкав, че тя се изуми. — И може да ме наричаш просто Тони.

— Моля ви, сър Тони — започна тя, като се извиваше под ръцете му. Всяко място в нея изтръпваше от докосванията му, а той я докосваше навсякъде.

— Тони. Наричай ме Тони. Искам да чуя как го казваш.

— Моля те, Тони...

Той впи устни в нейните.

Аманда усети възбудата му. Победена, след няколко мига тя почувства как в отговор се надига и нейното желание. Тони се усмихна, разбрал, че тя вече е готова да му се отдаде.

Аманда се ненавиждаше заради слабостта си, но беше безпомощна да се съпротивлява, когато търсеците му устни се отлепиха от нейните, за да целува ту едната, ту другата ѝ гърда, и засмукаха нежно втвърдяващите се зърна. После се спуснаха надолу, като попиваха капчиците вода от гладкия корем и кадифените ѝ бедра. Аманда ахна от изненада и рязко се изви назад. Тялото ѝ се разтърсваше. Тони я изви под себе си, нагласи тялото си. Пулсиращата му мъжественост се стремеше жадно сама да влезе през вратите на рая.

— Пусни ме, Аманда. Позволи ми да те докосвам и да те притежавам. Това желание ме докарва до лудост. Искам да те любя.

За неин ужас краката ѝ покорно се разтвориха, бедрата ѝ се надигнаха с желание, за да го приемат. В мига, преди да се слее с нея напълно, сивите му очи проблеснаха и обходиха с поглед голото ѝ тяло.

Сякаш прочела мислите му, Аманда бе залята от вълна на отчаяние. Толкова лесно бе отстъпила на ласкавите думи и изкусните милувки. Юмручетата ѝ отчаяно го заудряха по мощните гърди. Изненадан, Тони едва не падна от ударите на обезумялото момиче.

— Позволи ми да те любя, любима моя — помоли той, без да се обезкуражава от внезапната ѝ съпротива. Бързо проникна в нея и тя изохка силно.

Против волята си Аманда започна да се движи под него, обхваната от силно желание. Тялото ѝ се извиваше и се отдаваше с всяка частица, кръвта ѝ закипя от страст.

Никога досега любовен акт не му бе въздействал така. Какво притежаваше Аманда, една затворничка, едно малко кълбо от противоречия, че да предизвиква толкова силни чувства, питаше се Тони, без да откъсва поглед от блестящите очи върху пламналото ѝ лице. Но всички тези мисли изчезнаха, когато почувства, че Аманда потръпна. Тихите ѝ стонове прераснаха в силен вик, когато в нея нещо избухна и като че ли я разкъса на хиляди парчета. Дрезгавият вик на Тони се сля с нейния.

Аманда дишаше учестено, а сърцето ѝ биеше силно. Тя бавно се завръщаше от изпълненото с екстаз пътуване и видя очите на Тони, които излъчваха някаква странна светлина. Какво беше това? Благоговение? Недоверие? Любов? Не, сигурно не и любов. Но какво?

— Защо ме гледаш така втренчено? — запита го тя. — Ти получи всичко, което искаше, сега ме остави сама.

От очите ѝ потекоха сълзи. Тони остана за миг замислен, а после широка усмивка разцъфтя на загорялото му лице и той заприлича на малко момче.

— След всичко, което току-що преживяхме, не вярвам, че някога ще мога да те оставя сама. Боже мой, Аманда, знам, че и ти чувстваш същото.

— Чуй ме, Тони. Ти използва моята неопитност, моето положение и ме принуди да отвърна на умелите ти милувки. Ти си мой господар и аз не смея да ти откажа.

— Любима, ти ме искаше, признай си.

Аманда сведе очи и неохотно си призна, че той бе прав.

— Какво искаш от мен, Тони? Какво мислиш, че бих могла да отговоря?

— Кажу ми, че поне малко ме желаеш.

— Защо, за да ми се подиграваш ли? Не, благодаря. Аз те желаех, но нека спрем дотук. — Непокорният ѝ характер отново надделя.

— Аманда, трябва да поговорим — каза Тони и ѝ помогна да седне по-настрани, за да не го възбуди отново.

Тя го погледна внимателно.

— За какво?

— За нас двамата.

— Нямаме какво да си кажем.

— Как можеш да говориш така след всичко, което преживяхме?

— Това, което преживяхме, различава ли се от чувствата ти към Лети?

Думите ѝ попаднаха в целта, но той не трепна. Разбираше, че тя е по-особена, и не искаше да я изгуби. Той притежаваше тялото ѝ, но искаше нещо много повече от нея: искаше доверие, вяност, любов. Не искаше друг мъж да вкухва сладкото ѝ отдаване, да притежава страстното ѝ тяло. Искаше я само за себе си. Не знаеше как точно

щеше да постигне това и дори къде е нейното място в живота му. Но тя трябваше да бъде само негова.

— Любов моя, Лети никога не е била за мен нещо повече от едно развлечение.

За Аманда всичко бе твърде неочаквано. Не бе сигурна какво очаква от нея Тони. Изглежда, в момента бе най-разумно да замълчи.

Усетил, че тя се отдалечава от него, той я притегли плътно в прегръдките си.

— Разкажи ми за себе си, Аманда. Искам да знам всичко. Какъв е бил животът ти в Англия? Трудно ми е да повярвам, че си била най-обикновена крадла.

— Не съм крадла — отвърна тя и го погледна измъчено.

— Забравяш, любима, че притежавам документите ти. В тях се твърди, че си осъдена за кражба.

— Какво можеш да направя, Тони? Майка ми беше тежко болна и се нуждаеше от лекарства. Ние нямахме пари. Не можах да си намеря работа. Бях отчаяна. Аз... аз откраднах един хляб, но го направих толкова несръчно, че бях заловена. Бил ли си някога в Нюгейт, Тони? — Тя зариде. Миналото отново я връхлетя.

Тони изпита силно състрадание, докато гледеше разтърсваните от плач нежни рамене. Имаше ли нещо по-ужасно от това едно шестнадесетгодишно дете да се озове в затвора?

— Къде е бил баща ти, когато всичко това се е случило? — попита предпазливо той.

— Той умря, когато бях на дванадесет години. След това животът ни се промени. Мама се опитваше да се справи, но се разболя. Показах се напълно неподготвена за промяната в живота ни. Бяхме принудени да се преместим в бедняшки квартал и, когато храната и парите свършиха, аз... аз... — сълзите отново рукнаха по красивото ѝ лице.

Тони я прегърна още по-силно. Желаше само да я защитава от всички и от всичко.

— Толкова ли бе страшно в Нюгейт, Аманда?

Тя замълча. Дали да му каже за пристава, или да го остави сам да отгатне начина, който бе принудена да избере, за да оцелее? Не трябваше ли точно сега да му припомни онази нощ в странноприемницата, когато той бе отнел девствеността ѝ?

— Не ми разказвай, ако е твърде мъчително за теб — изрече Тони, като видя преbledнялото ѝ лице. Как можа да ѝ зададе въпроси, които очевидно я смущаваха и измъчваха? Но искаше да узнае всичко за живота ѝ, преди да дойде в Ривърс Едж. Навярно имаше нещо в миналото ѝ, което ги свързваше. Той не можеше да се отърве от усещането, че някъде се бяха срещали.

Аманда започна да разказва — отначало колебливо, но после с все по-нарастваща смелост, когато видя разбиране и съчувствие в сивите очи на Тони. Тя описа ужаса и отчаянието си, когато се озова в една килия с няколко покварени и полуумни жени. В съзнанието ѝ изплува жестокият кошмар с надзирателите, които изнасилваха затворничките нощ след нощ.

— Спри! За бога, спри! — изкрещя Тони ужасен, съвсем неподготвен да чуе истината. — Бих искал да удуша всеки от онези тъмничари, които са те изнасилвали, теб, бедното безпомощно дете.

— Аз... аз бях по-щастлива от останалите, Тони. Надзирателите не ме безпокояха.

— Но ти каза, че...

— Зная какво съм казала и всяка моя дума е истина. Аз... си имах закрилник. Един пристав ми предложи да ме брани от надзирателите, ако аз... ако аз...

Аманда закри лице, очаквайки ругатните му.

— Няма нищо, любов моя — нежно я утеши Тони. — Кой може да те обвини, че си избрала по-малката от двете злини? Но ако се срещна лице в лице с него, ще го убия, загдето се е възползвал и е отнел девствеността ти.

Аманда се сепна, вдигна очи и срещна втренчения му, изпълнен със симпатия поглед. Разбира се, той бе помислил, че приставът е бил първия мъж в живота ѝ. В онази лондонска странноприемница Тони бе твърде пиян, за да си спомня за уплашеното момиче. Едва се сдържа да не му разкрие тайната си. Всъщност това бе минало, важно е настоящето. И бъдещето. Вече му бе разказала повече отколкото бе възнамерявала.

— Аз му се отдадох, Тони, но не го намразих. Особено като видях с очите си какво щеше да ми се случи, ако бях оставена на „нежните“ грижи на надзирателите. По-скоро щях да се самоубия,

отколкото да бъда прехвърляна от мъж на мъж, така че той в известен смисъл ми спаси живота.

— Толкова внимателен ли бе с теб, че дори и сега говориш за него без омраза? — Гласът му бе изпълнен с ревност.

— Не разбираш — каза Аманда. — Той ми обеща да се грижи за мама и когато тя умря, плати за погребението ѝ. А след това аз самата се чувствах като мъртва. Не усещах нищо, когато ме обладаваше. Той получаваше само безжизнено тяло, една обвивка, която наподобяваше жената, попаднала по-късно в обятията ти. Не мога да си кривя душата и да заявя, че е бил невнимателен или че ме е обидил по някакъв начин. Аз... аз му се отплащах, като му се подчинявах.

Очите на Тони потъмняха от болка и гневът му се стопи. Би ли издържал да чуе всичко за нейното минало? Това, което бе изтърпяла в затвора, беше нищо в сравнение със зажадените за жени моряци на борда на затворническия кораб. Разправяха се много истории за това, което сполетяваше хубавичките жени на такива кораби.

Но веднъж започнала, Аманда не можеше да не му разкаже за ужасяващия карцер на кораба, наблъскан с жени, които я оскърбяваха и често я малтретираха, крадяха най-хубавата храна за себе си.

Тони се прокле, загдето я подлага на такова мъчение, но не можа да се сдържи и попита:

— А... моряците дали... дали те... о, господи, Аманда, не ме принуждавай да го казвам!

— Ако бях изнасилена от безброй мъже, нямаше да ти разказвам сега всичко това. Щях да се хвърля през борда. Не бих изтърпяла такова падение.

Тони не разбираше. Как се бе отървала тогава? Не му се наложи дълго време да се измъчва с тази загадка. Тя продължи:

— За щастие капитанът бе добър, състрадателен човек. Под заплахата от страшно наказание моряците не си позволяваха да изнасилват затворничките. Е, в крайна сметка не бях насилвана — тя млъкна и се загледа замислено в бавно течащата вода.

— Това е минало, Аманда. Тук, в Ривърс Едж, нищо лошо няма да те сполети. Нека да започнем отново. Не исках да си призная, но аз... аз разбрах, че те харесвам много. Ревнувах те от Натан. Дори мислех, че сте любовници. Исках да те накажа за това.

Аманда не можеше да повярва на думите му. Това ли бе същият мъж, който я бе ударил, който я бе оскърбявал, който безсрамно се перчеше с любовницата си пред нея?

— Тони, не те разбирам. Какво означава всичко това?

— Това означава — засмя се той, — че искам двамата да бъдем щастливи, да бъдем заедно, но вече не като слугиня и господар. Е, ще задържа документите ти, но те вече нищо не означават. Искам само да те обичам, и то още от този миг.

При тези изненадващи думи Аманда реши да разкрие тайната, която пазеше в сърцето си от първия миг, когато го зърна на борда на затворническия кораб.

— Тони, има нещо, което...

— Шшшт, никакви признания повече — предупреди я той, като допря ръката си до устните ѝ. — Вече ми разказа повече, отколкото заслужавам да зная.

— Но, Тони, това е...

— Не, любима, нищо не е по-важно от това да те любя сега отново.

И след миг наистина всичко изгуби значение, щом той я положи по гръб на топлата земя и започна жадно и страстно да целува устните ѝ, а ръцете му я галеха нежно. Тя потрепери, но този път не от страх. Обливаше я горещ огън, а после сякаш потръпваше от студ. Бе обхваната от чувствената топлина и гъвкаво се извиваше под него, надигаше се все по-близо до твърдата му мъжественост. Сподаденият ѝ стон бе задушен от устните му. И когато Тони сведе глава над гърдите ѝ, тя потръпна.

— По-бързо, Тони, моля те — извика тя.

— Да, любима, зная — възбудено отвърна той, — и аз те желая толкова силно. Разтвори краката си, любима.

Аманда се подчини незабавно и усети как той проникна в нея, изпълни я цялата и тя потръпна. Крещяха в един глас, прегръщаха се и се извиваха, облени в пот и обзети от наслада.

После се изкъпаха в реката и се смееха като деца. Пръскаха се с чистата вода, докато най-после слънцето им напомни кое време на деня е. Те се облякоха неохотно и поеха обратно към къщата, хванати за ръце, така че всички да ги видят.

Следващите две седмици бяха най-щастливите в живота ѝ. Дните бяха изпълнени с работа, но вечерите и нощите принадлежаха на Тони. По негово настояване тя вечеряше с него, докато кикотещите се Тес и Кори им сервираха, очевидно доволни от новото ѝ положение в къщата. Той идваше в леглото ѝ и двамата отново и отново се отдаваха на любовта си.

Много скоро всички роби разбраха, че Аманда и Тони са любовници. В началото тя не смееше да погледне Джема в очите. Един ден старата негърка я помилва по косата и каза:

— Не се срамувай, пиленце. Маса Тони е добър. И ако той те прави щастлива, вземи колкото можеш повече от това щастие. Никой от нас не мисли нищо лошо за теб. Ние всички се радваме, че зловнатата мис Лети повече няма да идва тук.

— О, Джема, благодаря ти! Не бих могла да остана тук, ако вие ме мразите.

— Ние всички те обичаме, пиленце. Искахме маса Тони да има нова любовница. Някоя, която наистина ще го обича.

Аманда се изчерви. Нито веднъж Тони не бе намеквал за женитба. Помисли си с тъга, че можеше да бъде само негова любовница. Той никога не би могъл да свърже доброто си име с това на една бивша затворничка. Боже, колко я болеше!

Внезапно ѝ се зави свят. Залитна и се хвана за масата, за да не падне. Като че ли от много далече чу гласа на Джема. След това всичко изчезна и тя потъна в тъмнина.

Когато дойде в съзнание, видя загриженото лице на старата негърка, надвесено над нея.

С изненада установи, че лежи на излъскания под с възглавница под главата и с мокра кърпа на челото. Никога досега не бе припадала и бе озадачена и обезпокоена от внезапното си неразположение, тъй като през последните дни се чувстваше толкова добре.

Аманда се изчерви от внимателния поглед на Джема. Очите на старата робиня не пропусаха нищо.

— Има ли нещо, дете не си ми казала, пиленце — попита тя накрая.

— Аз... аз не знам за какво питаш — отвърна Аманда, смутена от погледа ѝ.

— Помисли си, Аманда. Помисли си внимателно и тогава ми кажи дали не си бременна.

— Бременна! — изненада се тя.

— Точно това казах, пиленце — повтори Джема спокойно. — Кога беше последното ти месечно неразположение?

Пресметна и установи, че последната ѝ менструация беше, когато пътуваше със затворническия кораб. С отпаднал глас го каза на Джема.

— Е, знам, че спиш с маса Тони от две седмици — каза сухо старата негърка, — така че това дете е от друг.

— О, не, Джема!

Старата жена я погледна с недоверие.

— Искаш да кажеш, че ти и маса Тони сте се забавлявали през всичките тези седмици под самия ми нос и аз не съм го разбрала? Ох, ох, пиленце — тя се засмя подигравателно и поклати глава, — няма нищо в тази къща, което аз да не знам.

— Това... не се случи в тази къща, Джема.

— Предлагам да ми кажеш, скъпа. Може би старата Джема ще ти помогне.

— Това се случи през нощта, когато Тони ме отведе от затворническия кораб.

— Искаш да кажеш, че маса Тони те е изнасилил, теб, едно бедно, слабо, пиленце, само, нещастно и болно? — възмути се тя и черните ѝ очи светнаха яростно. — Мислех, че го познавам добре, но това означава, че той не се различава от едно животно.

— Не, Джема — бързо отвърна Аманда, — не беше така. Не бях съблазнена. Не го направих против желанието си. Просто се случи. Никога не съм мислила, че съм могла да забременея от онзи единствен път.

— Хммм — изсумтя Джема, — за да се направи едно бебе е необходимо едно здраво мушване и хубаво любене, а за никого не е тайна, че маса Тони е майстор и в двете. Сега си бременна, пиленце — изкиска се радостно тя.

— Боже мой, Джема, как можеш да се смееш! Това е сериозно. Какво да правя?

— Да правиш? Е, разбира се, ще кажеш на маса Тони. — Това изглеждаше толкова просто, че негърката бе удивена от въпроса на

Аманда.

— Предполагам, че трябва — съгласи се неохотно тя, — но не знам дали има смисъл. Не мога да се надявам да бъда нещо повече за него. Той никога няма да се ожени за една затворничка. Семейството му няма да позволи.

— Не мож да знайш, преди да си му казала, нали?

Аманда разбираше, че бременността не е нещо, което може да остане в тайна и че рано или късно той ще разбере. Но връзката им едва започваше и тя не искаше да разруши щастието си, докато не се увери какво място заема в живота на Тони. Навярно няколко седмици повече няма да са от значение. Ако се вярваше на сметките ѝ, сигурно бе в третия месец.

— Ще кажа на Тони, Джема, когато му дойде времето — промълви накрая тя. — Дотогава те моля да не казваш на никого.

Джема въздъхна. Тя смяташе, че Аманда греша, като иска да запази такова нещо в тайна от Тони.

— Щом като искаш така, пиленце — съгласи се тя неохотно, — но мисля, че правиш голяма грешка.

Те не предполагаха какви ужасни последствия щеше да има решението на Аманда.

Скоро след този разговор Аманда се натъкна на Натан, който бе дошъл в къщата под някакъв предлог, за да я види и говори с нея.

— Аманда, — каза той и от очите му не убягна, че изглежда щастлива. — Защо ме избягваш?

Тя се изчерви, защото разбра, че наистина го избягваше. Макар че се чувстваше неудобно пред слугите заради връзката си с Тони, знаеше, че за Натан ще е много болезнено, щом разбере, че е станала любовница на неговия приятел. Освен това почти не съществуваха надежда, че положението ѝ ще се промени. Ако надзирателят узнаеше, това щеше да доведе до още по-голямо отчуждение между него и Тони, а тя щеше да загуби приятелството и уважението му.

— Бях много заета, Натан — отговори, като избягваше да го погледне. — Винаги има много работа, която трябва да се свърши в тази голяма къща.

— Добре ли... добре ли се държи Тони с теб? Ти наистина изглеждаш много щастлива.

— Не бих могла да съм по-добре — усмихна се Аманда и си помисли за тайната, която растеше в утробата ѝ. — Аз съм много щастлива тук. Към мен се отнасят много добре. Не вярвам, че някоя друга затворничка би могла да очаква нещо повече.

— Бих искал да ти дам много повече, скъпа моя, ако Тони разреши — тъжно добави Натан. — Искам да бъдеш моя съпруга и майка на децата ми.

— Много си любезен Натан, но аз имам цели седем години занаят, през които не мога да мисля за женитба.

— По дяволите, Аманда! — избухна той и я изненада с неочакваната си ярост. — Аз не съм любезен! Аз те обичам и искам твоята любов, а не благодарност.

— Ти си мил, Натан, и заслужаваш някоя много по-добра от мен. Ти не знаеш, ти не можеш да знаеш каква съм била и как съм живяла.

„Защо тя съзнателно се опитва да ме обезкуражи?“ — чудеше се той отчаяно. — Нима мислиш, че съм пълен глупак? — отвърна той. — Съзнавам колко е било мъчително за едно младо, красиво момиче да попадне в английски затвор, а след това — и на борда на затворнически кораб. За мен няма никакво значение какво си направила или са те принудили да направиш.

Преди Натан да свърши, по дългите мигли на Аманда заблестяха сълзи. Как би могла да си позволи да наскърби този толкова мил мъж? Но докато Тони я желаше, тя не можеше да приеме предложението му. Освен това носеше неговото дете и отчаяно се надяваше, че той ще се ожени за нея, когато му каже.

— Натан — нежно промълви тя — не мога да мисля за бъдещето. През следващите седем години, моят живот принадлежи на Тони.

— Ще чакам, Аманда.

По-късно същия ден Тони имаше посетител. Лети, която напоследък се чувстваше пренебрегната, пристигна на кон и го завари в конюшната. Оседлаваше коня си, за да отиде с Натан на проверка в индиговите полета. Тя тихо го извика и той извърна лице. Искаше му се да бъде навсякъде другаде, но не и лице в лице с нея.

— Добро утро, Лети — поздрави я ядосано и нетърпеливо, — какво те води в Ривърс Едж?

— Дявол да те вземе, Тони! — избухна тя и раздражено заудря с камшика си, но ботушите. — Къде беше през тези седмици? Почти не

съм те виждала от рождения си ден.

Тони се намръщи отегчено, изморен от собственическото й държание. Беше й станало мания, но той малко се интересуваше от напразните й надежди, че един ден ще се оженят.

— Бях зает, Лети.

— Твърде зает, за да се любиш, Тони? — лукаво попита Лети. — Ако не смятаме коренната ти промяна през последните седмици, никога досега не си бил твърде зает за това. Или Аманда те задоволява изцяло?

— Не я закачай — гневно отвърна той.

— Не ти ли идва наум, че Аманда те използва, за да получи свободата си? — подметна злобно тя. — Тази уличница не те желае, тя само те използва. Умишлено те насъска против Натан, за да привлече вниманието ти. Не забравяй, че Аманда не е невинно момиче и не е от нашия кръг. Тя е живяла с престъпници, била е изпратена в затвора и е използвала тялото си, за да спечели благоразположение. Кога ще разбереш, че те прави на глупак?

— Не знаеш нищо за нея и за нейното положение. Нямах ли милост, Лети? Не упреквам Аманда, че е направила каквото е било необходимо, за да оцелее, нито пък ти имаш това право.

— Сигурно не искаш да кажеш, че... че ще се ожениш за тази жена? — попита Лети и на лицето й се изписа изненада.

— Нямам намерение да се женя, както добре знаеш.

— И аз ли не влизам в сметката, скъпи?

Единственото желание на Тони бе да се отърве от нея и затова небрежно подхвърли:

— Ти ще си първата, която ще имам предвид, когато реша да направя избора си.

Отговорът му я задоволи за момента, макар да бе убедена, че Тони и Аманда са любовници. Тя се закле, че когато и да е, ще си възвърне предишното място в неговия живот.

А дотогава ще продължи да трови ума му и да го настройва срещу откупената слугиня, докато той се откаже напълно от нея.

ГЛАВА ОСМА

— Защо си толкова замислена тази вечер, любов моя? — запита Тони с усмивка. Не желаеш ли вече да се любиш с мен?

— Ти знаеш отговора, Тони — въздъхна Аманда и се сгуши още по-плътно до него. — Само ми е трудно да повярвам, че това се е случило с мен. Да бъда обичана от теб, това е... това е... като някакъв сън. Страхувам се, че ще се събудя и отново ще се намеря в затвора или нещо по-лошо.

Тони се засмя, учуден от силните чувства, които изпитваше към младата жена.

— Вярваш ли на това? — запита той с дрезгав глас и устните му потърсиха нейните. Аманда с готовност отговори на целувката му.

Почувства как я обзема желание. Любовникът ѝ откликна на повика ѝ. С вик Аманда се изпъна, за да го посрещне. Изцяло погълнат от настойчивото ѝ желание да стигне до края, Тони ускори ритъма си, жаравата на страстта му се разпалваше. Аманда му нашепваше нежни думи и издаваше несвързани звуци, докато най-накрая достигна кулминацията. Възпламенен от неудържимата ѝ страст, Тони препускаше по гребена на вълната от усещания като в буйно море, надаваше необуздани викове на наслада.

Не можа да сдържи смеха си, като забеляза изражението ѝ. Отметна лъскавия медно кафяв кичур от свежото ѝ лице. Запита се дали и нейното сърце бие така бясно като неговото. Можеше да прекара остатъка от живота си само като я люби. Защо не, зададе си той въпроса, удивен, че досега не му е хрумнала тази идея. Какво би му пречило да се ожени за Аманда? Съседите може би нямаше да харесат идеята да вземе за съпруга една жена, излязла от затвора, но той не бе длъжен да дава обяснения на никого. Не искаше нищо друго, освен да се грижи за нея и да я държи в прегръдките си завинаги. Унесен в мечти, той заспа.

Сутрин Тони ставаше много рано. За да не събуди любимата си, той се измъкна безшумно и тръгна към своята стая, за да се избърсне и

облече. Повика Лайънъл, момчето, което наскоро бе наел за камериер. Нетърпелив и изнервен, проклинаше Лайънъл, който в желанието си да се хареса бе твърде несръчен. Младият мъж бе решил да помоли Аманда да се омъжи за него и с нетърпение очакваше вечерта, когато щеше да ѝ съобщи решението си. Когато Аманда слезе в трапезарията, момчето ѝ каза, че Тони е вече навън. Тогава тя отиде в кухнята да закуси с Джема, тананикайки си весело. Сърцето ѝ преливаше от любов. До вчера избягваше да мисли за младия мъж, защото ѝ се струваше, че той я презира. Но сега съдбата, изглежда, бе благосклонна към тях и тя дори се надяваше, че е обичана. Разбира се, не смееше да крои планове за бъдещето. Дълбоко в сърцето си тя усещаше, че няма да бъдат заедно винаги и се бе примирила с това.

Тони се прибра от полето едва привечер, когато слънцето залязваше. Макар че бе уморен и мръсен, той гореше от нетърпение да говори с младата жена. Аманда, едва дочакала завръщането му, изтича да го посрещне. Усмивнат, той я прегърна, вдигна я високо и я целуна, преди да я пусне на пода.

— Господи, колко ми липсваше, скъпа — изрече той, като я поглъщаше с очи.

— Тони — упрекна го тя, — събудих се сама в леглото.

— Бих искал да бъда до теб в този миг, малка палавнице, за да ти докажа колко силно те желая.

Очарователна усмивка се изписа на нежните ѝ устни. Лицето ѝ светна от неподправена радост. Огънят, който светеше в очите на младата жена, го накара веднага да ѝ предложи, да се омъжи за него. Обгърна грейналото личице със силните си ръце, докато търсеше подходящите думи. В този момент вниманието му бе привлечено от силен конски тропот. Младият мъж с неохота се откъсна от Аманда и отиде да посрещне неочаквания гост.

Стенли Картър спря коня си и ги изгледа подигравателно.

— Какво ви води в Ривърс Едж по това време на деня, Стенли? — запита го Тони, забелязал критичния му поглед.

— Току-що пристигнах от Чарлстън, където намерих писмо за теб от Англия. Мисля, че не съм го загубил по пътя.

И той му подаде дебел плик с въсъчен гербов печат. Тони взе писмото и го огледа любопитно.

— Благодаря ти, Стенли, оценявам твоята вежливост.

— За какво са приятелите, синко? — сърдечно отвърна той.

— Остани за вечеря, ако не бързаш. Аманда ще те забавлява, докато прочета писмото и се изкъпя — усмихна се Тони и покровителствено обгърна тънката ѝ талия.

— Само ако не досаждам. — Стенли погледна многозначително към Аманда.

— О, напротив, Стенли, ще се радвам да останеш — отвърна младият мъж малко нервно.

Гостът слезе от коня и тръгна след тях към къщата.

Тони веднага изчезна към горния етаж, а Аманда отиде в кухнята да поръча допълнителна порция за вечерята, като остави Стенли да отпива замислено от чашата с кехлибарена течност.

Сцената, разиграла се пред очите му преди малко, му подежда като шок. Разбра, че Аманда и Тони са любовници. Въпреки силното си желание, Лети никога нямаше да стане съпруга на Тони. Това накара бащата да се убеди в правилността на решението си. До три дни той щеше да отплува за Англия. Лети се нуждаеше от съпруг и той бе сигурен, че в Англия се крият най-добрите възможности за твърдоглавата му дъщеря.

Аманда се върна в салона, където прекара няколко досадни минути с възрастния мъж, докато чакаше Тони. Когато той най-после се втурна в салона, тя си помисли, че не е виждала по-красив мъж от него. Бе облечен в светлокафяви панталони, с високи черни ботуши, плътно прилепнали към мускулестите му крака, със сако от еленова кожа, подчертаващо широките му рамене, и с небрежно разкопчана, безукорна чиста яка. Слабото му загоряло лице го доближаваше повече до пиратите, отколкото до благовъзпитаните плантатори. Гъстите му черни коси и странните му сиви очи я караха да потръпва.

Нещо в очите му веднага привлече вниманието ѝ. Някаква сянка бе помрачила блясъка им. Разтревожена, тя го попита:

— Какво има, Тони? Изглеждаш странно. Да не си получил лоши новини от Англия?

Стенли също забеляза промяната в настроението на Тони:

— Надявам се, че не съм донесъл лоши вести.

— Страхувам се, че са лоши — призна Тони сподавено, — възможно най-лошите. Цялото ми семейство е покосено от чумата, която върлува в Англия. Писмото е от семейния адвокат, който

настоява да се върна веднага, за да огледам имотите, които сега ми принадлежат.

Докато говореше, очите му бяха насочени към Аманда. Прониза го силна болка и се изпълни с чувство на разкаяние, когато тя леко въздъхна. Непоносимо бе да се разделят сега, когато най-последно се бяха намерили. Всичките му планове и надежди за бъдещето трябваше да изчакат завръщането му. Гласът на Стенли прекъсна мрачните му мисли.

— Знам колко е тежко да заминеш точно сега, преди жетва, но за щастие имаш доверен човек, който ще управлява плантацията, докато отсъстваш. Нали? Може би възнамеряваш да продадеш всичко тук и да се завърнеш в Англия? Както и да е, вече си граф.

— Нямам намерение да живея в Англия. Обичам Южна Каролина и живота тук. Може би ще продам земите в Англия, титлата и всичко останало. За какво ми е титлата в колониите?

Стенли се изкашля.

— Това писмо не е единствената причина за посещението ми тази вечер. Отдавна обмислях да се върна в Англия заедно с Лети. Имам достатъчно пари и мога да прекарам охолно остатъка от живота си, както и да осигуря бъдещето на дъщеря си. Време е да й потърся съпруг.

Притеснен от неприкрития му намек, Тони наведе очи и се загледа с престолен интерес в ръцете си. Аманда неволно се изчерви до уши.

Стенли продължи, като че ли не бе забелязал нищо:

— „Колумбия“ ще отплува от Чарлстън след три дни и аз съм запазил каюта. Трябва само да си стегна багажа. Утре се връщам в Чарлстън.

— Каза, че си запазил каюта. Означава ли това, че Лети ще остане тук? — попита младият мъж.

— Лети отказа да дойде с мен — отвърна Стенли и го изгледа укорително. — Дадох й пълномощия да ръководи плантацията. Бен Баркър, моят надзирател, може да се справи с всичко. Дори по-добре от мен, бих казал. Никога не ме е бивало за плантатор. Тя ми обеща, че ще продаде земите и ще дойде при мен в Англия, когато й съобща, че съм намерил подходящо жилище.

Не беше нужно да добавя „и подходящ съпруг“.

— Каза, че „Колумбия“ ще отплава след три дни? — попита остро Тони.

— Да, така е.

Той въздъхна дълбоко и отсече решително:

— Значи, ще имаш компания, защото и аз ще замина с „Колумбия“.

Докато двамата обсъждаха пътуването си до Чарлстън, Аманда седеше съвсем объркана. Мисълта за дългите месеци на раздяла с Тони я хвърли в такова дълбоко отчаяние, каквото никога не бе изпитвала. Вече броеше безкрайните дни, които се очертаваха пред нея. Не бе справедливо да се разделят точно сега, когато бяха открили любовта си. А какво ще стане с детето им? Налагаше се да му каже, преди да е заминал. Трябваше да послуша Джема и да му съобщи веднага. Внезапно я прониза страшно предчувствие.

Вечерята премина за нея като в мъгла. Чувстваше се неудобно на масата в присъствието на Стенли, но Тони се държеше с нея като с истинска дама и тя трябваше да се включва в разговора. Едва дочака удобен момент, извини се и остави мъжете сами с цигарите и брeндитo. Веднага се прибра в стаята си.

Седеше по нощница до тоалетната масичка и разресваше косите си, когато Тони влезе. Дъхът му секна. Лъскавата кестенява коса, с проблясващите бакърени къдрици в нея, които дори и тъмнината в стаята не можеше да скрие, чувствената уста, сърцевидното лице и блестящите по него сълзи го накараха да се спре на вратата. Промълви името ѝ и тя се обърна. Стомахът му се сви при вида на дългите, натезжали от сълзи ресници и тъжните зелени очи.

И преди да разбере какво става, Аманда се намери в обятията му, здраво притисната.

— Любов моя — започна сподавено Тони, неспособен да скрие мъката си, — няма да е завинаги. Скоро ще се върна.

— Кога, Тони, кога? — запита с треперещи устни.

— Сега е юли — отвърна той, като се опитваше да не мисли за нежното тяло, така плътно притиснато към него. — Ще се върна в началото на следващата година, ако бурите и ледовете не ме спрат.

— Толкова дълго? — простена Аманда и се обля в нов порой от сълзи.

— Моля те, Аманда, остава ни само тази нощ, преди да замина. Да не я пропиляваме — помоли я той и покри с целувки бледото, обляно в сълзи лице. — Искам да те любя цялата нощ. Нека нищо не помрачава щастието ни. Искам да си спомням тази нощ през дългите месеци, които ме очакват.

Устните му жадно се впиха в нейните и тя се отпусна в ръцете му, безпомощна да устои на огъня, обхванал тялото ѝ. Той я целуваше и галеше.

Бавно, с благоговение повдигна нощницата ѝ, съблече я и я пусна на пода. После я взе на ръце и пристъпи към леглото. С неохота остави прелестния си товар, за да се съблече. Аманда не можа да скрие възхищението си от изваяните форми, от силата и красотата на мъжкото му тяло. Очите ѝ бяха приковани към гордо стърчащата мъжественост. Тони леко се засмя, легна до нея и алчно сграбчи стройното ѝ тяло. Тя се притисна до стройното му тяло, докато устните му обхождаха твърдите ѝ гърди, а езикът му пърхаше около зърната като трептящия пламък на свещта. Тя се извиваше задъхана под пръстите му, заровени в косите ѝ, докато устните и езикът му я възбуждаха. Аманда изстена. Тя се наслаждаваше на лудостта, която го бе обхванала. Виждаше само лицето му, наведено над нейното. Устните му се придвижиха от възбудените розови зърна към корема ѝ и най-накрая езикът му докосна твърдата, пулсираща пъпка на нейната женственост. Това бе миг, в който сякаш времето бе спряло.

Тялото на Аманда се сгърчи и тя, обезумяла, потърси опора в ръцете му. Вкопчи се в тях и почувства как кожата му изгаря от допира на ръцете ѝ.

— Толкова е сладко, Аманда — прошепна Тони, — толкова си сладка.

И той се издигна и влезе в нея. Когато най-после страстта ѝ достигна върха, нещо в нея изригна. Телата им се сляха и той я изпълни с разливаща се сладостна нега. Тя лежеше, останала без дъх. Лицето му бе заровено в топлото гнездо между гърдите ѝ.

Аманда дишаше тежко и ударите на сърцето ѝ отекваха в ушите ѝ. Не искаше нищо повече от живота, освен да обича и да бъде обичана от този мъж. Внезапно я прониза остра болка. Той щеше да отпътува след часове, а тя още не му бе казала за детето.

— Тони — започна неуверено, като го галеше леко по стегнатия корем.

— Хмм... — промърмори той.

— Трябва да ти кажа нещо важно.

— Не сега, скъпа. Не искам нищо да смуги последните ни мигове.

— Но, Тони — упорито настоя Аманда, — това е важно.

— Не, любов моя, нищо не е по-важно от това да се любим отново. Освен това нищо, което ще ми съобщиш, не може да промени чувствата ми към теб.

Внезапно улови ръката ѝ и я спусна надолу. Дланта ѝ усети как силно и мощно туптеше подновеното му желание, докато неговата галеше гладката кожа на корема ѝ, а след това се насочи към нежния триъгълник, който бе готов да пламне в изгаряща тръпка.

Много по-късно, с отчаяна решителност Аманда разкри тайната, която носеше под сърцето си.

— Тони, — започна тя, събрала смелост, — ще имаме дете.

Тишина.

— Наше дете.

Тишина.

— Чуваш ли ме, скъпи? След шест месеца ще родя твоето дете.

Заспал! Тони бе заспал и не бе чул нито дума. Аманда въздъхна разочаровано и се сгуши в топлата извивка на рамото му. Реши, че сутринта ще има достатъчно време да му съобщи новината. През нощта Тони я буди два пъти и я люби страстно.

Ослепителното слънце неумолимо галеше отпуснатото тяло на Аманда. Обляна в пот, тя бе отхвърлила чаршафа, който Тони бе метнал отгоре ѝ на разсъмване. Предпазливо отвори очи, премига срещу слънцето и се протегна. Усмивка се появи на устните ѝ, когато си спомни за изминалата нощ. Но леглото до нея бе празно. За него ѝ напомняше само леката мъжка миризма.

— Не! — изпищя Аманда, скочи от леглото и се втурна към прозореца. Слънцето се издигаше високо в небето. Тони бе заминал за Чарлстън, без да се сбогува с нея. Стоеше като вцепенена. Изведнъж погледът ѝ попадна върху лист хартия, оставен на нощното шкафче. Грабна го и през сълзи зачете:

„Скъпа,

Ти спеше така кротко, че не посмях да те събудя. Страхувам се, че тази нощ те изтощих. И може би така е по-добре. Искам да те запомня, изгаряща от страст в прегръдките ми, а не разплакана.

Оставям плантацията в опитните ръце на Натан. Той ще се грижи за теб. Не се отчайвай, любов моя, аз ще се върна, за да ми отговориш на един въпрос, който не успях да ти задам.

Обичам те, Аманда.

Завинаги твой,

Тони“

Аманда дочете писмото сред порой от сълзи и на радост, и на отчаяние. Неописуемо щастие беше да знае, че Тони я обича. Но едновременно страдаше, че не успя да му каже за детето. Какво ще си помисли Тони, като се върне и я завари с новородено в ръце? Нямаше ли да се вбеси, че не му бе съобщила за предстоящото си майчинство? Не след дълго всички ще разберат, че е бременна и тя се страхуваше как ще посрещне това изпитание без закрилата му.

Как щеше да се изправи пред обвинителния поглед на Натан? Какво ще си каже той, щом узнае, че е станала любовница на Тони? Ще я намрази ли? Или ще укори приятеля си, че я е съблазнил? Аманда се приготви да посрещне първия от безкрайните дни без Тони, без неговата закрила, която бе единственото ѝ щастие.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Аманда се спусна по извитото стълбище, плъзгайки разсеяно ръка по блестящия парапет. Един месец! Тридесет дни без успокояващото присъствие на Тони край нея. Колко дълги бяха тези пусти дни и нощи! Най-големият ѝ враг бе самотата. Разбира се, че Джема и Линъс бяха останали в голямата къща. Но след отпътуването на Тони, Тес и Кори отново живееха при семействата си. Освен това през лятната жега спалните на третия етаж ставаха необитаеми. Лайънъл придружаваше Тони като камериер, така че къщата бе почти пуста през тази гореща и влажна августовска сутрин.

Когато стигна последното стъпало, дочу конски тропот. Не очакваха гости. Повечето от най-близките съседи вече знаеха, че Тони е заминал за Англия.

Имаше само един начин да задоволи любопитството си. Аманда излезе пред входната врата, за да дочака посетителите пред високите бели колони. Когато съзря Лети на кон, придружена от надзирателя си, се скова от страх.

Неволно отстъпи крачка назад, когато неканените гости слязоха от конете и се озоваха пред нея.

— Какво искате? — запита тя сподавено, обзета от тревожно предчувствие.

— Чуй само как говори тази малка мръсница, Бен — обърна се Лети към надзирателя с очи, блестящи от злоба. — Човек може да си помисли, че тя е господарката тук. Ще видим колко ще бъде смелостта ѝ, когато се оженим с Тони.

— Това никога няма да стане! — гневно отсече Аманда.

— Може би си въобразяваш, че ще се ожени за теб, за една крадла, една проститутка, една никаквица? Бъди уверена, че това няма да стане.

Аманда прехапа устни. Знаеше, че Лети навярно е права, но бе твърде горда, за да го признае. Но Тони я обичаше. Дори и да не се оженеше за нея, никога нямаше да стане съпруг на Лети.

— Виждам, че нямаш какво да отговориш — тържествуваше съперницата ѝ. — Дошла съм, за да ти покажа къде ти е мястото. Не съм забравила също как ме унижи и съсипа красивата ми рокля.

— Знаеш, че ти го направи — хладно отвърна Аманда.

Лети я погледна злобно и младата жена съжали за прибързаните си думи.

Ревността и неприкритата омраза на русокосата към Аманда бяха толкова силни, че биха могли да я унищожат, ако погледите можеха да убиват. Аманда я гледаше ужасено и се чудеше какво ще предприеме тази красива, но жестока жена. Надзирателят бе застанал зад господарката си с усмивка върху похотливото си лице. Той облиза тънките си устни, готов да изпълни заповедите ѝ.

Бен беше жесток човек. Държеше в подчинение робите, като ги измъчваше безмилостно. Ако не бе Стенли Картър, той не би се спрял пред нищо. Откакто бащата замина и Лети започна да управлява плантацията, за да спечели доверието му, даваше пълна свобода на надзирателя. Искаше, когато се наложи, той да изпълнява сляпо заповедите ѝ. Тя разбираше, че не може да осъществи подлия си план без неговата помощ. И сега, когато похотливият му поглед опипваше Аманда, господарката разбра, че не бе сгрешила, като бе предоставила на надзирателя сам да определя и изпълнява наказанията. Така тя го бе спечелила като съюзник.

— Достатъчно каза — кресна Лети. Ревността бе разкривила красивото ѝ лице. — От днес нататък Тони вече няма да те погледне. Няма да може да те познае, след като Бен приключи с теб.

— Какво се каниш да направиш? — прошепна Аманда. В гласа ѝ се прокрадваше страх, краката ѝ се разтрепериха.

— Първо смятам да ти смъкна кожата от гърба, а после така да обезобразя хубавото ти лице, че никой мъж да не те погледне вече — злобно изрече тя. — Когато се оженим с Тони, ще те продам в най-долнопробния публичен дом в Чарлстън.

— Да не си посмяла! — изстена младата жена и задиша учестено. Никога досега не помнеше да е била толкова изплашена. — Нима вярваш, че Тони ще одобри това?

— Тони го няма, нито ще се появи по-рано от няколко месеца. Дотогава всичко ще се забрави.

Обхваната от паника, Аманда отстъпи крачка назад, после още една, като мислеше да избяга в къщата, да се скрие в стаята си и да се заключи.

Със сатанинска усмивка Лети кимна на Бен и той мигновено се зае със задачата си. Грубите му ръце сграбчиха Аманда за раменете и я разтърсиха. Едната му ръка докопа меката ѝ гръд, непривикнала на подобни „нежности“. Болезнен стон се изтръгна от нея.

Коварната жена се захлади.

— Изкарай я на двора, Бен — властно заповяда тя.

Управителят помъкна Аманда към стълба за връзване на конете пред къщата. Повдигна я и върза ръцете ѝ над главата ѝ за халката на стълба.

Омразата даваше необикновена сила на Лети. Тя дръпна роклята на Аманда отпред и я разкъса до кръста. Двете гърди на младото момиче изскочиха навън — налети, кадифени кълба, които се полюшнаха като зрели плодове пред похотливия поглед на надзирателя.

— Настоявате ли за това наказание, господарке? — запита Бен, неспособен да откъсне поглед от гърдите на Аманда. — Защо не ми я дадете на мен? Ще я науча къде ѝ е мястото. След като свърша с нея, ще бъде кротка като ангел, мога да ви обещаю това. Все пак тя е само една робиня, а аз знам как да се справям с тях.

— Не! — изкрещя Аманда. — Не прави това, Лети. Нямаш право. Аз не ти принадлежа. Помисли какво ще направи Тони, като се върне.

Умът ѝ трескава заработи, като се опитваше да измисли как да се спаси от този кошмар. Нито Джема, нито Линъс можеха да ѝ помогнат. Те самите бяха безправни роби. Натан по това време на деня бе из полето и не можеше да разчита на него за спасението си. Ами детето ѝ! Ужасена, Аманда задърпа въжетото. Този нов страх бе по-ужасяващ от всякаква болка.

— Можеш да се молиш колкото щеш — студено изрече Лети. — Но това няма да ти помогне. Твърде дълго изчаквах удобния случай, за да го пропусна. Мога дори да те пусна на Бен след това, ако въобще бъдеш в състояние да се харесаш на някой мъж. Ти си по-подходяща за него, отколкото за Тони.

Аманда побледня и едва не повърна от ужас. Всичките ѝ надежди се изпариха, щом видя как Лети отиде до коня си и взе от седлото дълъг камшик за езда. Тя го подаде на надзирателя и се отдръпна. Очите ѝ светеха.

— Колко? — попита Бен и обтегна ръка, за да опита камшика.

— Двадесет. Първо по гърба, а после я обърни за още десет. Не щади и лицето.

— Господи! — изпищя Аманда, като опъна въжето безпомощно. — Нямах ли милост?

— Това може да я убие — измърмори Бен и погледна нерешително господарката си.

Лети не се безпокоеше за живота на Аманда, но в последната минута благоразумието ѝ надделя и тя отмени първоначалната си заповед.

— Тогава десет. Пет отпред и пет отзад.

Бен изпъна ръка назад. Аманда изкрещя още преди камшикът да се впие в нежното ѝ тяло.

Първият ѝ вик стресна Линъс и той изхвъркна от къщата. Зад него се заклатушка ѝ Джема.

— Господи! Господи! — изкрещя тя в мига, когато разбра какво става. — К'во правите, мис Лети? К'во правите с туй бедно пиленце?

— Бия я — отблъсна я Лети, ядосана от нежелана намеса.

— Не мож'те прави туй, мис Лети. Аманда принадлежи на маса Тони. Няма да му ареса туй, никак.

— Той е твърде снизходителен към тази флърца — властно заяви тя. — Чувствам се задължена да накажа мръсницата.

— Но к'во толкоз е сторила?

Жестоката красавица се разяри от непокорството на робинята, която бе застанала пред Аманда и сякаш предизвикваше Бен да я удари.

— Отдръпни се, Джема. Ако веднага не се махнеш, ти ще бъдеш следващата, която ще опита камшика.

— Не ме е грижа к'во шъ правиш с мен. Няма да ти дам да нараниш мойто пиленце.

Вбесена от думите ѝ, Лети грабна камшика от ръцете на Бен и злобно удари Джема. На лицето ѝ веднага се появи пламтяща ивица.

Старата негърка се сгърчи и изпищя. Линъс незабавно скочи да я защити.

— Махни я оттук! — извика господарката на стария слуга.

— Няма да съ махна! — решително отвърна Джема. — Не знаеш к'во прайш. Маса Тони шъ побесней, ако нараниш Аманда. Че знайш ли, че тя шъ има...

— Не! — изпищя Аманда. — Не говори повече, Джема. Само си иди. Моля те. Не мога да понеса да те набият вместо мен. Ще оцелея. Само си иди. Така е най-добре за всички.

Младата жена не искаше Лети да научи, че носи дете от Тони. Знаеше, че Лети не би се поколебала да я убие, щом разбере това.

— Послушай я и се махай, дъртачке! Ако не се месиш, няма да пострадаш.

С наведена глава Джема се остави на Линъс да я отведе в къщата. Настъпилата тишина бе нарушавана само от нейните ридания. Доволна, че вече нищо няма да смущава сутрешното ѝ удоволствие, Лети отново връчи камшика на Бен.

Вторият писък на Аманда подбуди Линъс към действие. Изскочи през задната врата на кухнята и хукна към полето, като се молеше да намери лесно Натан. Сърцето му биеше до пръсване.

Гърбът на Аманда гореше. Втора кървава ивица се появи и тя усети как се просмуква влага по колана на смъкнатия ѝ корсаж. Никога, и в най-страшните си кошмари, не бе сънувала такава остра болка. След третия удар започна да очаква смъртта. Какво ли ще прави Тони, като се върне и открие, че е мъртва? Мълчаливо оплака детето, което никога нямаше да се роди.

При четвъртия удар започна да пищя пронизително като обезумяла. Пронизвана от ужасната болка, Аманда очакваше като лек тъмнината, която я зовеше. Помисли си, че краят ѝ ще настъпи след третото изсвистяване на камшика по голия ѝ, окървавен гръб. Благодарни на бога, че никога нямаше да почувства другите пет удара по лицето и гърдите си.

Но пети удар нямаше. Предупреден от Линъс, Натан бе препуснал стремглаво към къщата, като остави капналия слуга да повръща от нечовешкото усилие. Гневът му не знаеше граници, когато зърна Аманда, безпомощно увиснала на въжето. Само един поглед върху кървящите ивици по гърба ѝ му бе достатъчен, за да избухне.

Той се хвърли върху Бен, повали го на земята и започна свирепо да го налага с огромните си като чукове юмруци. След малко надзирателят лежеше безчувствен на земята. Обзета от гняв Лети се нахвърли с ругатни към Натан, който проваляше добре скроените ѝ планове.

Дивият ѝ поглед попадна на камшика, изпуснат от Бен, когато Натан го нападна. Грабна го със зловна усмивка и пристъпи към Аманда. Но Натан бе по-бърз. Остави Бен да се търкаля в праха, скочи към русокосата зловна жена и я спря, преди да успее да размаха камшика.

— Как смееш да посягаш с мръсните си ръце към мен! — изфуча тя. — Правя само това, което Тони с неговото меко сърце не направи.

— Тони никога през живота си не е удрял робиня с камшик. Аманда не е робиня. А и сигурно нищо не е сторила, за да заслужи такова наказание.

— Кой си ти, че да ми заповядваш? — високомерно го изгледа жената.

— В отсъствието на Тони, аз отговарям за всичко: и за плантацията, и за слугите, и за робите. И ти заповядвам да прибереш тази измет, която наричаш надзирател, и да се махаш. Само да стъпиш в това имение, ще бъдеш изхвърлена със сила. За днешните си действия може да бъдеш изправена пред съда.

С тези думи той освободи от кола младото момиче, като не сваляше от Лети изпълнения си със заплаха поглед. В мига, в който Джема видя, че Натан развърза ръцете на Аманда, тя бързо се приближи и коленичи пред проснатото тяло, което управителят придържаше със силните си ръце.

— Щеш да убий Аманда — зариде старата негърка, тялото ѝ се разтресе. — Щеш да убий пиленцето ми.

— Тя е жива, Джема. Погледни я отблизо и ще видиш, че диша. — Натан се опитваше да успокои обезумялата робиня. — Бита е жестоко, но ще се оправи.

Като остави Аманда на грижите на Джема, той се обърна към Лети.

— Казах ти да си вървиш.

— Ще се погрижа Тони да научи за твоето неподчинение — нерешително протестира тя, като отстъпи пред студения му поглед.

Бен се размърда на земята. Лети с безразличие гледаше, докато той се опитваше да се изправи на крака. Как можа да си помисли, запита се тя, че надзирателят ѝ ще може да се мери с далеч по-силния Натан?

В момента трябваше да си тръгне, макар че нямаше никакво намерение да отстъпва. Някой ден Аманда ще си получи заслуженото заради наглото си високомерие. Лети си бе избрала Тони и в крайна сметка той ще бъде неин. Няма да позволи никому да се изпречва на пътя ѝ. Отдалечи се наперено, качи се на коня си и потегли величествено, без да погледне назад. Зад нея се влачеше пребитият ѝ надзирател.

Натан се спусна към Аманда и внимателно я вдигна и я понесе към къщата. Изкачи се по стъпалата до спалнята ѝ и я положи по корем на леглото. При вида на наранения ѝ гръб той потръпна. Джема, забравила за своята рана, приложи всичките си способности на лечителка, за да съживи крехкото тяло, безжизнено отпуснато в леглото.

— Боже, боже, страх ме е, че ще изгуби детето си — занарежда тя и обърна големите си черни очи към Натан. — Какво ще кажа на маса Тони?

Управителят замълча, зашеметен от изненадващото разкритие. Не е чудно, че Тони отказа да продаде документите на Аманда. В него се надигна яростен гняв. Как е могъл да я остави бременна, сама? Ако Аманда изгуби детето си, кипеше Натан, Тони разбира се, нямаше да изпита угризения за съдбата на бившата си любовница.

— Аманда е бременна? — запита той и погледна към леглото, изпълнен със състрадание.

— Ох, боже — изохка Джема, — мислех, че знаеш.

— Не, нищо не ми е казала — сухо отвърна Натан. — Но напоследък рядко се виждахме. След заминаването на Тони нямам много свободно време.

— Не обвинявай Аманда, маса Натан — замоли го Джема.

— Не я обвинявам. Как бих могъл? Господарят е този, който е виновен. Сигурен съм, че я изнасил. Той не я заслужава. Не я обича, както я обичам аз. Понякога ми се ще да убия това копеле.

После се обърна и изскочи от спалнята, като остави Аманда на нежните грижи на негърката.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Аманда бавно идваше в съзнание. Беше легнала по корем и по цялото си тяло чувстваше изгаряща болка. Всяко помръдване ѝ причиняваше жестоки страдания. Постепенно започна да си припомня случилото се и изстена.

— Събуди ли се, пиленце? — запита един загрижен глас до ухото ѝ.

Аманда внимателно завъртя натежалата си от болки глава и видя Джема. Черните ѝ очи я гледаха загрижено.

— Боли ли те, скъпа?

— Много — промълви Аманда и отново стисна зъби от болка. Тя се изненада, че все още е жива, и веднага си помисли за мъничкото същество, което растеше в нея. Дали бе изгубила детето си? Страхуваше се да попита Джема.

— Бебето ти шъ бъде екстра — ухили се негърката, доловила тревогата ѝ. — И нищо не мож го накара да напусне топлото си убежище.

Ласкавите ѝ думи я успокоиха и тя уморено затвори зачервените си очи.

Събуди се отново, когато слънцето вече бе огряло цялата стая. Само бързо повдигна ръка и докосна лицето си, за да провери дали е обезобразено, както ѝ бе обещала Лети. Въздъхна от облекчение, когато не откри нищо друго, освен гладка и здрава кожа. Смътно се зачуди какво ли бе станало, след като бе загубила съзнание. Изглеждаше невероятно бившата любовница на Тони да се е смилила над нея. Всяко страдание на Аманда би доставило още по-силна наслада на извратената Лети.

В този миг влезе Джема и остави поднос на нощната масичка до леглото.

— Трябва да туриш нещичко в стомаха си — нареди тя. — Ако държиш бебето да е здраво, трябва да ядеш.

С тези думи тя внимателно отпусна масивното си тяло на ръба на леглото и поднесе лъжицата с овесена каша към устата ѝ. Неодобрително изцъка с език, когато младото момиче даде знак с ръка, че не иска повече.

— От два дни стомахът ти е съвсем празен — нежно я сгълча Джема, — затуй отваряй уста и яж.

Аманда смирено се подчини, докато не изпразни купата за огромна радост на добрата жена.

— Колко дни минаха, Джема? — запита Аманда, щом робинята се зае да маже с мехлем наранения ѝ гръб.

— Два дни, пиленце. Маса Натан се безпокоеше, че никога няма да се събудиш. Но аз му казах, че си силна и скоро щъ бъдеш добре.

— Натан? — учуди се Аманда. — Как се е озовал тук? След четвъртия удар нищо не помня. Трябва да съм припаднала. Какво спря Лети да обезобрази лицето ми?

— Маса Натан, туй е сичко — весело се закиска старата негърка. — Трябваше да го видиш тоз мъж. Врълхлетя на онзи дъртак Бен кат луд. Повеч няма да ти дотягат нито тя, нито надзирателят ѝ.

— Но как е дошъл Натан толкова бързо? Бях се отчаяла. Мислех, че ще ме убият.

— Моят дъртльо, ето как стана — гордо отговори Джема. — Никога досега не е тичал тъй бързо. Намери маса Натан и той полетял на коня, сякаш самият дявол го преследвал.

— Благодарна съм на Линъс, Джема, и на теб за всичките ви грижи за мен.

— Ний само пазим туй, дето принадлежи на маса Тони — засия Джема.

Следващият посетител бе Натан. Тя вече можеше да сядя в леглото, облежната на две меки възглавници. Тес и Кори я бяха изкъпали сутринта и грижливо бяха сресали косата ѝ, която сега се стелеше на блестящи къдри по възглавницата и подчертаваше бледото ѝ лице и зелените ѝ очи.

— Никога нямаше да си простя, ако ти се бе случило нещо — бяха първите му думи. Огледа я загрижено.

— Благодарение на тебе бързо ще се оправя — увери го тя. — Наистина не мога да повярвам, че Лети е... толкова жестока... да ме нарани така зле. — Слабото ѝ тяло потръпна и Натан се разтревожи.

— Да не ти досаждам — запита я той, като забеляза внезапното ѝ пребледняване. — Ако искаш, да те оставя сама...

— Не, моля те, остани! Разкажи ми какво стана, след като съм припаднала.

— Няма нищо особено — глухо се засмя Натан. — Всичко бе много просто.

И той ѝ разказа подробно как се бе справил с Лети и надзирателя ѝ. Дори и Аманда не можа да сдържи усмивката си, когато си представи Бен, повален от яките юмруци на Натан.

— Джема каза, че бебето ти не е пострадало. Аз... аз се радвам, Аманда.

Аманда смутено сведе поглед. Черните ѝ мигли затрепкаха върху бледото лице.

— Зная какво си мислиш за мен, Натан — глухо промълви тя, — но...

— Не, Аманда не е това, което предполагаш. Не те обвинявам. Виновен е Тони. Не си имала друг изход, освен да му се отдадеш. Ти си осъдена, нямаш никакви права и нищо не може да те предпази от неговата похотливост. Господи, бих искал да го убия! Как е могъл да замине, след като е знаел, че носиш детето му? Нима е забравил, че Лети ще направи всичко възможно, за да ти навреди?

— Тони нямаше друг избор, Натан, трябваше да замине — отвърна Аманда, като се опитваше да го успокои. Не искаше той да се озлобява срещу любимия ѝ. — Освен това той не знае за бебето.

Натан бе поразен.

— Не си му казала, преди да замине?

— Самата аз току-що бях разбрала и някак си не можах да намеря удобен случай да му кажа. Мислех, че... страхувах се, че ще се разсърди.

— Да се разсърди? Боже мой, Аманда, как би могъл да ти се разсърди? Аз бих дал всичко, за да носиш дете от мен!

Аманда се изчерви и си помисли, че не заслужава да бъде обичана от толкова добър и мил човек като Натан. Ако и тя можеше да го обича по такъв начин! Но това бе невъзможно. Тони бе единствения мъж, когото обичаше и винаги щеше да обича!

— Кога трябва да се роди бебето? — прекъсна Натан мислите ѝ.

— След около пет месеца.

— Значи си в четвъртия месец. Това означава... — Той пое дълбоко дъх. Очите му гледаха студено и безмилостно. Аманда изтръпна, защото си помисли, че гневът му е насочен към нея. — Боже мой, той те е изнасилил! Изнасилил те е веднага щом те е взел от кораба!

— Не, Натан, не беше точно така — настоя младата жена. — Той наистина ме взе в онази първа нощ, по пътя. Но не беше изнасилване. Просто се случи.

— Престани да го защитаваш, Аманда. Ти си била полумъртва от глад и съвсем безпомощна, а той се е възползвал. Това е изнасилване. Не мога да уважавам такъв човек. Когато се върне, ще му кажа какво мисля за него и ще напусна Ривърс Едж. Нека си потърси друг надзирател. И като си тръгна, искам да дойдеш с мен — завърши той с нежен като милувка глас.

— Но документите ми...

— Забрави за тях. Ще измисля нещо. Ще се оженим и Тони няма да може да ни стори нищо.

— Ти не разбираш, Натан... Аз... аз го обичам. А освен това и детето.

— Нима мислиш, че няма да обичам твоето дете? Не се безпокой. Ще го обичам така, както обичам теб.

Аманда се опита да отговори, но Натан я изпревари.

— Само си мислиш, че обичаш Тони. Всички жени си въобразяват, че са влюбени в мъжа, който за пръв път ги е притежавал. Но аз ти обещавам, че ще те накарам да го забравиш. Не искам да те нараня, скъпа, но наистина ли мислиш, че той ще се ожени за теб? Сега той е граф. Длъжен е да се ожени за някое момиче от неговия кръг, някое момиче с голяма зестра.

Видя помръкналото ѝ лице и веднага се разкая за думите си.

— Съжалявам, скъпа, знам, че истината боли, но най-добре е да не се стремиш към нещо невъзможно.

— Но бебето ще...

— Ще бъде добре, обещавам. Ще бъде незаконородено, разбира се и той или тя не ще могат да имат никакви претенции към Тони. Какво повече ще постигнеш, ако останеш негова любовница? Какво ще стане, когато той се ожени?

— Моля те, Натан, спри! Повече нищо не желая да слушам. Точно сега не мога да мисля за нищо друго, освен за раждането на детето. Не искам да върша нищо прибързано преди завръщането на Тони. Дълга му толкова много.

— Нищо не му дължиш, но аз ще се подчиня на решението ти. Въпреки всичко настоявам да напуснеш Ривърс Едж, когато той се завърне.

Аманда въздъхна. Отново я заболя главата. Усетил тревогите ѝ, Натан се надигна.

— По-добре е да си вървя. Само те измъчвам. Но ще се върна скоро. Поставил съм пазачи около къщата. Не вярвам на Лети и не искам пак да ме изненада.

— Благодаря ти, Натан. Не заслужавам мъж като теб.

— Аз те обичам, Аманда. Ти заслужаваш повече, много повече. Повече, отколкото, дори мога да ти дам.

И преди да разбере какво става, той се наведе над нея и устните им нежно се докоснаха. Благоуханното ѝ тяло го омайваше.

— Оздравявай бързо, скъпа — прошепна Натан, преди да излезе.

Аманда наистина оздравя бързо. Благодарение на тайнствения лек на Джема гърбът ѝ започна да заздравява, а нейната ведрост и интерес към живота се възвърнаха. Една седмица едва се движеше из къщата. Но след две седмици само болезненото усещане и леките пристъпи ѝ напомняха за ужасното преживяване.

Натан редовно се отбиваше в голямата къща и често оставаше да вечерят заедно. След вечерята, обезпокоен от това, че тя не се движи достатъчно, двамата се разхождаха покрай реката на лунна светлина, докато нощите не станаха прекалено студени.

Дните се нижеха твърде еднообразно. Ако фигурата ѝ не наедряваше непрекъснато, щеше да си помисли, че времето е спряло. Живееше в някаква пустота, мрачна и отблъскваща като в затвора. В началото на ноември, след като бе ходил да пазарува в Чарлстън, Натан ѝ донесе писмо от Тони. Според думите му бяха възникнали проблеми с разплащанията по имението и с продажбата на титлата. Чумата погубила голяма част от населението и капиталите били оскъдни. Нямало вероятност да се върне в Южна Каролина преди март. Надявал се, че тя е добре и че управителят се справя добре с плантацията и без него. Писмото завършваше с няколко мили думи, но те не разсеяха

усещането ѝ, че нещо не е наред. Дали Тони не бе срещнал друга жена? Този въпрос не ѝ даваше нито миг спокойствие. Какво ще стане с нея, ако се върнеше женен за някоя аристократка? Тя препрочиташе писмото за стотен път, опитваше се да чете между редовете, но след всяко прочитане я обземаше отчаяние.

По-късно Аманда прочете писмото на Натан, като не пропусна и редовете в края на писмото, предназначени само за нея.

— Може да се върне женен, знаеш го. — Той я подготвяше за най-лошото.

— Мислила съм за това — мрачно отговори младата жена. — Но ти чу какво пише в края на писмото. Не мога да повярвам, че не го е грижа за мен.

— Разбира се, че ще се грижи за теб. Кой не би се погрижил?

Натан почувства болката ѝ като своя. Дори само мисълта, че Тони принуждаваше Аманда да му вярва, че я обича, бе достатъчна, за да се вбеси. Измъчваше се от безплодните усилия да убеждава жената, в която бе влюбен, че господарят само си играе с чувствата ѝ.

След това писмо Аманда не получи други вести от Тони. За нея не оставаше нищо друго, освен да чака до март, за да докаже на Натан, че той наистина я обича. Може би дори ще се ожени за нея, като види детето си и го вземе в ръце. Предпочиташе да се отдаде на несигурните блянове, отколкото на отчаянието.

В началото на ноември Аманда се чувстваше и изглеждаше тромава и огромна. Натан твърдеше, че се разхубавявала все повече и повече. Джема бе склонна да се съгласи с него. Но бе достатъчно само да погледне издутия си корем и лицето ѝ се изкривяваше в гримаса. Молеше се да минат по-скоро следващите седмици, преди да се пръсне, защото изглеждаше така наедрияла, като че ли ще роди всеки миг. Старата жена внимателно следеше бременността ѝ, учудено клатеше глава и обявяваше, че детето ще бъде едро момче, като Тони. Джема се притесняваше, че бебето може да се окаже прекалено едро за дребното тяло на Аманда и че раждането ще бъде трудно. Но тя бе достатъчно мъдра, за да не разкрива опасенията си.

Един ден, в средата на ноември, Аманда се събуди и видя, че вали сняг и всичко наоколо бе заприличало на бяла приказка. Дълги, тънки ледени висулки украсяваха стрехите и дъбовете на двора.

Вълнуващата гледка, сътворена от природата я зарадва и тя с възхищение плесна с ръце. Пожела да се разходи по снега.

Слезе по стълбите с лекота, каквато не помнеше от седмици насам. Чувстваше се странно спокойна. Знаеше, че ще се почувства по-добре, като поеме глътка леден въздух. Без да погледне към шала, провесен на закачалката, тя излезе през входната врата, като не съобрази, че под измамната снежна покривка се крие опасен леден слой. Усети, че се подхлъзва и се опита отчаяно да се улови за парапета, но се наклони още повече и като че ли земята се надигна към тремавото ѝ тяло с такава сила, че костите ѝ изпращяха. В първия миг не усети нищо, помисли, че е само леко натъртена и понечи да стане. Изпъшка от тежкото усилие и спря да си поеме дъх. И тогава дойде болката, която изгаряше и разкъсваше корема, пречеше ѝ да диша. Аманда извика и се хвана с две ръце за корема.

Джема чу писъка ѝ и бързо излезе от кухнята. Виковете идваха от предната врата. Уплашените ѝ очи съзряха бременната, която се гърчеше върху покритата със сняг площадка пред вратата. Първата ѝ мисъл бе да я внесе вътре на топло, но скоро осъзна, че не може да я повдигне. Нито пък Аманда можеше да влезе сама. Линъс се събуди и като видя какво става, хукна за Натан. През това време старата негърка грабна юргана от канапето, покри зъзнещото момиче и клекна до нея, като се опитваше да ѝ вдъхне смелост.

— Сичко шъ бъде наред, пиленцето ми — нежно я утешаваше тя. — Шъ си имаме едно хубаво бебче, преди да е свършил денят.

— Много е рано още — въздъхна Аманда и прехапа устни от болка. — Нищо лошо не трябва да се случи на детето на Тони.

— Нищо няма да му се случи, сладката ми — увери я Джема и я погали по ръката. — Твойто пиленце е пораснало достатъчно и шъ оцелее. Само се дръж, сладката ми, старата Джема шъ съ погрижи за теб.

След няколко минути дотърча Натан, пребледнял, без палто и задъхан.

— Боже мой! — възкликна той. — Какво се случи? Как е Аманда?

— Шъ съ управи, маса Натан, само да я зан'сеш до леглото. Ний шъ си имаме бебе — ухили се старата жена, като се опитваше да го

успокои. — Не е паднала зле и май няма нищо счупено. Но най-добре я занеси вътре, преди да е измръзнала.

Управителят внимателно пое Аманда в мускулестите си ръце и я отнесе в стаята ѝ.

— Съжалявам, че толкова те притесних — успя да изрече задъхано младата жена между две контракции.

— Радвам се, че съм близо до теб, за да ти помагам, скъпа — нежно отвърна той. Искаше да ѝ каже много повече, но старата негърка бързо го отпрати от стаята, за да подготви Аманда за раждането.

Джонатан Ентъни Бренд се появи на този свят след десет часа със силен рев. Самото раждане не затрудни особено много Джема. Но когато видя големината му, тя отправи мълчалива молитва към бога, че се бе родило по-рано.

През този твърде дълъг ден, Натан кръстосваше в коридора на горния етаж, вживял се в ролята на баща. Когато чу първия вик на бебето, той се втурна в стаята на Аманда, за да се увери, че е жива. Погледът му се спря върху изтощеното, влажно от пот, но сияещо лице на младата майка и той почувства, че я обича повече от всякога. Нямаше значение, че детето бе от друг мъж. В този момент се чувстваше повече баща на детето, отколкото Тони.

Погледна с благоговение малкото вързопче, което Джема нежно държеше, и бе удивен от черната коса, която обграждаше малкото червено личице. Прокара пръст по нежната бузка и почувства толкова силен копнеж, че дъхът му секна. Джема го гледаше с разбиране. Наведе се и целуна Аманда по челото, излезе на пръсти от стаята и отиде да си налее нещо по-силно.

От момента, в който се роди Джон, Натан постоянно убеждаваше и умоляваше Аманда да замине с него, за да могат да се оженят. Бе убеден и със сърцето си чувстваше, че Тони никога нямаше да направи младата жена своя съпруга и използваше всеки предлог да я убеди да го напусне.

— Моля те, Аманда — убеждаваше я той един ден, когато бе дошъл да види нея и бебето, — позволи ми да ви отведа отгук. Искам да дам име на детето ти. Нима искаш да остане копеле през целия си живот?

Мразеше да говори така грубо, но целеше да я стресне и да я накара да погледне истината в очите.

— Знам, че си прав, Натан, и те обичам — промълви тя, — но не мога да напусна Тони, без да му дам възможност да види сина си и... и...

— Той никога няма да се ожени за теб, скъпа — настоя нежно Натан, без да я доизслуша. — Дори и да не се ожени за Лети, ще се ожени за жена, която ще му донесе пари или имот.

— А любовта? — запита тихо младата жена. — Знам, че Тони ме обича. Толкова пъти ми го е казвал.

— Любовта е последното нещо, заради което се женят в днешно време. Не искам да те наранявам, скъпа, а просто искам да приемеш неизбежното. Ако тръгнеш с мен преди завръщането на Тони, аз съм сигурен, че той няма да си направи труда да те търси. Обещавам да осигуря добър живот за всички ни.

Аманда поклати печално глава. Знаеше, че Натан не може да си представи колко много означава тя за Тони. Той я обичаше и щеше да обича и детето ѝ. И когато се завърне от Англия, те ще бъдат истинско семейство. Тони не би искал друг мъж да отглежда неговия син, казваше си тя с убеждение, породено от силната ѝ любов.

— Не мога да те оставя да ме убедиш, че Тони няма да иска мен и сина си. Той наистина ме обича, Натан, и аз ще го чакам. А и ти ще си навлечеш неприятности, ако тръгнем без документите ми. Бъди разумен.

След този разговор Натан не се опита повече да я убеждава да тръгне с него, но продължи да идва всеки ден в къщата.

Само присъствието на мъничкия Джон ѝ помогна да понесе коледните празници. Джема приготви превъзходна вечеря и всички си размениха подаръци, но сърцето на младата жена бе пусто. Тя страдаше, че Тони не е при нея. Напразно се надяваше да получи писмо или просто честитка за Коледа. В главата ѝ се въртяха всякакви мисли от тази явна липса на интерес от страна на Тони. Може би Натан бе прав, мислеше си тя с болка в сърцето, и Тони ще се върне с жена от знатен род. Защо не му каза за бебето, преди да замине? Ако беше послушала Джема, Тони може би вече щеше да се е върнал при нея. Дългите дни и зимни нощи се нижеха печални и унили като самата нея. И внезапно настъпи пролетта — времето на надеждите.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Аманда се усмихваше с любов, докато мъничкият Джон лакомо сучеше от бялата й, налята с мляко гърда. Не преставаше да се удивлява колко бързо растеше и се променяше пред очите й. Косичката му отначалото бе черна, а сега поизсветля. Очите му, сини при раждането, сега бяха сиво-сини. Според Аманда той приличаше на баща си. Бяха изминали седем месеца, откакто бе заминал Тони. Ще се върне ли, за да види сина си? И дали ще се радва колкото нея, че има толкова хубаво дете като Джон? Като гледаше бебето й бе трудно да повярва, че се е родил преждевременно. Беше едро дете, здраво и щастливо, и очевидно щеше да настигне и дори да надмине баща си по височина и сила. Заякваше бързо благодарение на нежните грижи, които проявяваха към него всички членове на малкото домакинство, в това число и Натан, който често ги посещаваше.

Аманда закопча роклята си, сложи Джон в малката люлка, измайсторена с любов от Натан, и слезе на долния етаж. През този последен ден на март бе необичайно топло и прозорците бяха широко отворени. Аманда се надяваше да започне днес пролетното почистване, така че къщата да блести, когато Тони се завърне. Тес и Кори вече я чакаха в кухнята. След няколко минути двете работливи момичета бяха въоръжени с четки и кофи и отпратени на горния етаж. Чистенето трябваше да започне от стаята за гости. Аманда настоя сама да се справи със стаята си и със спалнята на Тони, като пресметна, че ще има на разположение четири часа, преди синът й да се събуди.

След около три часа тя чу гласове в салона на долния етаж и се спря, за да разбере кой е пристигнал. Когато разпозна силния глас, който отекваше в цялата къща, сърцето й буйно се разтуптя. С радостен вик тя изскочи от салона на горния етаж и замръзна на място. Тони радостно се прегръщаше с Линъс и с разплаканата Джема. Изглеждаше отслабнал, с хлътнали страни, но беше толкова красив. Беше с панталони от еленова кожа, напъхани в лъскави, черни ботуши, с кафяво палто от кадифе и със свободно развяваща се вратовръзка.

Аманда несъзнателно произнесе името му. Тогава той вдигна поглед към нея. Тя се спусна по стълбите право в ръцете му, засмяна, разплакана и безумно щастлива.

— Сега си още по-красива от преди — прошепна той и обсипа лицето и шията ѝ с жарки целувки. — Господи, колко ми липсваше!

— Ти си толкова хубав — едва успя да промълви тя.

Тони се засмя. Нежният му поглед поглъщаше облятоото ѝ в сълзи лице, сякаш я виждаше за пръв път. Отдалечи я леко от себе си и жадно я огледа. Едва се сдържа да не я грабне и повлече начаса към леглото. Когато го направи, щеше да бъде нощ, която двамата никога нямаше да забравят.

— Мислех си, че няма да се върнеш — въздъхна Аманда, доволна само да стои така, прегърната от силните му ръце.

— Не можеш да си представиш всички трудности, с които трябваше да се справя, любов моя. Когато пристигнах, страната едва бе започнала да се възстановява от чумата. А и всичко се обърка още повече, тъй като адвокатът на баща ми умрял малко преди да пристигна в Лондон. Бяха ми необходими месеци, за да се оправя с всички юридически въпроси относно имението, а и трябваше да наема нови адвокати, които не бяха запознати с делата ми. Продадох титлата и имението, но ми костваше много време.

— Тревожих се. Единственото писмо, което получих, беше толкова... неясно, толкова... студено.

— Прости ми, любов моя. Бях много изтощен и измъчен. Освен това никога не съм бил силен в писането на писма.

— Няма значение, Тони, нали се върна при мен, само това е важно.

— Нима някога си се съмнявала?

— Не, всъщност не. Но...

— Какво, но...?

— Можеше да се ожениш...

— Да се ожения? Не, докато ти...

Внезапно той замлъкна и се заслуша в гласа, отекващ в празните салони. Изгледа Аманда с повдигнати вежди. Сърдитият плач не стихваше. Усмивната, тя се приготви да му съобщи, че има син, когато Тес се появи. Носеше Джон, който риташе нетърпеливо в ръцете ѝ, зачервен от плач.

— Той май е гладен — захили се момичето. — Още щом отвори очи и иска да яде... — Не свърши думите, очите ѝ станаха кръгли, когато видя Тони. — Моят, ох, моят... — успя да каже, завъртя се и избяга с възмутения Джон, който очакваше да бъде нахранен.

Все още усмихната, Аманда се обърна към Тони, очаквайки изненадата или дори радостта му. Но никога не бе помислила, че ще срещне недоверие, възмущение и дори гняв.

— Тони, какво не е наред? — тревожно запитва тя.

— Това бебе твое ли е? — хладно попита той.

— Защо...? Да, разбира се. Но ти не трябва...

— Кога се роди?

— Роди? През средата на ноември, има ли някакво значение? Какво искаш да кажеш?

— Твоето... дете... се е родило твърде рано, за да бъде и мое. Ако си спомняш, аз те взех от кораба в началото на април. Нима си се надявала да ми го пробуташ?

— Тони, как можеш да мислиш така? Разбира се, че бебето е твое. Кой мислиш, че е бащата?

— Имаше доста време на разположение, за да ми съобщиш, че ще ставам баща, преди да тръгна за Англия. Защо не го направи? — Той не дочака отговора ѝ. — Ще ти кажа защо. Защото ме лъжеш в очите! Каза ми, че никой не те е изнасилвал на затворническия кораб против волята ти. Ако това е вярно, тогава очевидно си хванала някой моряк за любовник. Или може би не е бил само един. Вече си била бременна, когато се любих с теб за пръв път! — Гласът му стана рязък и зъл.

— Това не е вярно! — извика Аманда. Сякаш светът внезапно се сгромоляса в краката ѝ.

— Защо ме лъжеш, Аманда? Аз те обичам достатъчно, за да те помоля да ми станеш съпруга. — И когато видя изненадата ѝ, той продължи сурово. — О, да, исках да се ожения за теб, да те обичам и да те закрилям завинаги.

— Моля те, изслушай ме, Тони — промълви тя. — Исках да ти кажа, че очаквам дете от теб, преди да заминеш, но някак си все нещо пречеше. А Джон се роди преждевременно. Попитай Джема и тя ще ти разкаже всичко.

Тя се огледа наоколо и видя, че бяха сами. Двете робини излязоха от стаята още в мига, когато Тони я взе в прегръдките си.

— За глупак ли ме мислиш, Аманда? Разбира се, че Джема и всички останали ще потвърдят думите ти. Добре познавам чувствата им към теб. Ако ми беше казала истината, може би нямаше да бъда толкова груб. Дори бих могъл да приема детето ти. Аз наистина те обичам, Аманда.

— Моля те, повярвай ми, Тони. Джон е твой син.

Той бавно повдигна сивите си очи и я погледна така, че тя се ужаси. Всичко приличаше на кошмарен сън. Накрая повдигна умолително очи към потъмнялото му от гняв красиво лице, но срещна само студения поглед на сивите му очи. Внезапно в нея се надигна гняв. Нека си мисли каквото иска! Тя имаше син и това ѝ стигаше! Когато изтече срокът на наказанието ѝ, щеше да замине и да живее сама с Джон. Арогантното, недоверчиво копеле не я заслужаваше и, по дяволите, не заслужаваше и Джон.

— Съжалявам, Аманда. Трудно ми е да ти повярвам — изрече накрая Тони с равен глас и каменно лице.

— Защо, нали каза, че ме обичаш! Ти не знаеш... — Остана с отворена уста, вперила поглед зад Тони, като че ли виждаше призрак.

Той проследи погледа ѝ и се обърна.

— Заповядай, Френсис — каза той на мъжа, който току-що влизаше. — Чудех се къде се забави.

Младият мъж бе толкова шокиран от срещата с Аманда, колкото и тя.

— Тони, знаеш ли коя е тази жена? — попита Френсис, веднага познал в кестенявата красавица, макар и по-зряла, онази млада проститутка, която двамата му приятели бяха намерили вечерта преди отпътуването му за Америка, преди повече от две години.

— Разбира се, че знам коя е тази жена — раздражено отвърна Тони. — Ако си спомняш, аз непрекъснато ти разказвах за Аманда по време на плаването — последните думи прозвучаха презрително и приятелят му учудено повдигна вежди.

— Да, Аманда, това беше името — кимна той.

— Какво става с теб, Френсис? Да не си си изгубил ума? — попита леко засегнат. Беше озадачен от поведението на приятеля си.

— Но това е младата жена, която... — срещна предупредителния поглед на Аманда, спря на средата на изречението. Той реши да разбере какво става тук, преди да се разприказва за събития, които май беше по-добре да не споменава.

— Младата жена, която... какво...? — подозрително попита Тони.

— Е, исках да кажа, че това е младата жена, за която ми беше разказвал. Тя напълно заслужава ласкавите думи, с които ми я описа, дори и повече. Ти си щастлив, старче.

— Така си мислех и аз — отвърна горчиво приятелят му и прониза Аманда с обвинителен поглед, — но може би... нещата... са се променили в мое отсъствие. Точно сега съм твърде зает, за да ти обяснявам.

— Тони... — започна младата жена.

— По-късно, Аманда — рязко я прекъсна той. — Ще поговорим по-късно, след като се съвзема от първоначалния шок от... от това, което заварих.

Тя почувства как се изчервява, смутена от присъствието на приятеля му, станал свидетел на тази унижителна за нея сцена.

Усетил неудобството ѝ, Френсис се намеси:

— Къде останаха добрите ти маниери, Тони? Няма ли да ме представиш на тази привлекателна млада дама?

— Прощавай, Френсис. Това е моята откупена икономка Аманда. — После се обърна към нея. — Аманда, това е сър Френсис, мой приятел от детинство.

Замря като посечена, щом чу как Тони наблегна на думата „откупена“. Френсис нищо не разбираше. От месеци Тони възторжено му разказваше за неговата Аманда, за която възнамеряваше да се ожени веднага щом се прибере в Южна Каролина. Но сега очевидно се бе случило нещо, и то за краткото време, откакто Тони влезе в стаята. Ако не беше се забавил с багажа, можеше да узнае какво става. Много смущаващо бе обстоятелството, че Тони нито веднъж не бе споменал, че Аманда е момичето, от лондонската странноприемница. Френсис въздъхна и се представи на Аманда.

Внезапно се чу плачът на бебето. Устните на Тони побеляха от гняв, сивите му очи потъмняха и той намръщено подхвърли:

— Сигурен съм, че Френсис е изморен, Аманда. Покажи му стаята в дъното на коридора. И погледни... детето си. Опитай се да го накараш да млъкне. Не желая гостите ми да бъдат смуцавани от един ревящ пикльо.

Зашеметена от жестоките му думи, тя остана с отворена уста. Чак когато Френсис я докосна леко по ръката, тя сви слабичките си рамене, погледна с ненавист Тони, обърна се и поведе госта нагоре по стълбището.

Докато следваше младата жена, омаян от съблазнителното полюляване на стройните ѝ бедра, Френсис си мислеше: „Значи Аманда бе родила. Но защо той бе толкова разстроен и гневен? Навярно не би трябвало да приема толкова трудно дете от една такава прелестна жена, за която е смятал рано или късно да се ожени. Но ти си само гостенин в дома на Тони — каза си той. — По-добре е да не правиш прибързани изводи. Изчакай, докато се запознаеш с обстановката.“

Аманда остана в стаята си, за да накърми Джон. Нямаше представа за драматичната сцена, която се разиграваше в кабинета на Тони. Натан се бе върнал от полето и повече от час двамата обсъждаха всичко, случило се в отсъствието на господаря. Накрая, когато приключиха с деловите въпроси, Тони бе изненадан от въпроса на управителя:

— Какво смяташ да правиш с Аманда?

— Какво искаш да кажеш? — остро запита той.

— Не се прави на глупак, Тони. Ще се ожениш ли за нея? Ще признаеш ли сина си? Всеки мъж би се гордял да има син като Джон.

— Аз не съм „всеки мъж“ — саркастично отвърна. — Тя каза ли кой е бащата на детето?

— Разбира се — гневно го пресече Натан. — Защо трябва да ме лъже?

— Защо, наистина. Детето се е родило твърде рано, за да бъде мое. В крайна сметка, винаги съм бил прекалено добър и сега това дете не би трябвало да промени нещата. И не се опитвай да ме убеждаваш, че това дете се е родило преждевременно. Да не ме взимаш за глупак?

— Да, Тони, ти си пълен глупак, дявол да те вземе. Отказвам да работя за човек, когото не уважавам. Ще напусна Ривърс Едж. И мисля да взема Аманда и Джон със себе си.

Тони повдигна вежди, изненадан от тона му. Той беше приятел с Натан, откакто бе пристигнал в Южна Каролина, а ето че сега една никаквица, една проститутка щеше да разруши приятелството им.

— Отказвам да продам документите на Аманда, а няма друг начин тя да се измъкне оттук. Ако я отведеш против желанието ми, ще се погрижа да бъдеш заловен, независимо къде ще отидеш.

А защо пък наистина да не му я продаде и да реши всички проблеми? Но мисълта, че тя ще напусне Ривърс Едж го ужасяваше. Толкова много му бе липсвала, докато беше в Англия. Мислеше за нея през цялото време и я сънуваше всяка нощ. Като че ли усещаше с устните си благоуханната ѝ кожа. Спомняше си стегнатото ѝ тяло, нежните ѝ ласки. Той се бе завърнал щастлив, изпълнен с надежди, но бе разочарован и дълбоко наранен. Защо тогава да не я остави да си отиде?

— Ти си едно копеле, Тони — процеди през зъби Натан — не искаш Аманда, но не искаш да ѝ позволиш и да бъде с друг. Пак ще поговорим за това. Ако тя се съгласи да дойде с мен, ние ще отидем на запад, където дори и ти няма да ни откриеш. — Той се обърна и излезе, като тръшна вратата и се втурна нагоре по стълбите към стаята на Аманда.

Изумена, тя чу, че я вика и отвори вратата. Какво ли се бе случило?

— Натан, какво е станало? — Тя видя, че очите му бяха помръкнали.

— Аз си тръгвам, Аманда! Сега! Тази вечер — заяви решително той. — Събери си нещата. Ти и Джон ще дойдете с мен.

Младата жена бе объркана. Означаваше ли това, че Тони не я искаше повече и я бе продал на Натан? Тя го попита, но той отрицателно поклати глава.

— Опитах, Аманда. Господ ми е свидетел, че исках да ги купя. Но той отказа. Тогава му заявих, че ще ви взема и без съгласието му.

— Какво отговори той? — плахо попита тя.

Загорялото му лице се покри с тъмночервени петна и той се намръщи.

— Това няма значение, скъпа. Ние ще се оженим незабавно.

— Законът е на страната на Тони. Той ще ни залови и ти ще влезеш в затвора. А мен отново ще ме върнат тук.

Младият мъж разбираше, че тя има право, но не можеше да понесе мисълта да я остави на благоволенieto на Тони.

— Моля те, Аманда, ела с мен. Ще избягаме далече, някъде, където той никога няма да ни открие.

— Не мога да направя това, Натан. Ще бъдем преследвани и ще живеем в постоянен страх. След по-малко от шест години аз ще бъда свободна, ще чакам дотогава.

— По-добре я послушай, Натан — разнесе се властен глас зад тях. Тони бе тръгнал към стаята си и без да иска бе чул последните й думи.

— Ако не мога сега да взема Аманда, ще намеря някакъв законен начин и рано или късно ще я отведа оттук — отвърна Натан и размаха заплашително огромния си юмрук. — Но ако дотогава открия, че ти измъчваш нея или твоя... нейния син, ще те убия с голи ръце.

— Аз не измъчвам малки деца — отсече господарят, — нито пък ще се оставя да бъда излъган от една мръсница!

Младата жена бе потресена от грубите му думи.

— Натан, мисля, че трябва да си вървиш. Наистина ще бъда добре. Тони никога няма да посегне на едно невинно дете, нито пък на мен, струва ми се.

— Благодаря ти за доверието — изрече той язвително. — Знаеш, че тя е права. Защо да й причинявам болка? Мога да правя с нея много по-приятни неща. Но забравих, че може би ти вече си запознат с нейните таланти.

Изведнъж Тони се оказа проснат по гръб. Силните ръце на Натан го стискаха за гърлото. Като се бореше за глътка въздух, той успя да разхлаби примката около гърлото си, но само след миг две мускулести ръце стегнаха гърдите му като смъртоносни обръчи. Обхваната от ужас, Аманда не можеше повече да остане безучастна, но не й достигаха сили да ги разтърве. Внезапно се появи още някой, Френсис, който си почиваше, бе разтревожен от шума в коридора и бързо изскочи от стаята си.

Младата жена извика:

— Помогнете ми, сър Френсис. Трябва да ги спрем, преди да са се избили.

Двамата успяха да отдръпнат управителя. Аманда го замоли да си тръгва.

— Добре, Аманда, ще се махна — отстъпи той неохотно. — Но само заради теб. Ще бъда в Чарлстън, ако ти потрябвам. Няма да те изоставя...

В присвитите очи на Тони проблесна злоба или може би ревност, когато тя се усмихна с обич на Натан и нежно го погали по лицето на сбогуване.

— Очевидно си раздавала щедро ласките си в мое отсъствие — обвини я сурово той в мига, в който Натан изчезна от погледа му. — Кой друг, освен моя надзирател се е ползвал от благоволенieto ти?

Аманда застина. Не можеше да повярва на ушите си. Защо бе изпълнен с такава омраза? Каза, че бе искал да я направи своя съпруга, а сега се държеше толкова обидно с нея.

— Какво става с теб, Тони? — попита тя с треперещ от сълзи глас. — Аз те обичам и мисля, че и ти ме обичаш. Защо не ми вярваш?

Той я изгледа напрегнато. Как можеше да изглежда така невинно, питаше се той неспокойно.

— Аз бях готов да забравя миналото ти, Аманда, и да се оженя за теб. Но ти ме измами, поднесе ми едно дете, което не би могло да е от мен.

— Тони, аз...

— Не, Аманда, остави ме да довърша. Когато бях в Лондон, потърсих съдията, който те е осъдил. Искан да узная името на пристава, който те бе обезчестил, и да го накарам да плати за това.

Тя пребледня и се разтрепери, само като си представи какво би могъл да научи Тони.

— Аз наистина го открих. Но не бях очарован от това, което ми каза. Знаеш ли какво ми каза той?

Аманда поклати глава.

— Каза ми, че не си била девствена, когато те е обладал, че си била проститутка, която се е предлагала по улиците на Лондон.

— Тони! Това не е истина! Защо те е излъгал?

— Нямаше причина да лъже. Част от твоята история наистина е вярна — за болната ти майка и за откраднатия хляб. Но очевидно си пропуснала останалото. Например как си продавала тялото си. На колко години си била? Петнадесет? Шестнадесет? И вече си била опитна проститутка.

Тя бе потресена. Очевидно приставът бе излъгал, за да спаси собствената си кожа. Нима Тони не бе разбрал?

— Но... ти каза, че искаш да се ожениш за мен. Защо го каза, ако си повярвал на лъжите на пристава, че аз съм проститутка?

— Казах ти, че бях готов да простя миналите ти грехове. Ти си била едно дете, принудено да оцелее, като използва всякакви средства. Мислех, че си се променила и... аз... те обичах.

— И аз те обичам, Тони — отвърна нещастно Аманда. — Защо всичко така се обърка?

— Когато те видях преди малко на стълбите така прекрасна и толкова невинна, твоето минало изгуби значение за мен. Аз все още те желяех.

— Ти грешиш, Тони.

Той замълча. Като че ли измина цяла вечност, преди да проговори.

— Наистина съм сбъркал. Ти ме излъга за детето. Остави ме да повярвам, че си останала недокосната от моряците, а след по-малко от осем месеца ми показваш дете, което уж е мое. Не мога да го понеса, Аманда. Съжалявам.

— Ако мислиш така, защо не позволи да замина с Натан? — гневно попита тя.

Не ѝ отговори. За него бе болезнена дори самата мисъл да я остави да си тръгне. Може би искаше само да я накаже за това, че го бе накарала да се влюби в нея, че се бе оказала една мръсница, а не онова злочесто момиче, както си мислеше. Но проклетият пристав му бе отворил очите. Най-много го болеше от това, че нещата можеха да бъдат съвсем различни, ако тя му бе казала истината.

Аманда стоеше безмълвна. Вече бе понесла достатъчно обиди и клевети през този ден. Само би предизвикала нов изблик на гняв, ако продължи да се оправдава. Познаваше добре и себе си, затова реши да остави нещата засега така. Макар че между нея и Тони всичко бе свършило, все още имаше Джон.

Беше благодарна на Френсис, че ги бе оставил сами. Той сигурно я считаше за проститутка и несправедливите обвинения на Тони навярно щяха само да затвърдят погрешното му впечатление. Поне докато не се появи случай да му обясни какво се бе случило в Лондон през онази далечна нощ.

Можеше само да се надява, че Френсис ще ѝ повярва, когато този миг настъпи.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Следващите дни бяха прекалено мъчителни за Аманда. Тя се стремеше с всички сили да изпълнява безукорно кратките заповеди на Тони, но като че ли никога не можеше да му угоди. Поне не го виждаше много през тези дни, през които сърцето ѝ се късаше от мъка. След напускането на Натан, Тони трябваше да поеме задълженията му, докато не намери нов надзирател. Време беше да започне сеитбата на ориза в специално подготвените лехи. След около двадесет и пет дни трябваше да се пренесат стръковете в оризищата. Следваше най-трудния етап — разсаждането на три или четири стръка във всяко гнездо, като трябваше да се работи до колене във вода.

Всяка сутрин Френсис излизаше с Тони в полето и двамата помагаха, където се наложеше. Той бе така впечатлен от Ривърс Едж, че бе решил да купи някоя плантация и да се засели в Южна Каролина. Затова изучаваше старателно всичко, свързано с отглеждането на ориза. Аманда виждаше Тони само два пъти на ден — преди да отиде на полето и когато се прибираще, и то само колкото да получи кратките указания и да изслуша критиките по свой адрес. Обикновено Френсис стоеше мълчаливо, но внимателно наблюдаваше всяка сцена. Все още не бе успял да открие причината за драстичната промяна в отношението на Тони към Аманда. Засега приятелят му не бе обяснил нищо. Но той не мислеше да остави нещата така. Щеше да си изясни цялата тази загадка, когато му се отдадеше възможност.

Един от най-лошите мигове в живота на Аманда бе, когато Лети отново дойде. Седмица след завръщането на Тони, тя се появи пред входната врата, разбрала от шушуканията на робите, че господарят на Ривърс Едж се е завърнал от Англия и че Натан не е вече надзирател в плантацията. За щастие, Френсис и Тони се бяха върнали по-рано, понеже засяването на ориза бе приключило. И двамата бяха в чудесно настроение. Аманда бе в коридора, за да изслуша нарежданията на Тони относно вечерята, когато Лети пристигна. Облечена в костюм за езда от пурпурно кадифе, който подчертаваше високата ѝ, стройна

фигура, тя бе изключително елегантна. Дълго перо се полюшваше на върха на шапката ѝ, весело накривена над русата ѝ коса и ѝ придаваше леко фриволен вид. Аманда изтръпна, като си припомни ударите с камшик, които бе изтърпяла заради тази студена, жестока жена. Тя се стараеше да не издава вълнението си и с необяснимо за самата себе си възхищение наблюдаваше как Лети залага хитрите си уловки пред нищо неподозиращия и лековерен Тони.

— Тони, скъпи! — Лети се хвърли в прегръдките му. — Как може да си толкова непослушен! — И без да обръща внимание на учудено повдигнатите вежди, тя продължи с игрив тон, нацупено присвила пълните си, червени устни. — Прибрал си се у дома преди седем дни, а аз едва сега научавам. Толкова малко ли означава приятелството ми за теб или си ме забравил окончателно? Трябваше да ми донесеш писмо от баща ми.

Той се поддаде на чара ѝ и звучно я целуна по изкусителните устни, забравил, че само до преди миг я бе преценявал като жестока и отмъстителна. А обърканият Френсис само местеше учудения си поглед от Аманда към Лети.

Тони възвърна спокойствието си и се отдели неохотно от Лети, или поне така се стори на Аманда, за да я представи на приятеля си. Тя отвърна благоприлично, съблазнително спусна дългите си мигли и се престори на дълбоко впечатлена, но погледът ѝ не се откъсваше от Тони.

— Донесох писмо от баща ти, Лети, и имах намерението да ти го донеса лично, но за съжаление обстоятелствата ме принудиха да се забавя.

— Прощавам ти, скъпи, но само ако ме поканиш на вечеря, за да ми разкажеш по-подробно за баща ми.

— Не се нуждаеш от покана, Лети, винаги си добре дошла в Ривърс Едж — усмихна се Тони, като се опиваше от красотата ѝ. От седмици той наблюдаваше тайно Аманда, докато тя пристъпваше мълчаливо около него, желаше я, но не го признаваше пред себе си и я мразеше за това. Като че ли самото провидение бе изпратило Лети. Какъв по-добър начин да утоли глада си за жена в прегръдките ѝ, които предлагаша всичко, което един мъж би могъл да пожелае?

— Защо не останеш да преспеш? — внезапно подхвърли, въодушевен от мисълта да прекара нощта в леглото ѝ.

— Не мога да ти откажа, скъпи — ликуващо прие поканата тя.

— Погрижи се за стаята за гости, Аманда — безцеремонно заповяда той, като се обърна към откупената си слугиня.

Лети насочи поглед към Аманда, като че ли я виждаше за пръв път, и Френсис се изненада от неприкритата ненавист, която се излъчваше от студените ѝ сини очи.

— Пригответи ми стаята до спалнята на Тони — властно заповяда тя. — Винаги съм я предпочитала.

— Пригответи стаята от другата страна на коридора — хитро промени заповедта Тони. — Сигурен съм, че Лети ще се чувства там по-удобно.

Усмивката замръзна върху лицето на гостенката, но очите ѝ изпуснаха синкави пламъци, като видя как Аманда мълчаливо се зае да изпълни нарежданията. Красивата блондинка напразно се бе надявала, че чувствата на Тони към Аманда са се променили през дългото му отсъствие. Но поне едно беше сигурно и тя бе признателна за това — Аманда не бе казала на Тони за наказанието с камшика. Очевидно и Натан не бе проговорил.

Преди да замине за Англия, баща ѝ разказа за близостта между Тони и откупената му слугиня. Но сега, докато слушаше как той издаваше нарежданията си с хладен тон, тя не долови никакви признаци на близост. Помисли си, че промяната сигурно е свързана по някакъв начин с Натан. Може би Аманда и надзирателят са станали любовници, докато Тони е бил в Англия. За пръв път от много време у нея проблесна искрица надежда, че желанията ѝ ще се сбъднат.

Когато седнаха да вечерят, Лети сияеше. Набързо бе изпратила един от робите до имението, за да ѝ донесе дрехи. И сега бе блестяща в роклята от виолетово моаре, гарнирана с бяла, богато набрана дантела. Леко загорялото ѝ лице грееше от щастие. Гладките като кадифе рамене се издигаха изкусително над едва прикритите ѝ гърди.

През цялата вечер Френсис не откъсваше влюбения си поглед от двете безупречни гърди.

— Разкажи за баща ми, Тони — помоли Лети, когато вечерята приключи. — В писмото ме съветва да продам плантацията и да замина при него в Англия.

— Той купи къща в Лондон и изглежда напълно доволен. Всъщност — Тони изглеждаше леко притеснен, — той се оглежда за

някоя заможна вдовица и няма да се изненадам, ако скоро се сгоди.

— Споменава го и в писмото — кисело подметна тя. — Е, да не си въобразява тогава, че ще хукна към Англия, щом очевидно не се нуждае от мен.

— Ти му липсваш, Лети. Той се махна оттук заради теб. Плантацията е твоя и ти можеш да правиш с нея, каквото пожелаеш. Обещах му, че ще те наглеждам, ако решиш да останеш.

— Тогава всичко е наред — бързо изрече Лети, изпълнена с радост. — Ще стоя тук, докато изпълняваш обещанието си.

— Ще ти помагам, доколкото мога, и ти добре знаеш това. Френсис е тук, за да ми помага, и аз ще мога да вода сметките на плантацията ти, все едно че е моя.

Лети се обърна към госта и го възнагради с един от най-лъчезарните си и сърдечни погледи.

— Възнамерявате ли да се заселите в Южна Каролина? — запита весело тя.

— Сериозно обмислям тази възможност — призна Френсис. — Научих доста от Тони, но все още има доста неща, които трябва да знам, преди да се заема с такава дейност.

— Значи ще останете в Ривърс Едж?

— Ще остана, докато Тони не ме изгони — засмя се той.

— Ти си ми желан гост и ще останеш, докато желаеш — благосклонно отвърна Тони. — Домът ми е просторен, така че има място и за теб.

Щом станаха от масата, Лети погледна многозначително Тони, извини се и отиде да си легне. Това не убягна от погледа на Френсис и той си каза, че приятелят му е истински щастливец. Две прекрасни жени бяха на негово разположение. Не бе сигурен в окончателния му избор, но беше ясно с коя от двете щеше да прекара нощта.

Кори прислужваше на Лети. С треперещи пръсти тя привърза на раменете ѝ ефирната, чисто бяла дантелена нощница и започна да разресва дългите до кръста златисти коси.

— По-внимателно, повлекано — тросна се Лети, когато четката неочаквано се заплете в косите ѝ. Но не наказа слугинята, тъй като мислеше за Тони и за това колко отдавна не бяха се любили. В отчаянието си бе допуснала Бен в леглото, но само защото не можеше без любовник. Никой не можеше да ѝ достави такова удоволствие като

Тони. Неочаквано мислите ѝ се отклониха към Френсис. Той изглеждаше доста увлечен от нея и тя бързо реши да използва това. Все още не бе напълно сигурна какви са чувствата на Тони към Аманда, както и какви са отношенията им след завръщането му. Ако успее да го убеди, Френсис може да ѝ помогне да отстрани завинаги съперницата ѝ. Струваше си да помисли за това.

Шум от затваряща се врата прекъсна мислите ѝ. Навярно Тони се прибираще в спалнята си. Тя незабавно отпрати Кори, която веднага изскочи от стаята. Лета почака петнадесет минути, след като чу, че Лайънъл излезе от стаята на Тони, и безшумно влезе при него. Обляна от лунната светлина голото ѝ тяло се очертаваше под тънката нощница. Тони задъхано прошепна:

— Боже мой, Лети, измина толкова дълго време и аз бях забравил колко си прекрасна.

— Твърде дълго — въздъхна тя.

След миг беше в прегръдките му. Той бързо се освободи от халата си, ловко развърза панделките на нощницата и с алчен поглед проследи как тя се плъзна надолу по съблазнителното тяло и образува блестяща купчинка в краката ѝ. Пръстите му нежно докоснаха зърното ѝ и той се усмихна, когато то веднага се възбуди и втвърди от милувката му. Отпуснаха се в леглото и Тони страстно сграбчи пламналото ѝ тяло. Дългите му пръсти достигаха до всеки нерв, устните му нежно обхождаха всяка извивка на тялото ѝ, езикът му я вкусваше и предизвикваше, докато накрая тя не издържа и започна да крещи, да настоява, да моли. Слабините на Тони пламтяха от възбуда, но не забравяше, че извиващото се, стенецо създание не е кестенявата красавица с очи зелени като пролетни листа, чието нежно, гъвкаво тяло му доставяше неописуемо удоволствие.

— Какво чакаш? — изпъшка Лети, усетила моментното му разсейване. — Хайде, любими, сега! Хайде!

Като отпъди мисълта за Аманда, Тони грубо проникна в разгорещеното тяло под него. Приличаше повече на наказание, отколкото на любовна страст. Лети извика, когато той яростно влезе в нея. Жадно се извиваше и притискаше към него.

Движенията на Тони бяха така буйни, че тя се забрави, докато накрая всичко в нея избухна и тя достигна върха, преди Тони да потръпне в разтърсваща кулминация.

В съседната стая Аманда лежеше свита на кълбо, покрила ушите си с ръце, с обляно в сълзи лице. Ако не беше глупавата гордост на Тони, сега тя, а не Лети, щеше да се наслаждава на неговата страст и да крещи от екстаз. Как щеше да понесе през дългата нощ любовните викове в съседната стая? Твърде добре познаваше любовните умения на Тони. Нима не ги бе изпитвала толкова пъти? Той беше неуморим любовник, който винаги успяваше да я издигне до нови, непознати върхове. Тя се обля в нов порой от сълзи, когато си представи двете преплетени тела, отдадени на взаимна наслада.

Бебето, което бе заспало в люлката си, се събуди от сърцераздирателния плач на младата майка. Аманда избърса сълзите си, бързо скочи от леглото, взе свещта и се приближи към своя син. Малкото му личице се бе изкривило и той размахваше недоволно ръчички. Тя видя, че се е подмокрил и го преоблече, но той продължаваше да плаче яростно и не искаше да заспи. Бе го накърмила преди два часа, но сигурно пак бе гладен. Въздъхна уморено, седна на леглото, разтвори нощницата си и му поднесе гърдата. Като гукаше от задоволство, той лакомо засука с розовите си устенца.

Задоволена и преситена, Лети задрямваше в прегръдките на Тони. Току-що я бе обладал за втори път и потта блестеше по тяло му. В първия момент Лети реши, че сънува плач на дете. Но после разбра, че това не е сън. Тя седна в леглото, а Тони се размърда и примигна. Не можеше да иска толкова скоро отново да се любят. Когато жената стана от леглото, той отвори очи и с изненада откри, че облича нощницата си.

— Толкова ли рано ме напускаш? — долетя провлеченият му глас.

— Искам да разбера откъде идва този плач.

Тони подскочи като ужилен.

— По дяволите! — изруга той, бързо нахлузи панталоните си и забърза след Лети. Тя лесно откри откъде идва шумът и рязко отвори вратата на амандината стая. Но и двамата се оказаха съвсем неподготвени за гледката, която се разкри пред очите им. Младата майка седеше на леглото, прегърнала сина си. Дребното ѝ лице бе в сянка, но Лети забеляза кестенявата коса, която грееше меко на

светлината на свещта. Тони се закова на място, поразен от нежния и миловиден израз на лицето ѝ, с поглед, прикован в детето. Ревност прободеше стомаха му. Защо някакво си хлапенце ще получава това, което се отказваше на него. Разяреният глас на Лети прекъсна мислите му. Аманда се сепна и повдигна глава. Бледото ѝ лице се очертаваше като бледен овал в полутъмната стая. Без да обръща внимание на разголената си гръд, тя притисна бебето още по-плътно, за да не може съперницата ѝ да разпознае издайническите му черти, които собственият му баща бе решил да не признава.

— Успокой се, Лети — изрече бързо младият мъж. — Аманда и детето ѝ не те засягат.

— Но засягат твърде много теб — отвърна Лети. — Това дете твое ли е, Тони?

— Роди се през ноември, а Аманда пристигна тук през април. Сметката ти е грешна.

Лицето на Лети светна и тя извика ликуващо:

— Бях права през цялото време, но ти не ми вярваше — Аманда е крадла и проститутка!

— Много добре знам каква е била Аманда или е сега, Лети — отвърна остро Тони. — А сега, след като задоволи любопитството си, предлагам да си тръгнем, преди бебето да се е събудило отново. Нямам желание цяла нощ да слушам писъците на този пикльо.

Очите на младата майка изпуснаха гневни искри. Как се осмеляваше! Как си позволяваше да говори за нейния скъпоценен Джон по такъв пренебрежителен начин. И още веднъж буйният ѝ нрав и дълъг език я накара да заговори безразсъдно. Бе забравила, че няма право да показва гняв към господаря си.

— Как се осмеляваш да нахлуваш в тази стая? — вбесена извика тя, мятайки гневни погледи към Тони и любовницата му. — И да наричаш така моя син. Мой, чу ли? Не желая да бъда обиждана от двама души, които не се интересуват от нищо друго, освен от собствените си удоволствия.

— Боже мой, Аманда, ти отиде твърде далеч. — Тони бе почервенял от гняв. Как си позволяваше някой, който не бе нещо повече от един роб, да му говори по този начин, и то пред Лети! Това преля последната капка.

Любовницата му беше бясна. Тони застана пред нея и ѝ попречи да се нахвърли върху Аманда. Дори и майката да заслужаваше наказание, детето не бе виновно.

— Тони, ако ти не накажеш тази устата уличница, кълна се, аз ще го сторя!

— Имаш право, Лети — неохотно се съгласи той. — Аманда този път отиде твърде далеч. Но аз я взех за икономка и тя ще продължи да върши тази дейност. Освен това вече трябва да се грижи и за детето си, а аз няма да допусна едно невинно дете да страда заради прегрешенията на майка си. Но тя повече няма да остане в тази стая. Утре ще бъде преместена заедно с хлапето си в таванската стая, която повече подхожда на положението ѝ. — Обърна се и я изгледа строго и безкомпромисно. — Ясно ли е, Аманда?

Тя мълчаливо кимна и преднамерено им обърна гръб. На излизане Лети я изгледа злобно. Тони, уплашен, че отпуснатите рамене и сведената глава на младата майка ще породят в душата му чувство на вина и разкаяние, изскочи навън, без дори да я удостои с бегъл поглед.

Лети вече приближаваше стаята на Тони.

— Прибери се в стаята си, Лети — каза той. — Уморен съм, искам да се наспя.

— Скъпи, има още много време, преди да съмне — нацупи се разочаровано Лети. — Толкова дълго отсъстваше и аз съм закопняла за теб.

— Стига толкова за тази нощ, Лети. Вече съм си у дома завинаги и няма причина да не се срещаме. Ще има още много, много нощи. — При тези думи силно се изчерви при мисълта за жената в другата стая.

Донякъде успокоена, тя му позволи да я придружи до стаята ѝ и страстно го целуна, преди да затвори вратата. Сега нищо не се изпречваше на пътя ѝ. Победата ѝ бе пълна. Аманда имаше дете от друг мъж и вече бе вън от живота на Тони. Ако можеше само да я отстрани завинаги от погледа му — изкушението бе твърде силно, докато тази мръсница е все още в Ривърс Едж. Внезапно се сети, че не бе разгледала бебето по-старателно. Но нима Тони нямаше да признае детето, ако бе негово? Все пак някакво упорито съмнение продължаваше да я гложди. Дълбоко в сърцето си знаеше, че никога няма да се успокои, докато Аманда е близо до Тони.

На долния етаж Френсис тихо притвори вратата на стаята си. Шумните реплики го бяха събудили и той бе чул почти всичко, което си размениха Тони и двете жени. Не можеше да не съчувства на Аманда, макар и да разбираше, че навярно има някакво ужасно прегрешение пред приятеля му, за да се отвърне той така рязко от нея.

На следващата сутрин тя едва бе успяла да се облече, когато пристигнаха Тес и Кори, за да ѝ помогнат да се премести на третия етаж. Определената за нея стая беше заключена. Когато отвори вратата, отвътре лъхна спарен и душен въздух. Тя отвори малкия прозорец и започна да изтупва завивките на тясното легло. Оскъдно мебелираната стая бе нещо съвсем различно от красиво подредената спалня, която бе обитавала повече от една година. След като поставиха люлката на малкия Джон до тясното легло, в стаичката едва оставаше място да се обърне човек. Освен леглото, в стаята имаше един голям скрин с чекмеджета, една нащърбена кана и няколко чаши. На една дъска на стената бяха забити гвоздеи, на които Аманда окачи оскъдните си дрехи. Стаята не се отличаваше с някакъв комфорт. Но тя това очакваше да види при пристигането си в Ривърс Едж.

Настъпи юни, лятото започна. Нижеха се дни и нощи в мъчителна горещина и влага. Стаята приличаше на пещ. Дори нямаше право да избере някое по-хладно убежище в бараките, като другите слуги в къщата. Знаеше, че тя и Джон ще страдат през дългото лято, но трябваше да намери сили да издържи. Ако само Натан можеше да намери някакъв законен начин и да ги отведе оттук. Ако Тони я мразеше толкова силно, колкото бе заявил, защо отказваше така упорито да продаде документите ѝ? Нима изпитваше някакво извратено удоволствие от нейните и на малкия Джон страдания? Изглежда, нямаше никаква надежда да го убеди, че Джон е негов син. Детето ѝ бе обречено да бъде пренебрегвано от собствения си баща. Защо не послуша Джема и не каза на Тони, че е бременна преди отпътуването му за Англия? Но съжаленията не можеха да ѝ помогнат сега.

Лети като че ли се пресели в Ривърс Едж. Ако не прекарваше нощта в леглото на Тони, то той можеше да бъде открит в имението ѝ Тайдуотър. Единствената утеха за Аманда бе в това, че не чуваше

любовниците от стаята на Тони. Лети се бе настанила в бившата ѝ стая и се чувстваше като у дома си, като измъчваше прислугата с безкрайните си желания и оплаквания. Доста често раздаваше шамари заради мързел и нагло поведение спрямо нея. Аманда беше безпомощна и не можеше да се намеси. Не се осмеляваше да привлече вниманието на Тони, за да не би Лети да измисли някое ново наказание.

Джема се грижеше през деня за Джон в голямата, уютна кухня. Но нощите той прекарваше в тясната, задушна стая. Още по-голямо зло бяха комарите. Единственият прозорец нямаше капак. Мрежата против комари, която Аманда намери, беше толкова скъсана, че вече не можеше да се дозакърпва. Личицето на детето бе възпалено от многобройните ухапвания. Искаше да измоли от Тони една нова мрежа, за да спаси себе си и бебето от комарите, но той бе започнал да дава нарежданията си само на Джема, която после ѝ ги предаваше. Младата жена бе убедена, че той бе забравил за съществуването ѝ и се чудеше как ще преживее в тясната като килия и гореща като пещ стая.

Но тя грешеше. Независимо от това колко често и колко страстно Тони вкусваше от прелестите и ласките на Лети, мисълта за кестенявата красавица не го напускаше, дори и в най-интимните мигове. Бълнуваше за буйната, гъста и блестяща коса, за меките извивки на стройното ѝ тяло, за допира на кадифената ѝ кожа. Но тъгата бе заключена дълбоко в сърцето му. Любовта и страстта са толкова различни. Страстта се утолява като глада и след като веднъж е задоволена, всичко свършва. Но любовта... любовта е толкова силна, че оставаш завинаги под властта ѝ. Той си припомни детето, заспало на гърдите на Аманда... от семето на някой друг мъж... и гордостта, и гневът отново го тласкаха в жадно очакващите го ръце на Лети.

От горещината Аманда беше отслабнала, с хлътнали очи, измъчена и потисната, неуморно работеща да угоди на господарите. Не си доспиваше. Тялото ѝ се топеше и Джема постоянно се тревожеше за здравето ѝ. Джон вече пълзеше по пода, бяха му поникнали две предни зъбчета и понасяше всичко по-леко от майка си.

С Тони не бе говорила почти месец и затова се изненада, когато той я повика една сутрин в кабинета си. Започна, без дори да я погледне:

— Аманда, с Лети ще се оженим на Коледа.

Младата жена събра всичките си сили, за да не издаде болката и страданието си. Лицето ѝ остана безизразно.

— Като годежен подарък тя поиска да ѝ предам документите ти.

Тя пребледня. Бе обзета от неописуем страх. Олюля се и едва не се строполи на пода. Внезапното ѝ пребледняване разтревожи Тони, който всъщност не я бе поглеждал от седмици.

— Не го прави! — изрече тя, задавена от гняв. — Не можеш да го направиш! Ако ме предадеш на нея, ще ме осъдиш на смърт!

Тони бе шокиран от промяната в лицето ѝ. Тъмни кръгове се очертаваха под очите ѝ. Бледите, рязко очертани скули ѝ придаваха вид на героиня от древна трагедия. Как е могла да се промени така само за един месец?

Предишния ден Лети бе настояла той да вземе решение за женитбата им. Бе се съгласил, че тя има право да го обвинява, че егоистично бе изгубил три години от живота ѝ. Накрая неохотно се бе съгласил да се венчаят към Коледа. Тогава тя повдигна въпроса за Аманда. Настоятелно заяви, че Тони е длъжен да ѝ предостави документите на слугинята. Той се опита да я разубеди, но битката бе предварително изгубена. Щом Лети веднъж си наумеше нещо, много трудно можеше да бъде разубедена. Накрая Тони се съгласи, но след обещанието да не се разделя майката от детето и да не я продава в публичен дом. Тя даде дума с лукава усмивка и отхвърли предложението му да предаде Аманда на Натан. Но сега като слушаше сърцераздирателните молби на нещастната жена и гледаше ужасеното ѝ лице, той започна да се колебае.

— Ти си въобразяваш, Аманда. Лети не е чудовище. Ще се погрижи ти и детето да живеете добре, след като се оженим.

— Ти не я познаваш, Тони! — В гласа ѝ прозвуча отчаян вик за помощ. — Тя ме мрази! Би желала да ме види мъртва!

— Аманда, мисля, че преувеличаваш.

Аманда падна на колене, забравила за себе си, готова да се унижи, за да спаси сина си.

— Моля те, Тони! Не прави това! Ти осъждаш собствения си син. Ако не те е грижа за мен, помисли за него!

Аманда бе толкова искрена, че Тони почти ѝ повярва. Почти, но не съвсем. Знаеше, че една жена ще направи всичко, когато е отчаяна. Но не можеше повече да гледа как се унижава. Тайно в себе си винаги

се бе възхищавал на силната ѝ воля, пламенен дух и смелост. Тогава защо изпитваше такова непреодолимо желание да я сломи?

Като почувства, че Тони се колебае, отчаяната жена се изпълни с надежда.

— Тони, ще направя всичко, всичко, което желая, само не ме давай на Лети! Готова съм да замина оттук, ако ми намериш нов господар, но само не Лети. Знаеш, че Натан иска да се ожени за мен. Обича мен и твоя... моя син. Позволи ми да замина с него.

Само при споменаване името на Натан, Тони се навъси. Беше съвсем безразсъдно, но се закле никога да не позволи на бившия си надзирател да я притежава. Не можеше да понесе мисълта Аманда да бъде с друг мъж.

Стисна ядно устни и лицето му се вкамени, когато си представи това нежно и стройно тяло в прегръдките на друг. Изби го студена пот. Бе напълно сигурен, че всеки нов господар ще я завлече в леглото си, преди да е изсъхнало мастилото от подписите на документите.

Наведе се и нежно я изправи. За пръв път, откакто се помнеше, бе склонен да се откаже от думата си. По дяволите, Лети! Тя ще носи името му, ще бъде господарка на къщата му, ще бъде майка на децата му. А и силното желание, което предизвика у него близостта на Аманда, бе доказателство, че все още копнее за нея. Защо да не задоволи жаждата си, запита се той. Поне докато все още не е женен. Освен това, нали тя току-що бе казала, че ще направи всичко, за да не попадне в ръцете на Лети. Имаше на разположение три месеца, през които изцяло можеше да се отдаде на страстта си. Бъдещата му съпруга нямаше да узнае нищо. Ръцете му инстинктивно обхванаха стройното тяло на младата жена.

— Ти спечели, Аманда. Ще уведомя Лети, че съм променил решението си.

Сълзи на благодарност бликнаха от зелените, блестящи като смарагди очи, приковани в Тони.

— Благодаря ти, Тони. — Долната ѝ устна потреперваше и той си помисли, че никога не е изглеждала по-прекрасна.

— Това не е чак толкова лесно, Аманда — допълни той и радостта ѝ помръкна.

— Какво... какво искаш да кажеш?

— Мисля, че съм ясен. Искам нещо в замяна.

— Но... аз нямам нищо... нищо не притежавам.

— Помисли добре! — Очите му потъмняха.

Тя го погледна въпросително. Навярно нямаше предвид това, за което си помисли. Нима Лети не му бе достатъчна?

— Докато се ожения искам да бъдеш моя любовница.

Аманда ахна и отстъпи крачка назад.

— Не, Тони! Не можеш да искаш това!

— О, мога. Желая те и искам отново да си моя.

— Ами, Лети...

— Не е необходимо да знае. Това е само между нас двамата. — Усмихна се язвително, като видя ужаса, изписан на лицето ѝ. — Е, нали само преди миг ме молеше на колене и обещаваше, че ще направиш всичко, абсолютно всичко. Не е по-различно от това, което си предлагала на Натан или на другите си любовници.

— Не е имало друг, освен теб, Тони — отвърна през сълзи Аманда.

— Тогава го докажи. Ела при мен доброволно и аз няма да позволя на Лети да те вземе.

— Мразя те! — извика Аманда, внезапно придобила смелост. — Знаеш отлично, че нямам избор. Добре, Тони, ти спечели. Ще направя всичко за сина си.

— Искам те сега — каза той, почувствал изгарящото желание да я люби отново.

Аманда рязко се обърна и побягна към вратата, но се спъна в роклята си, която се оплете около краката ѝ. Тони бързо я хвана. Устните му премазаха нейните, ръцете му грубо я сграбчиха и я притиснаха. После ръцете му се отпуснаха.

— Можеш да си вървиш.

Аманда го изгледа продължително. Знаеше, че не бе свършил.

— Но ще станеш собственост на Лети, преди денят да е свършил. Ако пък решиш да бъдеш моя, предлагам веднага да се съблечеш.

Тя се вцепени. Нима жестокостта му нямаше граници? Нима се наслаждаваше на мъките ѝ, въпреки че знаеше колко го обича? Бързо започна да разкопчава роклята си, обхваната от възмущение и отчаяние. Тялото ѝ отново я бе предало. Тони втренчено гледеше как дрехите ѝ падаха една по една. Когато остана напълно гола, той бавно се приближи към нея и с вдървени пръсти разпусна косите ѝ. Сърцето

му заби учестено, когато косата ѝ като пухкаво наметало се спусна до кръста.

Аманда стоеше неподвижно и го гледаше втренчено, докато той бавно я побутваше към ниската кушетка до стената. Когато краката ѝ опряха до ръба на кушетката, тя се строполи върху нея и той се стовари отгоре ѝ.

— Точно такава те обичам — жестока усмивка изкриви лицето му, — мека и податлива под мен, гола, готова и изпълнена с желание.

— Изпълнена с желание само по принуда — гневно отвърна Аманда. Не искаше да признае, че близостта му я вълнува толкова много. — Аз никога няма...

Думите ѝ бяха прекъснати. В миналото бе изпитвала страх от него и сега, когато устните му я целуваха, в нея отново се надигна някогашният страх.

Но после неусетно устните ѝ откликнаха, покорени от дългите и упойващи целувки. Пръстите му леко галеха пламналите ѝ страни, шията, раменете, докато накрая откриха възбуденото ѝ зърно. Тони се усмихна, зарадван от отклика ѝ. Тя сякаш бе забравила, че му се отдаваше по принуда. Устните му описаха кръг около гърдата ѝ и от зърното потече капка мляко. Той се поколеба и я облиза. Установи, че не е неприятно на вкус. Тогава от раздразненото зърно се появи още една капка и този път я пое без колебание. Аманда извика силно, тъй като Тони продължаваше да изсмуква млякото на сина ѝ.

— Тони, недей! Моето бебе! — Опита се да обясни. Най-накрая той разбра и неохотно насочи устните си другаде.

Стегнатият корем, тънката талия, заоблените бедра, копринената кожа между тях — нито сантиметър от тялото ѝ не бе пренебрегнат от стремително надигащата се мъжка страст.

Въпреки че бе решила да не се поддава на ласките му, тя не можеше да контролира тялото си. То я предаваше. Почти година не бе докосвана от мъж. Независимо колко упорито се стараеше да отрича чувствата си към Тони, всичко в нея пламна и тя се разтрепери от милувките му. В нея се надигна желание. Плахо се осмели да го погали и леко извика. Търсеците му устни откриха най-чувствителното място и този интимен жест я остави без дъх. Обхвана главата му и се изви под топлите и влажни устни.

— О, боже, Тони, какво правиш с мен? — дрезгаво прошепна тя.

— Любя те, любов моя — засмя се Тони и внезапно се изправи над нея. После проникна бавно в нея. Мекото ѝ тяло го пое целия, ръцете и краката ѝ се обвиха около тялото му. Насладата ги погълна като буен поток и в тях лумна изгарящият пламък на страстта.

Аманда лежеше тихо унесена, когато чу смях.

Тя замръзна и бузите ѝ пламнаха, когато внезапно осъзна доколко се бе отдала на любовното опиянение.

— Изглежда, доста отдавна не си вкусвала от насладите на секса. Нима Натан е бил толкова зает, че не те е задоволявал достатъчно?

— Ти, арогантен, надут...

— По-внимателно, любов моя — в гласа му прозвучаха метални нотки.

Аманда стана и с треперещи пръсти започна да навлича дрехите си под жадния поглед на младия мъж.

— Тази нощ — изрече той — в моята стая.

— Моето бебе...

— След като заспи. Ще чакам. Искам те отново... Скоро.

Като потисна гнева си, Аманда излезе от стаята и затръшна вратата. В този миг не знаеше какво чувства — любов или омраза. Как можеше да се държи така с нея? Отново и отново се упрекуваше, че се бе поддала на похотта му, тъй като това, което бяха направили, не можеше да се нарече любов. Той я бе накарал да го желае. Това бе истинско оскърбление. Боже, колко мразеше Лети! Тази презряна жена накрая бе успяла да ѝ го отнеме. През декември те щяха да се оженят и Аманда отлично знаеше, че от този ден нататък животът ѝ щеше да стане ад — дори и да се омъжи за Натан. Той бе мил, но не беше Тони.

С тази тъжна мисъл тя се зае със задълженията си.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Аманда беше благодарна, че не присъства в момента, когато Тони съобщи на Лети новото си решение за сватбения подарък, който тя бе поискала. Стигаше ѝ, че успя да чуе шумната разправия между двамата през целия път от трапезарията до кухнята, където слугите се бяха събрали да похапнат.

— Господи, оназ жена сигур е луда — закиска се Джема. — Но шъ ми олекне на сърцето, кат разбера, че шъ съ измете оттук.

Аманда бе споделила с Джема повечето от случилото се в кабинета на Тони. Пропусна само подробностите от безумното съвкупление и предложението му да я държи прикована към леглото му. Джема мислеше, че господарят ѝ бе променил решението си, защото Аманда най-накрая го е убедила, че Лети съвсем не е добра.

— Чудя се дали шъ прекара тук ноцта? — направи гримаса Кори.

— Сигур шъ остане — кимна замислено Тес.

— Ама ръката ѝ е една тежка... — въздъхна Кори, като си спомни как я бе зашлевила без видима причина последния път, когато гостуваше за цялата ноц в Ривърс Едж.

Аманда се надяваше, че Лети ще остане. Поне една ноц ще бъде освободена от тази нова форма на унижение, която Тони бе измислил. Дори още по-дразнещ бе начинът, по който собственото ѝ тяло реагираше на докосванията му. Те се любеха диво и неудържимо и всичките намерения на младата жена да се държи студено, изчезваха при първите му милувки. В мига, когато устните му жадно я целунеха, тя потъваше във вихъра на чувствена наслада.

Страстните пристъпи на Тони изцеждаха и последните капки от волята ѝ. Бе неспособна да се съпротивлява на чувствената съблазън на ръцете и устните му, танцуващи по разпалената ѝ плът.

Внезапно разговорите спряха, защото Лети гневно повиши тон:

— Какво е това между теб и твоята курвичка, Тони? Винаги съм мислила, че си човек, който държи на думата си.

— Бях казал само, че ще обсъдим въпроса, Лети. Мога само да добавя, че ще се чувствам отговорен, ако Аманда и детето ѝ попаднат в ръцете на някой покварен тип, който ще се възползва от това по нечестен начин. Когато се оженим, ще се погрижа да настаня накъде Аманда.

— Как ли пък би могъл някой да се възползва от една мръсница?
— насмешливо изрече Лети.

След това избухване гласовете стихнаха, но Аманда бе чула достатъчно, за да се увери, че Тони бе спазил обещанието си. Навярно той чувстваше нещо към нея, помисли тя с плаха надежда в гърдите, за да пренебрегва така съзнателно желанията на бъдещата си съпруга.

Изведнъж гласът на жената отново се надигна:

— Ще излизаш ли пак следобед из полето? Мислех, че ще поюздим. Донесох си дрехи за смяна, така че ще мога да остана цялата нощ.

Тони се изчерви и замислено сведе поглед към чинията.

— Нямам време. През идващите седмици ще бъда зает и денем, и нощем. Оризът е готов за засяване и няма да имам нито минута свободно време.

— Но, скъпи — започна Лети настоятелно, — навярно довечера...

Той я сръза.

— Понякога вечер съм толкова уморен, че имам сили само да хапна малко и да легна. — Лъжеше без никакво усилие. — Страх ме е, че ще ти доскучае в моята компания.

— Никога не помня да си бил „много уморен“ — възрази тя и го изгледа така многозначително, че Френсис се смути от явния намек.

— Преди имах отличен надзирател — припомни ѝ Тони. — Знам, че и в твоята плантация трябва да започне сеитбата. Защо не се прибереш у дома? Ще ти се обадя, когато се освободя.

— Добре, щом така поставяш въпроса.

Малко след това тя си замина и остави двамата приятели сами.

— Какво става с теб, старче? — запита любопитно Френсис.

— Не разбирам за какво питаш.

— Хайде, Тони, та това съм аз, Френсис, забрави ли? И двамата знаем, че не си чак толкова зает. Има ли нещо скрито около женитбата ти?

— Няма! — протестира Тони разпалено. — Изпитах нужда да си отдъхна за малко, това е всичко.

— Прощавай, ако те занимавам с глупости, Тони, но ти всъщност обичаш ли Лети?

Тони се намръщи. Да я обича? Странно, никога не си бе задавал този въпрос.

— Държа на нея и двамата много си подходдаме. Освен това време е вече да има една господарка в Ривърс Едж, а и аз да се сдобия с наследник.

— А какво ще стане с Аманда? — осмели се да попита Френсис.

— Какво да става с нея? — нетърпеливо настоя Тони.

— Какво ще стане с онези планове, за които ми бе говорил? Когато напуснахме Англия, ти бе решил да направиш Аманда своя жена. Каква е причината така рязко да промениш решението си?

— Нещата бяха различни, когато се завърнах — начумерено изрече той. — Ти видя детето. Какво можех да сторя?

— Твое ли е това дете?

— Ха! — изсмя се грубо Тони. — Аманда твърди, че е мое, но аз зная по-добре. Тя винаги е била мръсница. Всъщност бях решил да забравя миналото ѝ и да ѝ простя. Изумително е, как човек е сляп за истината, когато е влюбен.

Френсис замълча. Доколко познаваше в действителност Аманда? Веднъж тя бе продала услугите си и очевидно приятелят му имаше сериозно основание да вярва, че го е измамил с друг. Но всичко, което бе научил за нея, след пристигането си в Ривърс Едж, противоречеше на спомена му за нея като млада проститутка, която той и приятелите му бяха завели в леглото на Тони.

Струваше му се невинна, любяща и изцяло посветена на детето си. Може би суровата присъда на Тони е погрешна? За него бе очевидно, че приятелят му не обича Лети и жадува за Аманда. Френсис добре познаваше неговата гордост и се питаше дали женитбата му с Лети няма да бъде грешка. Всеки би забелязал, че малкият Джон прилича на него. Сляп ли беше Тони?

През тази нощ Аманда направи първото от многобройните посещения в стаята на Тони, винаги по изричната му заповед.

Понякога отиваше по-късно, защото жегата през август бе трудно поносима и бедният Джон дълго не можеше да заспи. Винаги, когато леко пристъпваше през вратата, заварваше Тони да кръстосва нетърпеливо из стаята. При повечето от срещите им той веднага се нахвърляше върху нея, преди още да е успяла да свали роклята си. Понякога бе доста груб. Обикновено след това я обладаваше още веднъж, без да губи време. Изтръгваше от нея реакция, която тя отчаяно се опитваше да потисне. Но опитните милувки, нежните докосвания и меките, търсеци устни накрая караха тялото ѝ да откликва на страстта му. След това Аманда се прибираще олюляваща се в стаята си да отдъхне през малкото часове до разсъмване.

Тони не забелязваше какви ужасни последици оказваха прекомерните му желаниа върху крехкото ѝ тяло, тъй като я виждаше само на лунна светлина. Лицето ѝ бе много бледо, с дълбоки сенки под очите. Скулите ѝ бяха изпъкнали още повече. Млякото ѝ започна да пресъхва. Джема се принуди да храни Джон с кашички и краве мляко. Аманда обвиняваше Тони, който я изтощаваше, за да задоволи себелюбието си, и заради това лишаваше сина ѝ от мляко. Мразеше го. Нито веднъж не се замисли, защо той пренебрегваше Лети. От нея можеше да получи същото, заради което насилваше Аманда.

Изминаха две седмици без младата жена да отдъхне поне една нощ от несекващото желание на Тони. Бе смаяна, че можеше да я люби всяка нощ поне по веднъж, по-често по два пъти и след това да работи по цял ден на полето. Тази нощ тя влезе в стаята му по-късно от друг път. Беше изтощена и изнервена. Джон беше получил силен обрив от горещината и непрекъснато хленчеше. Тони вече я очакваше нетърпеливо.

— Закъсня — обвини я той. Гласът му прозвуча като глас на дете, лишено от любимата си играчка.

— Не се ли пресити вече? — ядосано отвърна Аманда.

— Мила моя, тази вечер ще бъдем умерени. Всъщност не предпочиташ ли да се върнеш веднага в стаята си?

— Да, Тони, бих искала.

— Ние сключихме сделка, любов моя — язвително ѝ напомни Тони. — Ще спазвам моята част, ако и ти спазваш своята.

— Удоволствие ли ти доставя да ме измъчваш?

— Най-голямото удоволствие за мен е да те любя. Не го ли доказвам с действията си? Отново и отново, нощ след нощ?

Преди тя да отговори, той потърси устните ѝ и след миг те се озоваха в леглото. Тялото му силно притискаше нейното. Устните му се отделиха от нейните и се насочиха към гърдите ѝ. Дишането ѝ рязко се учести. Аманда не преставаше да се изумява от факта, че Тони като че ли харесваше капките мляко, които старателно изсмукваше досуц като Джон. Но тази вечер животворните капки, които му действаха така силно, отказваха да се появят. Озадачен, той вдигна главата ѝ и я изгледа въпросително.

— Аз... аз съм пресъхнала — обясни Аманда, отгатнала въпроса му.

— Навярно не е причината в това, че аз...

— Може би, но не мисля, че всичко може да се обясни само с това.

— Но с какво ще се храни бебето ти? — внезапно бе обзет от чувство за вина, че е задоволявал собственото си удоволствие за сметка на невинното ѝ дете.

— Той е вече почти на шест месеца. Надявам се, че скоро ще мога да го отбия.

Успокоен, Тони си припомни приятните мигове от миналото и вече не можеше да мисли за нищо друго, освен за усещанията, от които кръвта му кипваше.

Аманда остана в леглото му почти до разсъмване. Бе толкова изтощена, че дори нямаше сили да се изкачи до таванската си стаичка. Тони се събуди, когато тя тихо се измъкна от леглото.

— Аманда, за малко да забравя. Нуждаем се от работници за оризищата през следващите дни. Това означава, че и ти, и Тес, и Кори ще трябва да работите на полето. Само Джема и Линъс ще останат в къщата, защото са много стари.

Аманда не можеше да повярва, че той иска да я изпрати на полето заедно с робите. Знаеше, че не е достатъчно силна за този тежък труд и му го каза.

— Това е само за няколко дни — раздразнено обясни той. — Ако се безпокоиш за сина си, Джема с радост ще се грижи за него. А сега отивай в стаята си, защото имаш само един-два часа до зазоряване.

Аманда настръхна. Що за чудовище беше той? Нима очакваше да работи и денем, и нощем?

— Сигурно две ръце в повече няма много да променят нещата — разгорещено отвърна тя. — Не разбираш ли, че...

— Нуждая се от теб, Аманда — меко продължи той. — Обещавам ти, че ще бъде за ден-два.

Сломена, младата жена излезе от стаята. Усещаше, че няма да може да издържи повече от няколко часа на непосилната работа на полето. Но какво би могла да направи?

Тя се събуди на разсъмване измъчена и съсипана след безсънната нощ, но решена да изработи това, което се иска от нея, дори да й струва живота. Занесе спящия Джон в кухнята, настани го в люлката, взе храната за обяд, приготвена от Джема и пое пътя към близките оризища. Тони, Френсис и всички роби от плантацията вече бяха нагазили до колене и внимателно разсаждаха ориза в залетите с вода лехи. Последва примера на другите жени, свали обувките и чорапите, запретна роклята си до коленете и нагази в лехата, без да обръща внимание на останалите, които бяха насочили погледи към нея. Някой й подаде от зеления разсад и тя се захвана с монотонната работа. Аманда не чу протеста на Френсис.

— Боже мой, Тони, какво прави Аманда тук? Този път наистина прекали. Тя кърми. Нямаш ли съвест?

— Това е само за няколко дни, Френсис. Свикнала е на тежък труд. — Извиненията прозвучаха неубедително дори и в собствените му уши.

— Не я изпускай от поглед.

Тони внезапно разбра, че Френсис бе прав. Като че ли сега я виждаше за пръв път. Тя нямаше сили да издържи на ослепителното слънце. Дори не се бе досетила да взема шапка. Но той не искаше да признае пред Френсис, че съжالياва за решението си да я изпрати на полето. Ще я остави да изкара деня, а после ще измисли някакво оправдание, за да я остави на другия ден в къщата.

Като погледна въпросително приятеля си, Френсис отново се зае с лехата си, но реши внимателно да следи Аманда.

Към пладне, докато другите се бяха събрали да починат и да обядват, Тони се приближи към Аманда, която бе седнала на земята,

без да поглежда към храната. Свали кърпата от врата си и я подхвърли към нея.

— Трябваше да знаеш, че не може да се работи на това слънце с откритата глава. Използвай кърпата ми.

Тя безмълвно се пресегна към кърпата и започна да я връзва като забрадка на главата си. Тони я загледа и в очите му се появи състрадание. Забеляза, че лицето ѝ бе почервеняло от слънцето и се бе покрило с лунички. Очите ѝ бяха засенчени от дългите, гъсти ресници, но дълбоките виолетови сенки под тях го накараха да изпита неудобство. Какво особено имаше в тази жена, че го привличаше така неудържимо? Той бе изненадан от силата на чувствата си. Внезапно разбра всичко. Нямаше значение, че го бе излъгала, нямаше значение каква е била или каква е сега, той все още я обичаше!

Без да го погледне, Аманда бавно се изправи и тръгна към лехите. Тони я хвана за ръката, решил да я изпрати в къщата. Но тя се изтръгна от ръцете му и нагази във водата, без да се обърне назад. Той реши да я остави да работи до края на деня, вместо да прави сцени в присъствието на робите. Навярно щеше да издържи още половин ден.

Аманда работи неуморно повече от два часа, когато силите ѝ започнаха да я напускат. Бузите ѝ пламтяха, зави ѝ се свят. Блестящи кръгове затанцуваха пред очите ѝ.

Посегна слепешком във въздуха да се опре на нещо и приседна на колене в калната леха. Но преди да се строполи, Френсис, който не я изпускаше от очи, я подхвана. Тревожният му вик стресна Тони и той веднага разбра какво се бе случило.

— Ти си едно безмозъчно говедо! — изрева приятелят му, докато се мъчеше да вдигне от водата отпуснатото тяло. — Казах ти, че ще стане така. Аманда не е робиня, нито има сили да работи на полето. Не виждаш ли, че от няколко седмици е съвсем зле?

Засегнат от думите му, Тони възседна коня, привързан наблизко, и му даде знак да я качи до него. Френсис повдигна лекия като перце товар и го проследи с обвиняващ поглед.

Когато стигна до къщата, Тони се втурна по стъпалата и с неистов глас извика Джема. Като дишаше тежко, робинята се дотътри до вратата. Той остави припадналата жена на леглото в бившата ѝ стая.

— Маса Тони — изкрещя Джема, обзета от ужас. — К'во си направил с туй бедно пиленце? — Като видя пребледнялата и едва

дишаща Аманда, тя веднага се зае да я свестява. — Не стой кат дърво. Помогни ми да я съблека, за да я разтрия със студена вода. Виждаш ли каква е зачервена?

Тони мълчаливо се зае да ѝ помага. Аманда остана само с тънката долна риза. Ръката му несъзнателно се протегна, за да отметне кичур коса от потното ѝ лице. Той се изчерви гузно, загледан с копнеж в нежното тяло, добре очертано под тънката риза. Грубият глас на слугинята прекъсна мислите му.

— Тряба ми чиста нощница, маса Тони.

— Къде... къде да намеря?

— Горе в стаята на Аманда — раздразнено отвърна тя. Младият мъж се втурна по стълбите към третия етаж.

От вратата го лъхна горещ, задушен въздух. Той беше шокиран! Но още повече го бе яд на себе си, загдето се бе отнесъл така жестоко с Аманда и детето ѝ... и всичко това заради проклетата му гордост. Тони бе изумен. Как е могло това крехко създание да изтърпи всичко? Веднага забеляза, че отвореният прозорец не можеше да я спаси от безмилостната жегга. Освен това в тясната стаичка имаше рояци от мухи и комари. Нищо чудно, че тя е толкова зле! Никога нямаше да си прости, че заслепен от ревност, бе наказал незаслужено Аманда и невинната рожба.

Докато тършуваше за нощница, той видя, че детското креватче нямате мрежа против комари, и прокле собствената си глупост. Как е могъл да бъде толкова коравосърдечен към някой?

Намери нощница в едно от чекмеджетата на очукания скрин. И за пръв път обърна внимание колко оскъден е гардеробът на Аманда. Скромните ѝ дрехи висяха окачени на гвоздеи по стените. Излезе от стаята, без повече да се оглежда. Това не бе стая за живеене. Закле се, че Аманда и синът ѝ повече няма да живеят така.

Когато се върна с нощницата, Джема бе смъкнала долната риза и обърнала безчувствената жена по корем. От кръста надолу я бе покрила целомъдрено с чаршаф.

— Вдигни косата ѝ, маса Тони, за да избърша гърба ѝ с мокра кърпа.

Той веднага се подчини, внимателно повдигна буйните медни къдрици, достигащи до кръста и изтръпна от допира до гладките като коприна коси.

Това, което видя, го накара да извика от изненада.

— По дяволите, какви са тези белези по гърба на Аманда?

Целият ѝ гръб, от раменете до кръста, бе пресечен с бели линии. Острият поглед на Тони безпогрешно разпозна произхода им.

— Изглеждат като белези от камшик!

Той я бе виждал само в тъмната стая, пък и дългата ѝ коса скриваше всичко.

— Ам'чи точно тъй си беше, маса Тони, Аманда беше набита с камшик.

Джема не се решаваше да му разкаже за ужасното наказание, което любовницата му бе наложила на нейната любимка. Но веднъж започнала, не можа да се спре. Гневните възклицания на господаря ѝ я окуражаваха да говори.

— Мис Лети го направи! Довтаса тук веднага щом ти замина за Англия и накара надзирателя си да пребие бедното дете. И то бременна. С Линъс се опитахме да я спасим, но какво можехме да сторим? Ний сме само едни роби — добави тя.

— Не мога да повярвам, че Лети е стигнала чак дотам — вяло се опита да протестира Тони. Но със сърцето си разбираше, че всичко е истина.

— Погледни ѝ гърба, па тогаз ми говори. Мис Лети каза, че Аманда я ядосала последния път и трябва да бъде наказана. Рече също, че си много мек с нея.

Тони разбираше, че Джема не би се осмелила да лъже за такива сериозни неща, но не искаше да повярва, че Лети е способна на такава низост. След това си припомни, че бе започнал да подозира какво представлява тя, още преди да отпътува за Англия. Заслепен от ревност, бе насочил гнева си към Аманда, а не бе обърнал достатъчно внимание на характера на Лети.

Доловила вниманието, с което Тони я слушаше, Джема отново описа с най-големи подробности унизителното наказание. Той бе изумен.

— Туй бедно пиленце изтърпя четири удара с камшика по гърба, преди маса Натан да дойде, и то точно навреме, за да не позволи на мис Лети да нашари красивото ѝ лице. Мъж ми Линъс едва не припадна, докато тичал да доведе маса Натан от полето — похвали се тя, изпълнена с гордост.

— Защо не си ми казала досега? — гневно запита господарят. — Как сте посмели двете с Аманда да криете толкова важно нещо от мен?

— Тя не искаше да говори. Рече, че няма да ни повярваш. Струва ми се, че имаше право. Когат ти бръмне някоя муха в главата, не разбираш от дума.

— Напоследък не бях много любезен — неохотно си призна Тони. — Съжалявам, Джема. Работата е там, че нещата се бяха променили, когато се върнах от Англия. Аманда имаше бебе и...

— Говориш за твоят бебе, маса Тони — тросна се вбесената негърка. — Ти поне видя ли го веднъж добре? Отблизо искам да кажа. Ако не си, много ще има да се чудиш. Попитай маса Натан или дори маса Френсис. Те знаят това, което ти не си видял, макар през цялото време... шъ ти извади очите.

— Но Джон се е родил през...

— Повече нищо няма да ти река — решително заяви тя. — Сам шъ трябва да си решаваш. Сега ми помогни да облека таз нощница на Аманда.

Тони мълчаливо се зае да ѝ помага и през цялото време мислеше върху думите на робинята. „Нима Джема казваше истината? Тогава не бе чудно, че Натан беше толкова разгневен и бе напуснал Ривърс Едж. Боже мой! — Тази мисъл го прониза като стрела. — Аз имам син! Син, който почти не съм погледнал вече три месеца! Аманда беше права, да, — съгласи се той — аз съм пълен глупак, тъп като магаре!“

— Ще се оправи ли? — тревожно попита Тони, когато Аманда изохка и се размърда неспокойно.

— Не се плаши. Шъ съ погрижъ за нея. Капнала е. Не мож да работи ден и нощ без отдих. Повеч няма сили да кърми бебето. — Джема укорително го изгледа и му даде да разбере какво мисли за среднощните му похождения.

— Джема, искам да направиш всичко възможно, за да се съвземе Аманда — заяви Тони. — И... за Джон. Намери му кърмачка и пригответи една от стаите за гости за детска стая. Не искам Аманда да се занимава с детето, докато не се възстанови.

— Малко късно е туй за детската стая, но знайш, че ще сторя сичко — измърмори тя.

През следващите дни Тони се прибираще само да се нахрани и наспи. Въпреки силното желание поне да зърне Аманда, той се

въздържаше и стоеше настрана от нея. Нямаше представа как щеше да реагира изтерзаната жена. Дали щеше да се нахвърли срещу него с горчиви упреци? Не го ли мразеше? От Джема научаваше, че се възстановява бързо и скоро ще бъде на крака.

Негърката му каза, че Аманда е била много изненадана от наемането на кърмачка за сина ѝ. Детето било много добре. Прекарвало по цял ден с майка си под грижливия надзор на Флора, новата му кърмачка. Това, което никой не знаеше, само с изключение на Френсис, бяха тайните среднощни разходки на Тони. Той тихо се промъкваше в детската стая и разглеждаше удивен лицето на сина си. Отначало само стоеше като закован до креватчето и съзерцаваше детската главица. Но не след дълго се осмели да погали меката бузка. Нещата следваха своя естествен път и скоро вече се престащаваше да го вземе на ръце. Чувстваше, че бе роден да бъде баща. Веднъж Джон отвори големите си сиво-сини очи и сладко изгука в прегръдките на баща си. От този миг сърцето на Тони му принадлежеше изцяло и завинаги.

Най-после разсаждането на ориза приключи. Можеха да си позволят малко отдих след усиления труд. Тони разбираше, че трябва да уреди отношенията си с Аманда, колкото се може по-скоро. Той бе взел твърдо решение да се оженят. Синът му трябваше да носи неговото име. Когато сподели с Френсис, приятелят му напомни, че вече е дал дума на Лети.

— Боже мой! Лети! — изохка Тони и се удари по челото. — Е, нищо не може да се направи. След като се разбера с Аманда, ще съобщя на Лети, че годежът ни се анулира. Имам дете, за което трябва да помисля. Аз не искам синът ми да бъде наричан „копеле“.

— Не го ли наричаше така и ти Тони?

— Заслужавам си го — изчерви се той. — Но се заклевам, че всичко ще се промени, ако Аманда ми даде втора възможност. Всъщност възнамерявам да изгоря документите ѝ за откупване като доказателство за чувствата ми. Мога само да се надявам, че в живота ѝ ще се намери място и за мен.

Но нещата не се развиха така, когато той най-после намери сили да се изправи пред нея. Беше се облякъл много старателно с черни

панталони и безукорно бяла риза. Беше нервен като неопитен младеж.

— Признателна съм ти за всичко това — бяха първите й думи и тя посочи просторната красива стая, в която бе настанена.

— Не искам твоята благодарност, Аманда. Искам само да ми простиш.

— Не е ли малко късно за това? Можех да умра в твоите скъпоценни оризови лехи. Тогава кой щеше да се грижи за сина ти? Може би Лети? — сурово го нападна тя. Джема я бе уведомила, че Тони е променил напълно отношението си към Джон.

— Зная. Не заслужавам нито теб, нито Джон. Той... той е чудесно дете, Аманда.

— Не говореше така само преди няколко седмици. Мога ли да припомня думите ти?

— Забрави какво съм говорил. Бях ядосан, разочарован, и много горд, за да призная, че те обичам. Може би винаги съм знаел, че Джон е мой син. На кого си го кръстила?

— На баща ми — неохотно отвърна тя. Не искаше да му обяснява повече.

— Искам да изкупя вината си пред теб, скъпа. Омъжи се за мен. Аз... аз те обичам, Аманда. Винаги съм те обичал.

Тя мълчеше.

— Моля те, отговори ми, скъпа. Не ме ли чуваш? Обичам те.

— Чух те, но не зная, Тони. Толкова много неща се случиха между нас. Трябва ми време да помисля. Освен това забрави ли Лети?

— Да върви по дяволите Лети! — избухна той. — Видях с очите си какво ти е направила. Мислиш ли, че така леко ще го отмина? Дори и да откажеш да се ожениш за мен, с нея всичко свърши.

Сърцето на Аманда затуптя лудо в гърдите й. Дори и да решише да се омъжи за него, не искаше да отстъпи толкова лесно. Нека се поизмъчи малко като отплата за всички мъки, които й бе причинил.

— Аз... аз не зная, Тони. Трябва ми известно време, за да реша. — И тогава една мисъл я ужаси. Какво щеше да стане, ако откажеше да се омъжи за него? Нямах ли обезумял от гняв, да продаде документите й на първия срещнат? Дори нещо много по-лошо, нямах ли да я даде на Лети? — Тони... — колебливо продължи тя, — какво ще стане с мен, ако... ако...

— Бъди спокойна, любов моя — утеши я той. — Вече съм решил да изгоря документите ти, независимо от решението ти. Но никога няма да ти позволя да ми отнемеш сина. Обещавам ти, че вече няма да те насилвам. От днес нататък ти си свободна.

Аманда не можеше да повярва на думите му.

— Тони, нима аз наистина съм свободна? Без значение какво ще реша?

— Свободна като птица, скъпа моя. Само се надявам да не отлетиш от мен.

Тя повдигна прелестното си лице към него. Никога не бе изглеждала по-трогателно и той я желаше с цялото си сърце.

— Тони, толкова съм щастлива!

Не се сдържа и притисна нежното тяло с яките си ръце. Искаше да я целуне с цялата любов и целия копнеж, които преливаха в сърцето му. Но красивият мъж се отдръпна незабавно, щом почувства как тя се вцепени в прегръдките му.

Аманда бе решила повече никой да не ръководи живота ѝ. Последната дума щеше да бъде нейната и тя не искаше да действа прибързано. Един ден щеше да бъде негова жена, но трябваше да се справи с Лети. Трябваше да бъде сигурна, че Лети не е заплаха за нея. Все пак вече беше свободна! Свободна!

Тони неохотно се отдалечи от нея.

— Ако утре си добре, ще слезеш ли да вечеряш с мен и с Френсис?

— Да, ако желаш — съгласи се тя и сведе мигли, за да прикрие радостта си.

— Благодаря ти, скъпа — радостно се усмихна той. — Сега ще те оставя и ще отида да погледна моя син.

Думите му предизвикаха сълзи на радост. Колко дълго бе чакала Тони да нарече Джон „моя син“.

— Ах, да — добави той на вратата, — Френсис би искал да те види. Имаш ли сили да приемеш още един посетител?

— Добре съм — усмихна се Аманда, — нека да дойде, бих се радвала да го видя.

Младият мъж си тръгна весел, нещо, което не му се бе случвало от месеци. Макар че Аманда не бе приела предложението му за

женитба, поне не го бе отхвърлила. Почувства се безгрижен като момче и пъргаво слезе по стълбите.

Френсис се настани внимателно на един стол до леглото на Аманда. Не можеше да повярва, че това е същата жена, която бе припаднала в оризището преди три дни. Изглеждаше отпочинала и много по-щастлива, отколкото я бе виждал досега, откакто бе дошъл в Ривърс Едж.

— Радвам се, че изглеждаш така добре, Аманда. Добре ли се държи Тони с теб, защото ако не е така, аз ще...

— Той беше чудесен, сър Френсис. Каза, че ще изгори документите ми! Не можете да си представите колко съм щастлива!

Ентусиазмът ѝ бе заразителен.

— Моля те, наричай ме Френсис. Ти заслужаваш да бъдеш щастлива, Аманда.

Той изглеждаше притеснен и се изкашля, преди да заговори отново:

— Може би нямам право да те питам, но коя е причината да... да се озовеш в затвора? Последният път, когато те видях, моите приятели току-що бяха наели твоите... услуги за Тони.

— Ти и твоите приятели направихте ужасна грешка, Френсис — промълви тихо Аманда. — Позволи ми да ти разкажа за едно младо, изплашено момиче, едва шестнадесетгодишно, все още девствено, изгубено в една мъглива и тъмна нощ.

И тя не пропусна нищо. Отначало Френсис слушаше занемял, докато накрая бе изпълнен само с безкрайно чувство на вина.

— Боже мой, Аманда! — простена той, когато тя спря да си поеме дъх. — Какво бих могъл да кажа? Толкова съжалявам, че не намирам думи, с които да се извиня. Нищо чудно, че Тони не ми е казал нито дума за това. Той се е чувствал твърде засрамен.

— Може би няма да повярваш, но той не подозира, че аз съм същото онова момиче, което обезчести в онази страноприемница.

— Значи или е сляп, или е глупак! — възкликна смаяно Френсис.

— Тогава той беше — засмя се тя, изненадана, че може да се надсмива над всичко това, — „твърде пиян“.

— Толкова пиян, че да не разбере, че обладава едно безпомощно девствено момиче?

— Да, така мисля.

— И ти не си му казала нищо?

— Отначало мислех само за отмъщение. Обвинявах го за всички злини, които ме сполетяха след онази нощ. Но по-късно, аз го обикнах и аз... аз повярвах, че и той ме обича.

— Той наистина те обича, Аманда. И никога не е преставал да те обича.

— Как можеш да твърдиш това, след като видя какво се случи през последните три месеца?

— Повярвай ми, зная.

— След завръщането си от Англия, той ме обвини в ужасни грехове.

— Мислел е, че е прав.

— А ти какво мислеше, Френсис?

— Не забравяй, че аз те смятах само за проститутка. Но като те опознах по-добре, разбрах, че съм сбъркал в преценката си за теб. Не знаех нищо, освен това, което Тони ми бе разказал. А и доста странният начин, по който бе дошла в Америка, не се покриваше с представите за жената, в която моят приятел би се влюбил. След като поживяхме заедно, трудно можех да повярвам, че си била крадла и... проститутка.

— Благодаря ти, Френсис — признателно прошепна младата жена. — Радвам се, че ти разказах всичко. Сега се чувствам много по-добре.

— Бях убеден, че Джон е негов син. Смаян съм колко глупав може да бъде Тони понякога.

— Той вече знае — щастливо заяви Аманда. — Мисля, че го е разбирал от самото начало, но беше твърде упорит, за да го признае. Помоли да се омъжи за него.

— Знам — отвърна Френсис — Ти прие ли?

Тя сви тънките си вежди.

— Не, аз... аз не приех, но не му и отказах.

Френсис се засмя от сърце.

— Искаш да му дадеш урок? Дяволски си права.

— Може би — Аманда се усмихна дяволито. — Той наистина си го заслужава.

— Напълно — съгласи се той. Внезапно младата жена стана сериозна. — Какво има, Аманда? — Френсис забеляза внезапната

промяна в настроението ѝ.

— Лети. Само аз знам на какво е способна тя.

— Остави тази вещица на Тони, скъпа моя. Сигурен съм, че знае как да се справи с нея. Сега трябва да мислиш само за себе си.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

На другия ден Аманда се изненада, когато влезе в салона и видя Тони да друса засмения Джон на коленете си. Тя не можа да скрие усмивката си при вида на бащата и сина, изцяло погълнати един от друг. Реши да не ги смущава и тихомълком се отправи към кухнята, за да побъбри с Джема.

Когато Флора взе детето да го нахрани, Тони се почувства странно самотен и изоставен. Спомни си, че все още не бе изпълнил обещанието си към Аманда, отиде в кабинета и започна да рови из чекмеджетата на бюрото си. Накрая намери един дълъг плик. Отвори го, за да провери съдържанието му, и се отправи към камината, с цел да унищожи всички доказателства, че Аманда му принадлежи. В този миг вратата рязко се отвори и Лети се втурна, без да почука. Тони я изгледа втренчено. Тя беше последния човек, когото би искал да срещне.

— Лети!

— Само това ли ще кажеш? Изминаха две седмици, без да те видя. Така ли смяташ да се отнасяш с бъдещата си съпруга?

Тя бе облечена в елегантна рокля, изглеждаше хладна и невъзмутима, въпреки че очевидно бе ядосана.

— Радвам се, че си тук, Лети. Аз самият се канех да те посетя.

Тони се подготви да посрещне предстоящото избухване на високомерната красавица, когато ѝ съобщи, че няма намерение да се ожени за нея.

— Знам, че ти липсвам, скъпи — нежно изгука тя. — Тази нощ ще ти докажа колко много съм ти липсвала. — Сините ѝ очи блестяха обещаващо.

— Лети, доста неща се случиха през тези две седмици. Научих за жестокостта ти към Аманда, докато съм бил в Англия. Нямах право да идваш в плантацията ми и да малтретираш моите слуги.

— Но това беше толкова отдавна — слабо протестира тя. — Защо чак сега ти е казала?

— Няма значение кога и как съм научил. Аз обичам Аманда и не мога да се ожена за теб. Помолих я да се омъжи за мен.

— Не! — извика Лети. — Няма да бъдеш неин! Ти ми принадлежиш!

— Никога не съм ти принадлежал. Особено от мига, в който Аманда се появи в живота ми. Може би си разбрала, че се готвех да унищожа документите ѝ, когато така внезапно се втурна тук. И ако останеш, можеш да видиш това с очите си.

Посегна да изгори документите, когато силните викове пред вратата, приковаха вниманието му. След секунди Натан нахлу в стаята.

— Натан! Какво... — Като видя лицето на бившия си надзирател, той се спря на средата на думата.

— Няма време за обяснения, Тони. Дойдох да те предупредя.

— Да ме предупредиш? За какво?

— Индианците!

Лети отвори уста, но Натан я погледна с такова отвращение, че тя замълча. Той се обърна към Тони и продължи:

— Чероките са нападнали миналата седмица няколко от плантациите в областта. Главно крадат коне и храна. Нед Колинс, жена му и детето са убити. Той има малка ферма надолу по реката. Не знаех дали си научил, затова дойдох да те предупредя.

— Много благородно от твоя страна, като се има предвид...

— Тони, нека да забравим засега споровете между нас. Дойдох да ти помогна. Познавам тази плантация не по-зле от теб. Трябва да предупредим всички за опасността.

— Прав си. Да вървим.

— А какво ще стане с мен? — тревожният глас на Лети ги спря.

Тони се намръщи, като че ли искаше никога да не я бе срещал.

— Стой тук, няма друг изход — отсече той. — Но като опасността премине, ще трябва да си отидеш. И помни какво си казахме.

С тези думи той последва Натан.

Лети беше вбесена. Тони бе решил да я зачеркне от живота си. Е, това нямаше да стане толкова лесно. Щом тя успее да се отърве от Аманда, той щеше да се върне при нея. И като че ли съдбата бе милостива към нея. Нападенията на чероките бяха удобно оправдание за престоя ѝ в Ривърс Едж за няколко дни — достатъчно време, за да се

погрижи за Аманда веднъж и завинаги! В този миг погледът ѝ попадна на плика, който Тони държеше в ръцете си, когато Натан влезе. Лежеше на бюрото, където младият мъж го бе изпуснал в бързината. Тя го взе, документите пхна припряно в корсажа на роклята си. Постави в плика някакви празни листове от бюрото и го върна обратно на предишното му място.

Когато Тони се върна в кабинета си, той довърши това, което бе започнал преди появата на Натан. Пред решетката на камината бе останала само купчинка пепел. Тони бе изгорил плика, без да го отваря.

— Свършено е — каза гласно. Сякаш камък падна от сърцето му. От месеци не се бе чувствал така доволен.

Преди вечерята той остана насаме с Натан и му събщи решението си да се ожени за Аманда. Не можеше да се каже, че бившият му надзирател посрещна с радост тази новина, но я прие с разбиране. Той се бе убедил, че Тони ще изпълни обещанието си, като видя нескритата любов и привързаност, с които му показва сина си. Малко закъснели бяха тези чувства, но очевидно искрени. Натан бе разговарял с Тони за измъчения вид на Аманда. Той не се опита да скрие или омаловажи вината си за припадъка ѝ. Отначало кипна от гняв, но когато Тони му събщи, че е изгорил документите, донякъде се успокои.

Френсис и Лети също щяха да присъстват на вечерята и Натан се зачуди каква ли пакост е замислила отхвърлената русокоса красавица. Не вярваше, че тя ще се откаже лесно от Тони. Да остане за няколко дни в Ривърс Едж — за Лети това бе доста удобен случай и тя нямаше да пропусне възможността да се възползва от него. Тони не можеше да я отпрати в къщи сега, когато баща ѝ бе далеч, а плантациите бяха нападани от индианци.

Аманда почувства облекчение и изпита истинска наслада от вечерята чак след като си припомни, че вече не е слугиня. Чудесно бе да се срещне отново с Натан. Усети нов прилив на щастие, като забеляза неприкритата ревност на Тони. Цялото му внимание бе насочено само към нея.

Преди вечерята Тони се бе отбил при нея, за да ѝ събщи за заплахата от индианците и че Лети ще трябва да им гостува за няколко дни. Тя не успя да спре сълзите на благодарност, когато разбра, че той

е изгорил документите ѝ. Тони я гледаше заплепен. Тя бе зле облечена, с износена рокля, твърде широка за нея, но нищо не можеше да затъмни красотата ѝ.

Дори и Лети си призна неохотно, че Аманда притежава необикновен чар. Бе разбрала, че нямаше надежда да победи младата си съперница в борбата за сърцето на Тони, докато... тя не изчезне от този свят, разбира се.

По време на вечерята Натан бе обсипан с въпроси за чероките и техните нападения.

— Движат се на малки групи — обясни той, — не повече от четири-петима. Нападат бързо и яростно и задигат всичко, което им попадне, главно коне и роби, като оставят след себе си само смърт и разрушения.

Мъжете започнаха да обсъждат мерките, които трябваше да вземат за защита на плантацията.

Внезапно един приглушен вик прекъсна разговора им. Втори не последва. Разговорите продължиха, но отново бяха прекъснати от появата на Лайънъл, който едва се държеше на краката си. Цялото му лице бе обляно в кръв от рана на челото.

— Боже мой, Лайънъл, какво се е случило? — възкликна Тони и скочи да помогне на раненото момче.

— Индианци! — задъхано промълви той. — Вече са в бараките, маса Тони, и нападат конюшните.

— Колко са?

— Не мога да кажа, но ми се стори, че не са много.

— Дай пушките, Натан! Знаеш къде са. Побързай! Френсис, остани тук при жените.

— Не, Тони — храбро се намеси Аманда. — Индианците няма да посмеят да нападнат къщата. Нека Френсис дойде с вас. Вие се нуждаете повече от него.

— Не! Не я слушай, Тони! — изпищя Лети. — Остави Френсис да ни защитава.

— Само ми остави една пушка, Тони. — Аманда не обърна внимание на истеричните ѝ викове. — Побързайте! Трябва да спасите робите!

Тони знаеше, че тя е права. Индианците щяха да откраднат няколко коня и един-двама от робите и да изчезнат. Тъй като бяха

малобройни, нямаше да посмеят да се приближат до къщата, Френсис щеше да им бъде по-полезен при тях, отколкото да стои при жените.

— Права си, скъпа — неохотно се съгласи Тони. — За всеки случай ще оставя една пушка, а ти се погрижи за слугите в къщата, заключете всички врати и залостете прозорците. Дори и на втория етаж.

— Пази се, Тони! — Аманда нежно го погледна.

Лети я наблюдаваше с присвити очи.

— Грижи се за сина ми — прошепна младият мъж и нежно я целуна по устните.

Обзета от ревност, Лети едва се сдържа да не грабне пушката, която Натан бе оставил на масата, и да застреля съперницата си. Но това бе равносилно на самоубийство. Трябваше да измисли нещо много по-хитро, за да я погуби.

Властният глас на Аманда прекъсна престъпните ѝ мисли.

— Ти чу какво каза Тони. Аз ще залостя прозорците на долния етаж, а ти се заеми с тези на втория.

И без да дочака отговора ѝ, тя се запъти към кухнята, за да доведе Джема, Линъс, Тес и Кори в къщата.

Вцепенена от страх, Лети се отдръпна от прозореца в стаята на Тони. Бе забелязала две сенки, които се прокрадваха към къщата. Дали Аманда бе успяла да залости прозорците на долния етаж? Чудеше се дали да слезе и да предупреди другите, или да остане на втория етаж, където бе по-безопасно. Изведнъж се сети за пушката, останала на масата в трапезарията. Ако я вземе, може би ще успее да се защити. Лайънъл бе казал, че индианците са малко и тя бе зърнала само две фигури да се приближават към къщата. Втурна се по стъпалата и видя Аманда в трапезарията.

— Джема и момичетата затварят прозорците в салона. Ти приключи ли с горния етаж?

— Разбира се — кисело отвърна Лети.

Внезапно забеляза израза, върху лицето на Лети. Мрачно предчувствие я прободде.

— Какво има? Какво видя? — тревожно запита тя и се обърна към прозорците, към които жената ужасено гледаше.

В този миг Лети разбра какво трябва да направи. Никога нямаше да ѝ се отдаде такъв удобен случай. Бяха съвсем сами.

— Аз... аз току-що видях Джема навън — уплашено прошепна тя.

— Невъзможно. Тя ще бъде тук само след няколко минути.

— Тя беше, сигурна съм — упорстваше Лети. — Не мога да я сбъркам.

— О, не! — извика Аманда, като пребледня. Помисли си, че Джема сигурно се е разтревожила за Линъс и е излязла навън да го търси.

— Сигурно е било така — с готовност се съгласи Лети, като прикри ликуващата си усмивка.

— Трябва да направя нещо. Натан каза, че индианците крадат роби и коне.

— Но какво можеш да направиш? Почакай! Ей сега я видях как зави зад къщата. — Лети махна с красивата си ръка към обкръжаващия ги мрак.

— Трябва да я доведе — реши безразсъдно Аманда. — Не очаквам, че онези диваци са някъде наблизо, но не съм спокойна. Заклучи вратата след мен и стой близо до нея, за да ми отвориш като потропам.

— Добре. Побързай!

— Почакай! — извика Аманда. — Пушката, дай ми пушката!

— Нима ще оставиш сина си незащитен! — упрекна я Лети.

Тревогата за Джема и за сина ѝ притъпиха бдителността на младата майка. Да, наистина, пушката трябваше да остане при Лети. Нищо не бе по-важно от живота на детето ѝ.

Коварната жена залости здраво вратата зад гърба ѝ и се облегна на нея, злобно усмихната и доволна от хитростта си. Кори тъкмо се канеше да влезе, когато Аманда изскочи през вратата. Момичето отстъпи безшумно в тъмния коридор и реши да изчака и да наблюдава Лети. Все пак беше само една робиня.

Аманда обиколи къщата, без да усети леките стъпки на индианците, които я следваха. Почти бе стигнала до входната врата, когато я преряза тревожно предчувствие. Тя се обърна рязко. Обзе я паника. Тогава ги видя. За миг застина неподвижно, занемяла от ужас при вида на двете фигури, които ѝ се сториха като предвестници на смъртта. Ужасът я изтръгна от вцепенението и тя побягна към къщата. Достигна до входната врата и заудря по нея, като викаше на Лети да ѝ

отвори. Все още можеше да се спаси. Но жестоката красавица не помръдна. Лицето ѝ се изкриви в сатанинска усмивка, докато съперницата ѝ отчаяно удряше по вратата. Това ѝ достави истинска наслада. Кори, все още скрита в тъмния коридор, бе ужасена от жестокостта на русокосата. Защо Лети не отваряше? Накрая слугинята не издържа и се втурна в стаята.

— Пуснете я, мис Лети! — извика тя и се хвърли към вратата. — Трябва да пуснете Аманда!

— Какво! — Впи злобен поглед в дребната фигура, профучала край нея. — Откога се криеш тук?

— Няма значение, мис Лети. Не мож'те остави Аманда на тези диваци!

— Млъквай! — заповяда Лети, сграбчи я за лакътя и я изтласка от вратата. — Нищо не си видяла и чула, разбра ли? Нищо, казвам ти!

— Но мис Лети...

— Мога много лесно да те изхвърля навън при онази мръсница. Сигурно си чула какво правят индианците с жените? Изнасилват ги, всички им се изреждат, докато не загубят разума си. Цялото племе, докато сами не поискат да умрат. Това ли искаш, Кори? Да разтвориш крака пред стотина мръсни диваци?

— Но мис Лети, трябва да направя нещо — повтори момичето безпомощно.

— Махай се оттук! Само да кажеш на някого, ще ти откъсна езика. Не след дълго аз ще бъда господарката тук и можеш да бъдеш сигурна, че ще те накажа сурово. А сега изчезвай!

Лети я избута грубо навън и отново насочи вниманието си към затворената врата. Отвън цареше зловеща тишина.

Кори се отдръпна. С ужас мислеше за Аманда, оставена в ръцете на диваците.

Тони, Френсис и Натан се завърнаха на разсъмване мръсни и уморени до смърт. Индианците бяха откраднали четири коня, но за щастие нападателите бяха малко и тримата въоръжени мъже лесно се справиха с тях. Никой от робите не бе отвлечен и господарят бе доволен. Цяла нощ бе обикалял около бараките, в случай че чероките

нападат отново. Той напусна поста си едва когато Натан претърси всичко наоколо и го увери, че индианците са изчезнали.

В мига, в който Лети му отвори вратата, Тони разбра, че се бе случило нещо страшно. Джема, Линъс и двете прислужници се бяха скупчили в средата на салона.

— Какво е станало?

Видя, че Аманда я няма, но помисли, че се е качила горе при бебето.

— Аманда е отвлечена — съобщи Лети.

— Отвлечена! Да не си полудяла! Ако това е твое дело, ще те удуша. Каж ми какво е станало.

— Нямам нищо общо с това. Не можах да я спра. Тя помисли, че е видяла Джема навън и настоя да излезе, за да я прибере. Чаках я на вратата, за да ѝ отключа, но тя не се върна. Ин... индианците може би са били по-близо до къщата, отколкото мислехме.

Ужасеният вик на Натан и сподавената въздишка на Френсис ѝ доставиха необикновена наслада, ала тя успя да прикрие радостта си. Но остана изненадана от необузданата реакция на Тони. Изведнъж стоманените му пръсти жестоко се впиха в раменете ѝ.

— Не ти вярвам, Лети! — яростно извика той. — Ти няма да се спреш пред нищо, за да постигнеш целта си! Нещо криеш от мен! Искам да знам истината!

— Казах ти истината. Причиняваш ми болка!

— Това е най-малкото, което ще те сполети, ако открива, че имаш вина за случилото се! Знаеш ли какво ще стане с нея?

— Аз... аз разбирам — заплака Лети.

Отчаян, Тони я пусна и се обърна към подсмърчащите робини.

— Джема, знаеш ли нещо? Навън ли беше?

— Господи, маса Тони! — простена старата негърка. — Не бях навън. Аманда знайше туй. Затварях прозорците, как ми бе казала.

Тя се разплака неудържимо и Тони се обърна към Линъс.

— Бях в пристройката — отвърна той, — но се върнах веднага в къщата, като чух виковете. Бях с Джема през цялото време.

Тес не можа да добави нищо повече, а само отчаяно плачеше. Тони нареди на Джема да я изведе от стаята. Кори стоеше безмълвно, изпълнена с безкрайна вина. Само погледът ѝ се местеше уплашено от Тони към Лети.

— Тя крие нещо! — заяви Натан.

— Кори — започна господарят й внимателно, — нищо няма да ти се случи. Само кажи какво знаеш.

— О, стига, Тони — обади се Лети, — не виждаш ли, че си е глътнала езика от страх? Тя не знае нищо. Пусни я да си върви. — Хвърли вледеняващ поглед към робинята, която се сгърчи от страх.

— Кори — продължи Тони, — повтарям ти, че аз съм твоя господар. Никой друг не може да те накаже.

Черните очи на момичето все още бяха обърнати към Лети, но тя вече бе решила. Независимо от това какво щеше да я сполети, тя не можеше да позволи на тази жестока жена да се отърве безнаказано. Преодоляла страха си, тя посочи с пръст към Лети. Русокосата жена пребледня, обхваната от ужас.

— Тя го направи, маса Тони. Не знам защо Аманда бе излязла, но видях с очите си как мис Лети стоеше и се усмихваше, докато тя се молеше да й отвори вратата. Накрая стана твърде късно. Сигур индианците са отвлекли Аманда. Опитах се да помогна, но мис Лети ми рече, че шь мъ остави на диваците, ако кажа една дума...

И Кори се разплака неудържимо.

— Всичко е наред, Кори. Не те обвинявам. — Гласът на Тони потрепери от гняв. — Сега можеш да си вървиш.

Младият мъж едва успя да обуздае гнева си, докато слугите бяха в стаята. Когато те излязоха, той се спусна към Лети, изпълнен с безмерна ярост и погнуса. Обзета от ужас, тя отстъпи крачка назад.

— Ти, вещице, такава! Ще ми платиш! — Младият мъж се хвърли напред и я хвана за гърлото.

— Тони, не исках — изохка Лети. — Нима ще повярваш на една изплашена робиня?

— Кори не лъже. Пригответи се да умреш! Жалко, че смъртта ти е нищо в сравнение с мъките на Аманда. — Той започна да я души. Лети се олюля, но Тони продължи да стиска безмилостно, Френсис се хвърли към приятеля си и го сграбчи за ръцете. Натан се притече на помощ и двамата успяха да го откъснат от жената, която се отпусна изнемощала на колене.

— Господи, Тони, щеше да я убиеш! — извика Френсис.

— Точно това исках! — безжалостно отвърна той.

— Остави я да си върви. Не си струва да я убиваш! — намеси се Натан. — Трябва да се погрижим за Аманда. Ако незабавно оседлаем конете, може би ще ги настигнем. Трябва да я спасим!

— Не мога без нея, Натан, нито пък моят син може! Ще направя всичко, за да я върна!

— Да не губим време — присъедини се Френсис. — Трябва да тръгнем веднага!

Двамата излязоха, но Тони остана и студените му очи се насочиха отново към Лети.

— Искам да се махнеш оттук, преди да съм тръгнал — процеди той. Сивите му очи потъмняха. — Не искам да те видя, ясно ли е?

— Напълно — дрезгаво отвърна тя. — Но това не е всичко. Мислиш ли наистина, че ще откриеш своята скъпоценна Аманда? И дори да я намериш, тя няма да е вече същата. Сигурно едва ли ще я пожелаеш, след като онези диваци я...

— Вън, проклета да си! — изрева Тони. — Преди да съм променил решението си и да те убия. Ще намеря Аманда, ако тя все още е жива. И никога няма да се откажа от нея, каквото и да е станало. И ако все още имаш капка разум, ще заминеш при баща си в Англия. Никой не те иска тук!

Лети го изгледа с ненавист. Мразеше го! Никой не я бе унижавал така.

— Тони Бренд — просъска тя, — един ден ще ми платиш! А също и твоята любовница, ако успееш да я намериш жива!

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

От мига, в който започна да удря по вратата и да вика за помощ, до момента, когато двамата индианци се нахвърлиха върху нея, Аманда не вярваше, че Лети ще я изостави. Една мисъл я прониза като светкавица. Лети бе подготвила всичко. Внезапно една груба ръка задуши виковете ѝ. Опита се да се съпротивлява, но се оказа безсилна. Удариха я по главата и тя се строполи в безсъзнание. Мъжът изсумтя доволно. С лекота я метна през рамо и с котешка походка изчезна между дърветата.

Аманда бавно идваше в съзнание. Нещо я разклащаше и подхвърляше. Ръцете и краката ѝ бяха завързани. Слънцето грееше безмилостно гърба ѝ и по това разбра, че вече беше към обяд. Аманда погледна изпод спуснатите си клепащи. Беше праметната през гърба на кон. Ръцете и краката ѝ бяха вързани с ремъци, препасани под корема на коня. Зад нея на коня яздеше някакъв индианец. Усецаше яките му крака, притиснати към тялото ѝ. Главата я болеше, крайниците ѝ бяха изтръпнали и тялото ѝ бе натъртено. Измъчваше я жажда. Нямахше представа къде се намира, но чу шум от река и реши, че е Санти Ривър.

Аманда усети, че конете спряха. Обзе я паника. Ремъците, които я крепяха към коня, бяха прерязани и тя падна на земята. Дочу подигравателен смях. Сви се инстинктивно, когато я заобиколиха четирима мускулести червенокожи. Затвори очи и отправи молитва да намери спасение в смъртта. Ако четиримата я изнасилеха, щеше да намери начин да сложи край на злочестия си живот. Сега, когато Тони ѝ бе признал любовта си, тя не можеше да преживее гаврата на диваците.

Единият от червенокожите я издърпа грубо, изправи я на крака и я повлече към реката. Но ръката му се отпусна, когато достигнаха до брега и Аманда разбра, че само я води да пие вода. Тя се наведе, потопи устни в хладната, съживителна течност и веднага почувства облекчение. След като се напи, приседна изтощено на пясъка, без да знае какво да направи. Четиримата мъже бяха клекнали до нея и я

следяха с намръщени погледи. Те бяха много млади, невисоки, с мускулести крака, масивни гърди и тесни в кръста. Грозните им лица бяха нарисувани с жълти и бели линии, от което изглеждаха още по-свирепи и войнствени. Косите им бяха сплетени в мазни плитки. Носеха препаски около бедрата си.

Те също утолиха жаждата си и сега я гледаха с очи, лъскави като обсидиан^[1]. Тя скочи на крака и уплашено се озърна. Червенокожият, който бе най-близко до нея, я хвана за косите и произнесе нещо на неразбираемия си език, докато сочеше с ръка към косите ѝ, очевидно възхитен от тях. След няколко минути всеки от мъжете вече опипваше къдриците ѝ. Ръцете им станаха по-смели и се спуснаха надолу по гърдите и бедрата ѝ, с все по-нарастваща възбуда.

— Не! — започна да се моли Аманда, като отчаяно се опитваше да се отскубне от тях. — Моля ви! Моля ви, пуснете ме!

Без да обръща внимание на молбите ѝ, единият от индианците сграбчи роклята ѝ и я дръпна рязко, докато останалите гръмогласно се смееха. После и четиримата се нахвърлиха върху нея, разкъсаха дрехите ѝ и тя остана съвсем гола, само с обувки и чорапи, привързани с панделки към бедрата ѝ. Никога не се бе чувствала така безпомощна и унижена. Ръцете им грубо шареха по тялото ѝ. От гърдите ѝ се изтръгна продължителен вик за помощ. Един от червенокожите я удари и тя падна зашеметена, с разкъравена уста. Почувства, че я влачат към най-близкото дърво. Като че ли смъртта надвисна над нея.

Преди да разбере какво става, чорапите ѝ бяха смъкнати и с тях индианците завързаха ръцете ѝ. Двама от тях я сграбчиха за глезените и широко разтвориха краката ѝ. Тя помисли, че ще я разкъсат на две. За миг настъпи тишина. Диваците с възхищение опипваха копринените къдрици с цвят на мед, които достигаха до хълбоците ѝ. Аманда се опита отново да извика, но сподавено преглътна, когато водачът им изсумтя предупредително, без да престане да я оглежда предизвикателно, с пламтящи очи.

Водачът даде знак с ръка на останалите да я държат и свали препаската си. Останалите индианци нададоха викове на възхищение, когато водачът им размаха гордо инструмента си пред безпомощното момиче, приковано към земята. Отпусна се на колене между краката на Аманда и безмилостно проникна в нея. От тласъка главата ѝ се удари в дървото. Болката изригна като вулкан в слабините ѝ. Индианците

прибягваха до изнасилване като средство за покоряване и нещастната жена вече разбираше защо някои жени не успяваха да преживеят такова насилие. Тя загуби съзнание. Последните ѝ мисли, преди да потъне в мрак, бяха дано по-скоро да умре.

Индианецът, който я изнасилваше, не бързаше, за да може да се наслаждава на ужаса и страха ѝ. Той знаеше, че точно това изпитва бялата жена под него. Смелата лисица бе изнасилил много отвлечени жени, но тази горда червенокоса самка му достави най-голямо удоволствие. Въпреки че бе обхваната от ужас, предизвикателно повдигнатата брадичка и презрението в големите ѝ зелени очи, му говореха, че тя няма да се примири с участието си. Беше нечувано една робиня да притежава гордост. Единственият начин да бъде завладяна и подчинена жена като тази Медна коса е, да бъде отново изнасилена реши той, като нарече Аманда с името, което щеше да носи. Освен другите трима, ще трябва да ѝ се изреди всеки мъж от племето. Скоро гордостта ѝ щеше да се пречупи. И тогава всички мисли излетяха от главата му, цялата му ярост се изля като кипяща струя в неподвижното тяло под него. Острият му силен крясък отекна между дърветата. Но Аманда вече не чуваше и не усещаше нищо. Шокът, изпитанието, унижението, насилието над тялото ѝ — всичко това беше прекалено много, за да може да го понесе. Тя изгуби съзнание още в мига, когато Смелата лисица проникна в нея за пръв път.

Аманда никога не узна, че едно неочаквано събитие я спаси от другите индианци. Единият от другите индианци, Бялото перо, вече се бе настанил между бедрата ѝ, когато Смелата лисица му махна с ръка да се дръпне. Бялото перо се подчини и неохотно се отмести от проснатото на земята тяло.

— Конници — сподавено прошепна Смелата лисица. — Чуй.

Той наостри уши и кимна.

— Все още сме много близо до селището на белите — измърмори Смелата лисица. — Ще продължим с нея, като приберем конете в селото. Обещавам ти, че първо ти ще я получиш.

Бялото перо и другите двама започнаха недоволно да мърморят, но все още бяха твърде млади и неопитни, за да се противопоставят открито на Смелата лисица. Освободиха Аманда, преметнаха голото и отпуснато тяло върху коня на Смелата лисица и възседнаха конете,

откраднати от плантацията на Тони, тъкмо когато тропотът от приближаващи се конници се усили.

Индианците яздеха непрекъснато, като спираха само за да се облекчават, оставяха и Аманда да върши това, и то пред очите им. Изгаряща от срам, тя нямаше друг избор.

Когато дойде в съзнание, тя си помисли, че е била изнасилена и от четиримата. Тялото ѝ бе натъртено и издрано и се чувстваше, като че ли е била изнасилена многократно. Прокле бога, че я бе оставил жива. Закле се да намери начин да се самоубие, преди да бъде подхвърлена на останалите мъже от племето.

Аманда се огледа отчаяно за нещо, с което би могла да прикрие голотата си, но освен препаските, индианците не носеха нищо. Нямаха и съдове. Хранеха се, без да спират ездата, и то само с еленско месо и сушени корени, които измъкваха от кесиите на кръста си. Не предложиха храна на Аманда, не ги помоли и тя. Предпочиташе да страда мълчаливо, вместо да се унижава. Но поне я оставиха да язди изправена. Водачът я придържаше здраво към себе си. Яките му жилести крака се притискаха плътно към нейните. Тя се опитваше да го отблъсне от себе си, но беше невъзможно да се удържи на коня без неговата подкрепа.

Индианците изглежда не знаеха що е умора и продължиха да яздят без отдих през цялата безкрайна нощ. Аманда отпадна съвсем. Потръпна неволно, когато изчезнаха стоплящите лъчи на слънцето и инстинктивно потърси топлото тяло на Смелата лисица.

Събуди се внезапно от приятния сън, в който Джон бозаеше от гърдата ѝ и си играеше със зърното, както правеше, когато бе заситен. Внезапна болка я накара да извика. Видя, че лежи на земята, възседната от индианския вожд, който я щипеше по зърната за забавление на другите червенокожи. Очите на Аманда пламнаха и тя се опита да го отблъсне.

— Не е достатъчно опитомена — рече Бялото перо на останалите. — Трябва да опитаме бялото ѝ тяло. Оставете ме аз да я накажа с могъщия си инструмент и да загася огъня в очите ѝ с цвят на листа.

Смелата лисица се смути от думите му. По закона на племето пленените жени обикновено се изнасилваха първо от този, който ги бе пленил, така че и четиримата червенокожи имаха равни права над тази

бяла жена. Само страхът да не бъдат заловени я бе спасил от съдбата ѝ. И ако не бързаха да се измъкнат от преследващите ги бели, всеки от тях щеше да задоволи похотта си. Но те все още бяха далеч от своите и бяха само четирима, реши Смелата лисица и това го накара да се противопостави на желанието на другарите си, които искаха да се насладят на бялата пленница. Когато се върнат в селището, щеше да има голямо празненство. Бялото перо и другарите му щяха да бъдат почетени за проявената смелост и възнаградени за придобитата плячка. Бялата жена щеше да бъде поставена в средата на голям кръг и всеки мъж от племето щеше да я изнасили.

Смелата лисица съобщи окончателното си решение. Ще бъде много по-достойно за тях, каза на останалите, ако изчакат обладаването на белокожата да бъде извършено след пречистващите ритуали и пред очите на цялото племе. Тримата се опитаха да му възразят. Аманда усещаше, че в основата на спора им е тя. Знаеше, че всеки от мъжете бе готов незабавно да се нахвърли върху нея. След няколко минути, като че ли водачът надделя и червенокожите оседлаха конете.

Като сграбчи копринената ѝ коса, Смелата лисица грубо я изправи на крака. Тя извика от болка. С разширени от ужас очи проследи ръката на вожда, която бавно се пъкна в кесията на пояса му и измъкна чорапите, с които я бе вързал предния ден, докато я изнасилваше. Смелата лисица бързо завърза чорапите като въже, провери здравината му, нахлузи го на врата ѝ и го опъна силно, но не много рязко, за да не я удуши. Другия край усуква около китката си. После се качи на коня и подръпна импровизираното въже, за да ѝ предаде желанието си да го следва пеша. Така постъпваха към всички пленници. Водача жените голи в лагера, изнасилваха ги и ги унижаваха. Мъжете също ги събличаха и измъчваха. Въжето беше символ на пълно подчинение.

Два часа Аманда се препъваше след коня на Смелата лисица. Понякога изнемощяла падаше на колене, но биваше болезнено изправяна на крака от жестоката връв около гърлото ѝ. Като че ли времето бе спряло. От глад започна да халюцинира. В червеникавата мъгла, породена от нетърпимата болка, пред очите ѝ затанцуваха странни видения. Когато вече си мислеше, че не може да продължи, пред тях се показва селището на чероките. Но изпитанията ѝ едва сега

започваха. Когато Смелата лисица с гордо изправена глава я заведе в селището, завързана на връвта, нежното ѝ тяло беше опипвано, дърпано и безмилостно изтезавано. Индианките я измъчваха, докато мъжете от племето стояха отстрани и се усмихваха на унижението ѝ. Колкото по-високо крещеше Аманда, толкова повече се забавляваха индианците. Дори и децата се присъединиха към мъченията, като мушкаха с пръчки хълбоците и гърба ѝ.

Аманда разбра, че колкото по-страхлива изглежда, толкова по-дълго ще трае мъчението ѝ. Тя изправи крехките си рамене и напрегна волята си да задвижи изтощеното си, смазано от болки тяло. Донякъде успя да прикрие страданието и унижението, които ѝ нанасяха жените и децата. И те скоро изгубиха интерес към нея. Всички знаеха, че не след дълго мършавата пленница ще стане проститутка.

Като се препъваше завързана за края на въжето, Аманда подскочи от внезапното спиране. Смелата лисица слезе от коня и грубо я издърпа до един стълб в центъра на селището. В разширените ѝ от болка очи откритата площ, в която се бе озовала, изглеждаше като арена, оградена дъгообразно с вигвами. Като завърза единия край на въжето за стълба, индианецът я ритна по крака и я остави да падне в прахта. Аманда с мъка се надигна. Обзе я отчаяние. Разбра, че ще умре, и се помоли да бъде по-скоро и по-бързо. Страдаше от мисълта, че вече никога няма да зърне сина си. Нито Тони. Поне му бе признала, че го обича.

В този миг тя си припомни всички злини, които я бяха сполетели от онази нощ, в която Тони бе отнел девствеността ѝ, до вечерта, когато бившата му любовница грижливо подготви отвличането ѝ. Какво ли бе казала тя на Тони? Колко дълго щеше да скърби той за нея, преди да потърси утеха при Лети? Познаваше жаждата му за любов и бе сигурна, че не след дълго ще се озове в леглото на Лети. Но най-мъчителния въпрос бе дали тази коварна жена ще успее да го откъсне от собствения му син.

— Ох, Джон — проплака тя и притисна ръце към гърдите си. — Никога няма да видя как ще пораснеш. Дали ще станеш висок и красив като баща си?

Аманда обърна нараненото си и изцапано лице към стълба и от очите ѝ закапаха горчиви сълзи. Изтерзана тя потъна в забравата на

съня. Не усети как някой пропълзя до нея и метна едно грубо одеяло върху голото ѝ тяло, преди отново да изчезне в мрака.

Лъчите на слънцето безмилостно пронизваха подутите клепачи на клетата жена и тя закри очите си. Едно грубо и сърдито изръмжаване я събуди напълно и тя се опита да скочи на крака, но извика от болка, тъй като въжето се впи жестоко в нежната ѝ шия. Нейният похитител, Смелата лисица, се беше надвесил над главата. Като закрепя някакви неразбираеми думи, той гневно запрати настрани одеялото и я ритна злобно неясно за какво провинение. Аманда бе изненадана не по-малко от него, че някой бе проявил милост към нея. Гърлото ѝ бе съвсем пресъхнало.

Гладката ѝ кожа бе зачервена и покрита с мехури, особено по лицето, гърба и нежните бели гърди. Блестящата някога коса сега беше мръсна и висеше на сплъстени кичури. Зелените ѝ очи гледаха тъпо. Бе се превърнала в едно лишено от разум създание, унижено и покорно. Точно това искаха индианците — робиня, която да използват за черната работа и която смирено ще приеме ролята на проститутка. Тази вечер, когато я изнасилеше всеки мъж от племето, щеше да бъде пречупена и сломена. Жените щяха да я бият и обругават. Но клетницата все още не знаеше каква съдба я очаква.

Струваше ѝ се, че умира: тялото ѝ изгаряше в огнена треска. Изпитваше жесток глад. Надяваше се да е мъртва, когато настъпи нощта. Но индианците едва ли биха си позволили да изгубят една ценна робиня. Когато решаха, че е достатъчно сломена, щяха да спасят живота ѝ.

Аманда с мъка се отърси от вцепенението, когато чу приближаващи се стъпки. Една кратуна със студена вода се допря до устните ѝ и тя жадно започна да пие.

— По-полека, Принцесо — предупреди я познат глас. Аманда бавно осъзна, че клекналата до нея жена, говори на английски.

— Коя... коя си ти? — запита пленницата, като едва помръдна напуканите си и разкървавени устни.

— По-късно — прошепна жената, като се огледа предпазливо.

Непознатата се отдалечи, като остави кратуната с вода до нея.

Никой не ѝ обърна внимание през целия дълъг следобед. Само няколко деца спряха за малко играта си, за да я позяпат и да ѝ се

подиграят. Едно дрипаво хлапе се приближи и изпусна парче питка. Аманда го сграбчи от праха и стръвно го ухапа.

Ветрецьт донесе от огньовете миризмата на печено месо. Гладът разкъсваше стомаха ѝ с неопишуема, нестихваща болка. Отпуснала глава на коленете си, Аманда бленуваше за вкусната вечеря, която Джема приготвяше по това време. Въздишка се изтръгна от напуканите ѝ устни.

— Донесох ти нещо да хапнеш, Принцесо.

Отново същият глас! Аманда повдигна глава и видя две небесносини очи и дяволито, обсипано с лунички лице. Жълтеникавата коса беше сплетена и намазана с някаква мас, но не можеше да сбърка закачливата усмивка на Пеони — приятелката ѝ от затвора.

— Пеони, нима това си ти? Не мога да повярвам на очите си! Какво търсиш, сред тези диваци?

— Сега... сега не мога да говоря, но всичко ще ти разкажа по-късно, когато дойда да те взема.

— Ще ме вземеш ли? Къде ще отида?

Нещо пробягна в погледа на Пеони. Състрадание? Жалост? Някакво предчувствие прободеше Аманда.

— Кажи ми, Пеони, какво ме очаква?

— Сега не мога да ти кажа, повярвай ми, Принцесо. Донесох ти нещо топло за ядене. Ще трябва да се храниш с ръце, но яденето е вкусно. Моля те, изяж всичко, защото... защото ще ти трябват много сили, за да издържиш изпитанията, които те очакват.

И след тези думи тя се отдалечи с тихи стъпки.

Аманда нямаше време да размишлява върху думите ѝ. Тя толкова бързо погълна храната, че едва не повърна. Пое дълбоко дъх и преглътна няколко пъти. Болката в стомаха ѝ намалю. Беше останало малко вода в кратунката и тя бавно я изпи. Не знаеше дали щяха отново да ѝ дадат вода.

Изтощена, Аманда заспа, без да дочака повторното появяване на Пеони.

Събуди се от някакъв тласък и усети в ребрата си върха на мокасин. Смелата лисица се бе надвесил над нея, а старата ѝ приятелка стоеше малко зад него. С рязко движение индианецът я отвърза от стълба, изправи я бързо на крака и я поведе като куче на каишка през селището към един по-голям вигвам, разположен настрани от другите.

Той ѝ даде знак да влезе вътре и тя безмълвно се подчини, смирено следвана от Пеони. Червенокожият остана отвън.

Приятелката ѝ посочи към постланата меча кожа, Аманда внимателно седна и я погледна въпросително. В средата на вигвама гореше огън в огнището и едва осветяваше лицето на Пеони. Тя клекна пред Аманда, свали въжето от врата ѝ и ахна, като видя жестоките рани по нежната кожа.

— Пеони, моля те, кажи ми какво ме очаква? Какво ще стане с мен?

— Всяко нещо по реда си — измърмори тя, избягвайки отговора.

Знаеше, че не може да говори много дълго, тъй като Смелата лисица стоеше отвън. Тя взе делва с вода, парче еленова кожа и внимателно започна да мие раните по тялото на пленницата. Всяка рана я караше да потрепва и събуждаше болезнени спомени за изпитанията, които самата тя бе преживяла, когато я бяха довели в индианското селище. Дано и Аманда да има късмет като нея, въздъхна Пеони и сърцето ѝ се изпълни със състрадание. Именно заради тази гордост в затвора наричаха Аманда „Принцеса“ и Пеони си спомни как и тя ѝ се бе подигравала. Но това име напълно ѝ подходеше.

След като я изми, извади костен гребен и среса сплъстената ѝ коса. Вече не можеше да отлага, трябваше да ѝ каже каква съдба я очаква.

Аманда усети колебанието на Пеони и зачака, изпълнена със страх, какъвто не бе изпитвала никога досега.

— Аманда — започна колебливо, — аз... искам да ти кажа, че Смелата лисица чака отвън, докато ти обясня какво ще стане по-късно тази вечер.

— Смелата лисица?

— Червенокожият, който те отвлече. Името му е Смелата лисица. Той... той е този, който пръв те е изнасилил. Такъв е обичаят на чероките. Всяка пленница се изнасилва веднага.

Аманда се изчерви, като си спомни ужаса от насилието на индианеца.

— Ти също ли беше изнасилена?

— Да — кимна Пеони. — Отвлякоха ме шестима. Пасторът и жена му бяха тръгнали да посетят свои приятели във вътрешността на

страната, когато индианците ни нападнаха. Избиха всички, освен мен. Но преди да ме доведат тук и шестимата ме изнасилиха.

— О, Пеони, колко ужасно е било за теб.

— Ха! — Засмя се тя презрително. — Не по-ужасно, отколкото да понасям онова животно, което се наричаше пастор. Той беше отвратителен, Принцесо, повярвай ми, а при моята професия съм виждала всякакви.

Аманда се изчерви отново.

— Съжалявам, че си изпатила толкова много. Ако не беше Тони, съдбата ми нямаше да се различава от твоята сега.

— Аз не съм като теб, Принцесо. Ти не си създадена за такъв живот. Аз се справям по-лесно. Но не съжалявам, че видях как умряха онзи лицемер и зловнатата му съпруга.

Шумното изсумтяване на Смелата лисица ѝ напомни, че се е разприказвала твърде много. Трябваше да побърза, за да не отнесе някое наказание.

— Слушай, Принцесо — тихо каза тя, — никак не искам да го чуеш от мен, но тук само аз говоря английски и аз трябва да ти обясня всичко.

Аманда се смрази от страх.

— Какво да ми обясниш?

— Ей сега ще чуеш тъпаните. Мъжете от племето ще изпълнят ритуала на пречистването. Това се извършва обикновено след завръщането на всички, които са участвали в нападенията. Ще танцуват и пеят. Ще изпият огромно количество от една напитка, смес от разни билки, която усилва мъжката потентност...

— И после, какво ще стане после? Боже мой, кажи ми! Ако имаш милост към мен, кажи ми!

— Тъкмо защото те съжалявам, ми е толкова трудно да ти го опиша. Забеляза ли, че този вигвам е настрани от останалите? — Аманда мълчаливо кимна. — Този вигвам ще бъде за теб. Използва се за курвата на племето.

— Курвата на племето! — ахна Аманда. — Искаш да кажеш, че аз... че аз...

— Точно така. След ритуала довечера, всеки мъж от племето, като се започне от четиримата, които са те отвлекли, ще те изнасили пред очите на цялото племе.

— Не! Ох, господи, не! — изохка нещастната жена и пребледня.
— Не мога да го преживея!

Тя се озърна като обезумяла наоколо.

Точно в този момент Смелата лисица нахлу със зловеща усмивка. Изляя няколко насечени думи на Пеони, която незабавно излезе навън, след като хвърли един състрадателен поглед към Аманда.

— Какво иска тоя? — изкрещя Аманда, като гледаше умолително към изхода.

— Той само ме изчака, за да ти разкажа за... за довечера. Когато ти изкрещя е разбрал, че съм ти описала всичко. Мисли, че все още си много горда и упорита и... и смята да те пречупи, преди да започне ритуалът. От пленниците се очаква да бъдат покорни и отстъпчиви. Те считат, че ако робините не са покорни, няма да им бъдат полезни.

— О, боже! — изхлипа Аманда, като разбра, че отново я очаква ужасът от брутално изнасилване.

Смелата лисица впи малките си лъскави очички в свитото тяло на меднокосата красавица, стовари се на мечата кожа до нея и се опита да я повали по гръб. Аманда храбро се съпротивляваше, докато туземецът опипваше надбедрената си препаска и се хилеше презрително. Но не я облада, а започна да я щипе по чувствителните зърна, като се засмя от задоволство, когато те се втвърдиха въпреки страха и болката. Изпищя, когато той ухапа бялата ѝ плът. Индианецът се усмихна злобно, когато тя падна изнемощяла по гръб. После я остави, доволен, че е успял да я усмири.

Когато се съвзе, Пеони се беше навела над нея, изпълнена със съчувствие.

— И на теб... и на теб ли се наложи да изтърпиш всичко това? — сподавено прошепна нещастната жена. — Как успя да го преживееш?

— Не, Принцесо. Случи се нещо, което ме спаси от такава участ. Не ме питай как и защо, само ти казвам, че се случи.

Внезапно тъпаните проехтяха в нощта и Аманда задиша учестено.

— Не можеш ли да ми помогнеш, Пеони? Няма ли някой тук, който да ме спаси?

Тя тъжно поклати глава.

— Повярвай ми! Нищо не мога да направя за теб. Те са толкова много, а аз съм само една жена.

Аманда се сви, раменете ѝ потрепваха.

— Как успя да се спасиш?

— Червенокожият, който ме отвлече, Дебнещият елен, реши да ме вземе за своя втора жена. Не ме изнасилиха след първия път, но ме държаха няколко дни завързана за стълба на мъченията, докато накрая вождът реши, че трябва да ме приемат в племето и ме даде на Дебнещият елен. Аз... аз му родих дете — стеснително добави тя. — Никога не съм очаквала, че мога да бъда щастлива, но и това стана. По свой начин Дебнещият елен е внимателен с мен и изглежда държи на детето.

— Дали ще ме поиска някой от племето? Ще ме дадат ли на някого?

— Страхувам се, че не. Само този, който те е отвлякъл, има право да те поиска. Но ако не те пожелае, ще станеш робиня и... курва на племето.

— Ох, господи! — изхлипа Аманда и отново сълзите рукнаха по бузите ѝ. — Значи Смелата лисица...

— Не те иска — довърши тъжно Пеони. — Той не вярва, че можеш да му бъдеш покорна съпруга, каквато желае, така че ще бъдеш оставена на разположение на всички мъже от племето.

— Не! — заяви Аманда решително. — Няма да стана проститутка на тези диваци! Преди това ще се самоубия!

— Принцесо — мрачно запита Пеони, — как смяташ да го направиш?

— Ти можеш да ми помогнеш. Те няма да те накажат, ако се самоубия. Веднъж вече се заклех, че ще умра, но никога повече няма да позволя да ме изнасилват. Ще го направя и без твоята помощ, Пеони, но ти можеш да ме улесниш. Донеси ми нож. Моля те!

— Не знам — отвърна тя, след като размисли. Чувстваше, че Аманда говори истината. Момиче като нея нямаше да се подчини и никога нямаше да понесе да бъде проститутка на индианците. Колкото до самата нея, тя бе щастлива от новия си начин на живот. Дебнещият елен се отнасяше добре с нея, особено след като му роди син. А и останалите жени от племето вече не я тормозеха и беше напълно свободна. Какво би могла да очаква, ако се завърне при цивилизацията? Още години робство. И след това отново щеше да бъде

проститутка. Вероятно щеше да умре млада от някоя болест. Не, наистина имаше късмет, че индианците я отвлякоха.

Аманда усети колебанието ѝ и се замоли още по-горещо:

— Моля те, Пеони, донеси ми нож, преди тези диваци да са свършили с ритуала.

Разширените ѝ от ужас очи, накараха Пеони да се реши.

— Ти спечели, Принцесо. Ще ти помогна, но ако ми обещаеш, че ще чакаш до последната минута, преди... преди да се самоубиеш. Може би ще убедя Смелата лисица да промени решението си.

— Обещавам — съгласи се Аманда. — Само побързай! — Не добави, че не бе сигурна дали иска да живее, дори и Смелата лисица да я вземе за жена. Не и след като бе изпитала любовта на Тони. — Не мисля, че бих искала да бъда жена на червенокож дивак.

— Това не е толкова лошо, Принцесо — призна стеснително Пеони. — Аз имам син. Дебнещият елен е много любящ съпруг. Добре съм и никога не бих се махнала оттук, дори и да можех. Да бъдеш жена на Дебнещият елен е много по-добре, отколкото да разтваряш краката си за всички моряци в Чарлстън и навярно да умреш от сифилис.

— Не те упреквам, Пеони. Ти си направила това, което си сметнала, че е добре за теб. Аз искам да направя това, което смятам, че е правилно за мен. Не ми отнемай възможността да умра с достойнство. Ако бъда осквернена от тези диваци, пак ще умра, но ще бъде още по-тежко.

— Не, Принцесо, казах, че ще ти помогна, но само искам да ми обещаеш, че ще чакаш, докато се убедиш, че няма друга надежда. Слушай тъпаните. Когато спрат, ще имаш няколко минути да... да направиш каквото си решила.

— Има ли някаква възможност да избягам? Не си споменавала за такава вероятност.

— Не съм споменавала, защото е невъзможно. Навсякъде има пазачи. Дори и по някакъв начин да успееш да се измъкнеш, колко далече ще стигнеш гола и боса, без храна и вода? Ако си решила да умреш, по-добре да е бързо.

— Благодаря ти, Пеони. Обещавам, че ще чакам до последния момент, докато тъпаните спрат.

— Можеш да бъдеш спасена в последната минута. Понякога стават чудеса. — Тя неуверено сви рамене. — Но каквото и да стане,

няма да те забравя, ще ти донеса нож. Сбогом, Принцесо, дано да намериш смелост да изпълниш решението си.

След това жената изчезна и Аманда остана сама. Тя се замисли за краткия си живот и за онези няколко месеца на щастие, които бе преживяла с Тони. Тъпаните продължаваха да бият. Като че ли бе изминала цяла вечност, откакто приятелката ѝ бе излязла. Виковете, които достигаха до нея, смразяваха кръвта ѝ.

— Пеони, къде си? — хлипаше нещастната жена в мрака.

Аманда горещо благодари на бога, когато най-после Пеони се появи на входа. Тя мълчаливо се наведе и постави на земята катуна с вода и паница с храна. Докато се изправяше, извади тънък, остър нож, който се използваше при обработването на еленовите кожи, и ѝ го подаде. След това си отиде.

Пленницата не чувстваше нито глад, нито жажда. Държеше ножа, който щеше да сложи карай на мъките ѝ. В тези последни минути се сбогуваше със сина си. И с Тони. А можеха да бъдат толкова щастливи! Тя знаеше, че Джема ще се грижи за Джон, и се надяваше, че няма да му позволи да я забрави.

Внезапно осъзна, че наоколо цари тишина. Тъпаните бяха спрели! Стисна решително с малките си ръце дръжката на ножа и го опря до сърцето си.

[1] скала, която има вид на тъмно стъкло. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Обезумял от тревога, Тони оглеждаше селището на чероките, скрит сред дърветата, на стотина метра от последните вигвами. От двете му страни бяха Френсис и Натан, също толкова изморени и отчаяни. Успяха да видят, че в селището се извършва някакъв ритуал, но не можеха да разберат точно какво става. Не познаваха добре индианските обичаи. Мъжете от племето, главните участници в ритуала, танцуваха около огромен огън и отпиваха от кратуни, напълнени с някаква течност, която изглежда ги караше да се кривят все по-бързо и да надават пронизителни крясъци. От време на време някой от червенокожите спираше на място и с неприличен жест сочеше към вигвама, разположен настрани от другите. Точно към този вигвам Тони насочи погледа си.

Два дни преследваха похитителите на Аманда. На два пъти изгубваха следите им и само умението на Натан бързо да се ориентира, отново ги извеждаше на верния път. Преживяха ужасен миг, когато се натъкнаха на остатъците от съдраните, изпръскани с кръв дрехи на Аманда, парчета от връв и явни следи от борба във високата трева. И тримата гледаха неоспоримите доказателства с безмилостно стиснати устни. Разбираха много добре, че тя по всяка вероятност е била изнасилена и дори може би вече е мъртва, или, което бе още по-лошо, полудяла от ужасното изпитание.

Тони падна на колене и заудря по земята, обзет от безсилна ярост. Можеше ли да се надява, че млада и крехка жена като нея ще остане жива, след като е била изнасилена от жестоките диваци? С какво бе заслужила такова несправедливо и жестоко наказание? Само да е жива, горещо се молеше той. Ако е оцеляла, той ще я прибере и никога повече няма да я изгуби. Закле се да я защитава, цени и обича до края на живота си. А ако не можеше повече да бъде напълно негова, той щеше да се справи и с това. Струваше му се напълно вероятно, Аманда никога да не пожелае да бъде отново докосвана от мъж. Молеше се любовта му към нея да му даде достатъчно сили, за да

преодолее всички страхове, които неговата любима може би щеше да изпитва като последица от дивашкото насилие.

Тримата яздеха, забравили умората, хранеха се на седлата, спяха малко, твърдо решени да намерят Аманда, макар и да се опасяваха, че може би вече е мъртва. Никой не говореше, като че ли нямаше нищо за казване. Когато изгубиха следите и трябваше да се лутат няколко часа безплодно, Тони едва не полудя. А щом се озоваха пред селището на чероките, трябваше насила да го удържат, да не се втурне през глава към вражеския стан.

Вече беше почти тъмно, когато приближиха селището. Малко след това червенокожите започнаха шумния си ритуал. От Аманда нямаше следа.

— Дали... мислите ли, че все още е жива? — сподавено запита Тони. — След всичко, което е трябвало да изтърпи, може би е за предпочитане тя... — думите му заглъхнаха, но смисълът им бе ясен.

— Не говори така, Тони — строго го упрекна Натан. — Дори не трябва да мислиш за това. Вярвай, че вече е издържала всичко и ще оцелее.

— Боже мой, Натан, ти знаеш какво са й сторили! Постави се на нейно място. Тя... тя ми призна веднъж, че ще се самоубие, ако бъде изнасилена. Много добре знаеш, че не е само един червенокож... — Гласът му се задави в ридания. Кръвта му кипваше само при мисълта, че крехкото, чисто тяло на Аманда е било брутално осквернено от диваците. Приятелите му едва го удържаха да не се втурне към селището.

— Тони — предупреди го Френсис с напрегнат глас, — не прави глупости. Само ще навредиш на Аманда, ако ги нападнеш веднага и се оставиш да те убият.

След този разговор те продължиха внимателно да следят селището. Убедиха се, че индианците зорко охраняват вигвама, разположен встрани от останалите. Продължиха да се взират напрегнато към самотния вигвам с надеждата, че интуицията им няма да ги подведе. Бдението им бе възнаградено, когато една слаба фигура, очевидно жена, влезе във вигвама и само след пет минути излезе от него.

— Сега вече е сигурно — заяви Тони. — Убеден съм, че държат Аманда в онзи вигвам. Виж! Онези диваци сочат с ръце към вигвама.

Там е, зная го!

— Може би имаш право — бързо се съгласи Френсис.

Натан кимна, почервенял от гняв.

— Един приятел, който е ходил в селище на чероките, веднъж ми разказа за техния обичай. Пленените жени ги затварят и ги използват като проститутки на племето.

— Аманда ще се самоубие — изрече Тони, твърдо убеден в думите си. — Ако това, което говориш е истина, Аманда вече е мъртва.

— Може и да грешиш — замислено възрази Френсис. — А може и да не е изнасилена до този час. Има вероятност да са я завели във вигвама да изчака червенокожите да привършат с ритуала си, преди да... Господи, Тони, не мога да го произнеса.

— Дано е така — отвърна Тони разгорещено. Не искаше да повярва, че неговата любима може би вече е мъртва.

— Пусни ме да отида при нея — настоя Натан. — Ако Аманда е там и все още е жива, ще я измъкна оттам или ще загина.

— Не! — извика Тони. — Ако някой трябва да отиде, това ще бъда само аз. Досега индианците не са ни усетили. Докато все още танцуват около огъня, ще заобиколя вигвама от задната страна и ще се опитам да проникна оттам. Благодаря на бога, че нощта е безлунна.

Той спря за миг. Напрегнато обмисляше какво да правят.

— Френсис, прекарай конете през дърветата и ме чакай да се появя с Аманда. Натан, ти можеш да ми помогнеш, ако им отвлечеш вниманието и подплашиш конете им. Внимавай, може да са оставили някого на пост. Както изглежда, ритуалът ще ги задържи още малко. Вземи един от конете и препускай като бесен. Ще се срещнем в гората до Седъл Крийк, ако успея да спася Аманда.

— А какво ще стане, ако тя не е в онзи вигвам? — попита разтревожено Натан.

— Това е риск, който трябва да поема — смело отвърна Тони. После въздъхна дълбоко, прегърна двамата си приятели и промълви: — Да тръгваме!

Стиснал зъби, той безшумно се прокрадваше пълзешком, педя по педя, около селището, докато най-после се озова до вигвама, в който се надяваше да се намира отвлечената му любима. Пропълзля няколко метра напред, наострил слух и за най-лекия шум, който отекваше като гръмотевица в главата му. Но тревогата му бе напразна. Тъпаните

заглушаваха всеки звук на няколко мили наоколо. Не му обърнаха внимание дори и кучетата от селището, заситени с останките от празненството.

Струваше му се, че са минали часове. Огледа се наоколо и се послуша напрегнато. Извади ножа си и внимателно направи дълъг прорез във вигвама. Тихо пропълзя вътре. Това, което видя го накара да изтръпне. Едри капки пот избиха по челото му.

Голото тяло, разкрило се пред погледа му, изглеждаше като бледозлатиста статуя. Аманда бе коленичила пред тлеещата жарава с вдигнати ръце. Острият като бръснач нож бе насочен право в сърцето ѝ. Младият мъж видя как острието се спуска. Ръката ѝ не трепваше. Лицето ѝ бе вкаменено. Любимите устни бяха стиснати и не издаваха звук.

Тони осъзна, че не трябва да губи нито миг. Иначе щеше да бъде много късно и за двамата.

— Аманда, не! — сподавен вик се изтръгна от гърдите му и той полетя напред да отблъсне ножа от гърдите ѝ.

Тя чу гласа му, но вече не можеше да спре смъртоносния ход на острието, което трябваше да сложи край на живота ѝ. Ако Тони не бе блъснал ръката ѝ настрани, острието щеше да попадне в целта. Но сега достигна само до рамото и леко го одраска. Аманда припадна. Тони я грабна на ръце и излезе през прореза на вигвама.

Приведен, той достигна дърветата. Въздъхна, изпълнен с благодарност, като видя, че Френсис го чака с конете. Бързо измъкна едно одеяло от торбата, привързана към седлото, зави с него голата жена и се метна на коня. И в този миг от индианското селище се дочу страшна врява.

Тони пришпори коня си, за да се махне колкото е възможно по-бързо и по-далеч от селището на чероките.

След няколко минути те се срещнаха с Натан, който бе успял да подплаши и разпръсне конете, които индианците бяха откраднали от Ривърс Едж. Не беше трудно да се отдалечат значително от преследвачите си, защото диваците бяха замаяни от ритуалната напитка. Но Тони не намали бясното темпо, с което препускаха. Скоро тъмнината и гъстата гора ги погълнаха. Виковете на преследвачите им постепенно заглъхваха. Продължиха да яздят. Спряха чак когато небето започна да се обагрят в розово, и то само да се погрижат за Аманда.

През тази дълга нощ Тони понякога усещаше, че Аманда помръдва в прегръдките му. Но от устата ѝ не се отрони нито дума. Изглежда ѝ стигаше да чувства силното му тяло, сгушена в прегръдките му. Ръцете му притискаха тънкото ѝ тяло. Какви мисли минаваха през главата ѝ? Все още ли искаше да умре? Щеше ли да му бъде благодарна, че я спаси? Или ще се разгневи, че е осуетил опита ѝ да сложи край на живота си? Господи, колко я обичаше! Молеше се само любовта му да се окаже достатъчно силна, за да я накара да забрави преживяното.

Когато най-после спряха край един поток, Френсис и Натан веднага се заеха с търсенето на някакъв дивеч, за да осигурят обед. Тони и Аманда останаха сами. Той я свали внимателно от коня и я остави на меката земя, опряна на ствола на близкото дърво. Внимателно проми и превърза раната на рамото ѝ. Говореше ѝ, че тя бързо ще зарасне. Но младата жена само спусна дългите си, тъмни мигли, като че ли искаше да скрие мислите си.

— Аманда, погледни ме — нежно настоя Тони, като повдигна брадичката ѝ. Миглите ѝ трепнаха, но не се повдигнаха. — Отвори си очите, скъпа. Аз те обичам. И нищо не може да промени любовта ми.

Аманда го погледна. В очите ѝ се четеше дълбока мъка. Тя си бе помислила, че той ще изпитва погнуса от нея. Две едри сълзи се плъзнаха по бузите ѝ.

— Не се крий от мен, Аманда. Не ме е грижа какво са ти сторили онези диваци. Не разбираш ли? Няма значение. Нищо няма значение, защото те обичам.

Най-после тя събра смелост и заговори:

— Ти... ти знаеш ли какво ми направиха те? И четиримата. Аз се борих, но... бях твърде слаба, твърде изтощена. След първия индианец припаднах. Дори не зная колко пъти съм била изнасилена. Когато се опомних, всичко бе свършило. Как можеш все още да ме обичаш, като знаеш, че съм осквернена от диваците?

— Не чу ли какво ти казах, поне една дума не чу ли? — нежно изрече Тони. — За мен няма значение. Ти си все още същата жена, която обичам и за която искам да се оженя.

— Но... Тони... Индианците... Диваците... Как ще мога отново да ходя с изправена глава? Ще взема сина си и ще се махна. Ти заслужаваш по-добра от мен.

— По дяволите, Аманда! Престани да се съжالياваш! Къде е онова момиче със силния дух? Момичето, в което се влюбих?

Тони искаше да ѝ каже или направи нещо, с което да я измъкне от тази апатия.

— Мислиш ли, че ще те оставя да отведеш сина ми? — упрекна я той сурово. — Не, Аманда. Дори и да си заминеш, синът ми ще остане. Вече съм решил да обявя Джон за мой наследник. Ривърс Едж му принадлежи и той ще остане там.

— Ще вземеш сина ми, Тони? — запита тя с разтреперан глас.

— Не искам това, скъпа. Искам ви и двамата. Джон се нуждае от майка си. Аз също имам нужда от теб. Ти събра всички разпилени парчета от моя живот и им придаде смисъл. Не ни изоставяй, Аманда.

Тя се взря в лицето на младия мъж, излъчващо любов и нежност.

— Наистина ли мислиш така, Тони? След всичко, което ми сториха онези диваци?

Резкият му глас заглуши възраженията ѝ.

— Забранявам ти да споменаваш за този инцидент. Това никога не се е случвало. Разбираш ли, скъпа? Какво могат да направят четирима индианци, че да се променят чувствата ми към жената, която обичам? Разбира се, ако ти не ме обичаш достатъчно...

И тогава, без да разбере как, тя се озова в прегръдките му. Целувките лекуваха душата ѝ, възвръщаха самочувствието ѝ. Но щом почувства, че милувките му стават прекалено пламенни, тя рязко се отдръпна от него.

— Какво има, любов моя? Какво ти направих?

— Не си виновен ти, Тони. Нещо... нещо става с мен. Не съм сигурна дали ще мога да ти дам това, което желаете. Чувствам се така опустошена. След историята с онези диваци аз... аз не съм сигурна дали съм подходяща за теб. Искаш ли ме така, като половин човек?

Тони се усмихна широко.

— Въпреки мнението ти за мен, любов моя, когато се налага, мога да бъда и търпелив. Сега знам, че се обичаме и че си ми простила всичките мъки, които ти причиних, и това ми стига.

Тони ѝ помогна да облече дрехите, които Джема предвидливо бе приготвила, преди мъжете да потеглят от Ривърс Едж. Всяка рана и ожулено място по изстрадалото ѝ тяло предизвикваха гневните му възклицания. Най-силна болка му причиниха белезите по нежния ѝ

врат и следите от ухапване по гърдите. Ако Лети бе наблизил, щеше да я удуши. Но Тони не издаваше състраданието си, за да не си помисли Аманда, че изпитва само съжаление към нея.

Когато Натан и Френсис се завърнаха уловили два заека, ги посрещна една жена, напълно различна от апатичното създание, което бяха оставили преди малко.

Аманда започна да се включва в разговора, отначало постеснително, а после все по-оживено. Тя яде с апетит от печения заек, изми се в реката, а после веднага заспа.

Докато жената спеше, Тони им разказа част от това, което бе споделила с него. Натан заплака, без да се срамува от сълзите си, когато Тони призна, че е била изнасилена и малтретирана от индианците. После рязко скочи на крака и нервно започна да обикаля наоколо.

— Той я обича, нали знаеш? — обади се Френсис и кимна в посоката, в която бе изчезнал Натан. — За него всичко това е толкова тежко, колкото и за теб.

— Зная — уморено изрече Тони. — И ме боли, като си помисля, че едва не я изгубих. Как можах да бъда толкова глупав, Френсис? Макар че вината е изцяло на Лети, чувствам се отговорен за страданията на Аманда. Страх ме е дори да си помисля как едва не се ожених за онази вещица.

Френсис го погледна втренчено, като се опитваше да потисне колебанието, което се надигаше в душата му.

— Какво знаеш за живота на Аманда в Англия, преди да пристигне със затворническия кораб в Южна Каролина?

— Само това, което ми е разказала — отвърна той, леко озадачен. — Защо ме питаш?

— Никога ли не ти е споменавала, че те е срещала, преди да дойде тук, в Америка?

— Какво има да ми споменава? За пръв път я зърнах на борда на затворническия кораб. Макар че — той се замисли — още от първия път имах странното усещане, че я познавам. Но не, това е смешно.

— Не е чак толкова смешно, колкото ти се струва. Ти си познавал Аманда. И то така интимно, както никой друг мъж.

— Ти си полудял, Френсис! — възмути се младият мъж. — Уверявам те, че мога да си спомня всяка жена, с която съм делил

леглото, а Аманда не е сред тях. Пък и тогава тя е била само едно дете. Най-много на шестнадесет години. Повярвай ми.

— Точно на толкова години е била, Тони, когато си й отнел девствеността — и Френсис бързо добави, като видя израза на лицето му. — Но не си виновен само ти.

И му разказа всичко за онази нощ в Англия, когато той и приятелите му погрешно бяха взели Аманда за проститутка.

Когато разказът му свърши, Тони бе потресен. Проклинаше се за глупостта си, обвиняваше се за всички беди, които нещастната девойка бе изтърпяла от нощта, когато я бе обезчестил така лекомислено, та чак до днес.

— Защо не ми е казала? — смаяно запита той.

— Този въпрос трябва да отправиш към себе си, приятелю — загадъчно отвърна Френсис. — Но предполагам, че причината е в гордостта й, която е не по-малка от твоята. Дори не съм сигурен дали трябваше да ти го казвам. Ако тя искаше да го знаеш, навярно сама щеше да ти го разкаже.

— Благодаря ти, Френсис. Сигурен съм, че един ден тя ще има пълно доверие в мен. А аз обещавам, че ще положа всички усилия, за да го заслужи. Искам да стане моя съпруга. Нищо няма да ме направи така щастлив, както да прекарам остатъка от живота си с нея.

Малко след този разговор Натан се върна, Тони събуди Аманда и те потеглиха по обратния път, като яздеха по-бавно. Спряха чак след като се стъмни и вечеряха с остатъка от заека. После Френсис застана на пост, а Натан тактично се отдръпна да поспи зад храстите.

Тони приготви за себе си и Аманда място за спане сред високата трева край брега на реката.

Отначало тя лежеше неподвижно до него, но след като разбра, че той иска само да я държи в обятията си, се успокои и заспа. Но не и младият мъж. За него бе истинско мъчение да усеща мекото и топло тяло на любимата жена, сгушена така доверчиво в прегръдките му, без да може да се люби с нея. Но беше решил да не предприема нищо, което би могло да скъса тънката нишка на доверието й към него.

На разсъмване отново потеглиха. Аманда се почувства достатъчно добре, за да може да язди сама и те се придвижваха по-бързо. Почти не усещаше болка от раната на рамото. Тони се поуспокои, Френсис си тананикаше някаква песен и дори Натан беше

значително по-весел, като виждаше отново Аманда в безопасност сред тях. Дори да не бъде негова, казваше си той, поне е жива и се чувства добре. Не можеше да повярва, че само преди два дни те се бяха отправили на едно очевидно безнадеждно и рисковано пътешествие. Защото тогава никой не се надяваше да я открият жива.

Понеже яздеха бавно, бяха принудени да прекарат и следващата нощ на конете. Накрая спряха да починат сред едно малко сечище. Тони се съмняваше, че индианците ще се осмелят да се отдалечат толкова много от селището си. Натан и Френсис отново отидоха на лов, а той запали огън, за да изпече зайците, които двамата приятели щяха да уловят. Избягваха да палят огън през нощта, за да не бъдат проследени. След като отмина и този ден, Тони беше сигурен, че са във от опасност. Натан и Френсис се съгласиха с него и заедно с конете навлязоха по-навътре в гората. Там си приготвиха места за спане, доста отдалечени от Тони и Аманда.

Както през миналата нощ, младият мъж разстла одеялото си на земята и двамата легнаха един до друг, като едва се докосваха. Но през нощта застудя и тя се сгуши в топлите обятия на Тони. Ръката му сама потърси нежните извивки на гърдите ѝ. Той усети зърното ѝ под дланта си и не можа да се удържи, плъзна ръка в корсажа и докосна топлата ѝ плът. Аманда измърмори нещо насън, но Тони не му обърна внимание. Изпитваше толкова силно желание, както никога досега. Пъхна ръката си под роклята и я плъзна по красиво оформените бедра. Ръката му се спря с нежен трепет чак на мекото като коприна възвишение под корема ѝ. Отмести нетърпеливо буйните къдрици, за да погали нежното носле над леко присвитите устни. Тогава Аманда се събуди и извика толкова уплашено, че той веднага спря да я гали.

— Не искам да те нараня, любов моя — нежно ѝ прошепна, — само искам да те любя. Нуждая се от теб.

— Не, Тони — потрепери тя, — не мога да понеса да ме докосваш. Не тук. Все още не мога. Моля те, не ме насилвай.

— Аз не съм звяр, Аманда. Аз те обичам. И ти обещавам, че скоро и в теб ще се пробуди отново желанието да се любиш с мен. Дотогава няма да направя нищо, което може да те уплаши или наскърби.

Нещастната жена не вярваше, че той все още я желае.

Нито един от тримата не допускаше, че Смелата лисица ще ги преследва упорито, решен на всяка цена да ги залови. Заедно с Бялото перо и още един воин, наричан Бягащата мечка, успяха да уловят три коня и веднага се втурнаха по следите на белите. Гордият индиански вожд никога нямаше да понесе срама, да му бъде открадната една пленница под носа. Той бе обещал да я направи проститутка за мъжете от племето и трябваше да удържи на думата си.

Смелата лисица и другите двама индианци лесно откриха потока, край който бяха спрели бледоликите. Смелата лисица разбра, че пленницата му и този, който я бе освободил, имат преднина само от няколко часа и с радост започна да обмисля на какви наказания да подложи и двамата.

Френсис и Натан не бяха забелязани от индианците, понеже бяха навътре в гората. Лукавият поглед на Смелата лисица откри само следите, оставени от Тони и Аманда.

— Наблизо са. — Смелата лисица изкриви устни в зловна гримаса.

— Яздят бавно, за да не измъчват жената — начумерено добави Бялото перо. — Заради теб не успях да вкуся бялата й плът. Трябваше да ме послушаш и да ме оставиш да я обладая още по пътя.

— Ще си я получиш и ще й се наситиш, обещавам ти.

— Както и всеки мъж от племето — промърмори, вече успокоен, Бялото перо.

Спускащият се мрак ги принуди да спрат преследването. Те седнаха и се притиснаха един към друг. Започнаха да дъвчат печена царевица и сухари. Не искаха да палят огън, за да не привлекат вниманието на бегълците. С първите лъчи на слънцето вече бяха на крак. Знаеха, че до залез-слънце ще си върнат не само пленницата, но също и един белокож мъж, когото ще могат да измъчват.

Огънят, запален от Тони привлече вниманието на Смелата лисица и спътниците му. Бялото перо презрително подметна:

— Нима си мислят, че така лесно ще се отърват от нас?

— Ще ги убия, докато спят — високомерно добави Бягащата мечка и размаха томаховката си.

— Не! — изръмжа Смелата лисица. Другите двама като че ли забравяха кой беше вожда. — Ще ги пленим. Искам ги живи. Мъжът

ще страда ужасно за това, което извърши. А жената ще използваме за нещо по-приятно.

Ако трябваше да се каже истината, Смелата лисица беше изпитал силна наслада от изнасилването на Аманда и все още я желаше.

Червенокожите съзряха Тони и Аманда, заспали край догарящия огън. Наблизо пасяха конете им. Индианците нарочно бяха оставили конете си на известно разстояние. Пропълзяха бавно до края на малкото сечище и замряха.

Вождът само кимна с глава и те безшумно се плъзнаха към спящата двойка. Смелата лисица удари с тъпия край на томаховката Аманда по слепоочието и я зашемети. Жената само леко изохка. Тони се събуди, но вече беше твърде късно. Когато Аманда простена и тялото ѝ потръпна и замря неподвижно, той инстинктивно посегна за револвера си.

Бялото перо очакваше белия мъж да се размърда и го изпревари. Халоса го с тъпата страна на томаховката си.

Извършиха всичко в пълна тишина, защото знаеха, че недалеч оттук са именията на бледоликите. Провесиха двамата върху конете и стегнаха ръцете и краката им с ремъци. После се отправиха по дългия път към селището си.

Изминаха часове, преди Аманда да отвори очи, заслепени от дневната светлина. Главата я болеше толкова силно, че в първия миг си помисли, че е скалпирана, но оживяла по някакво чудо. Но щом разумът ѝ се проясни, тя разбра колко глупаво е било предположението ѝ. Почти едновременно с това се разсея мъглата пред очите ѝ и тя видя, че отново виси през гърба на коня. Индианци! Тази мисъл прониза мозъка ѝ като игла. Диваците по някакъв начин бяха проследили малобройната им група и ги бяха изненадали в съня.

— О, господи, не! — извика изтерзаната жена.

Единственият отговор бе един удар и неразбираемо изръмжаване на единия от похитителите. Това я принуди отново да изкрещи, този път от паника.

Аманда с мъка успя да извие глава и видя, че Тони беше завързан по същия начин. Дори успя да зърне кръвта, капеща от дълбока рана на челото му.

— Тони, ти си ранен! — извика тя, щом видя, че очите му се отвориха.

— Не е страшно, Аманда — едва успя да прошепне той. — Моля те, запази самообладание, любов моя.

Бялото перо, който водеше коня на Тони се обърна и приглушено изруга нещо. Младият мъж го прие като предупреждение. Понеже се опасяваше, че Аманда ще пострада, ако продължават да говорят, той веднага млъкна.

Бялото перо пришпори коня си и придърпа юздата на коня на Тони, като осуети всякаква възможност за разговор между белокожите пленници.

Аманда внезапно се досети за Френсис и Натан и малко се ободри, но отново бе обзета от ужас при мисълта, че Бялото перо е убил двамата смели мъже. Ако бяха живи, щяха да бъдат в същото окаяно положение. Но все още имаше някаква надежда, макар и слаба, че може би индианците не бяха ги открили. Може би те щяха да ги спасят.

През дългия ден индианците не ги развързаха от конете, нито им дадоха храна и вода. Аманда на няколко пъти изпада в безсъзнание. В момент на прояснение се запита дали Тони ще издържи и си каза, че поне щяха да умрат заедно. Тя се свести и усети, че грубо я свалят от коня. Стомахът ѝ се присвиваше от болка, гърдите и бедрата ѝ бяха силно ожулени и натъртени. Прилоша ѝ. Свлече се на земята и когато обърна глава, видя, че и Тони не е по-добре. В момента, в който го отвързаха, той се опита да се приближи до нея, но с добре премерен удар, Смелата лисица бързо го отказа от това намерение. Тя видя ясно лицето на своя похитител, който злобно се хилеше. С ужас си спомни какво се бе случило, когато за последен път червенокожият я бе гледал похотливо. Нима щяха да я изнасят пред очите на Тони? Като че ли най-лошите ѝ кошмари щяха да се сбъднат. Смелата лисица се нахвърли върху нея и ожесточено започна да къса дрехите ѝ.

— Обладай я като куче, Смела лисицо — засмя се Бягащата мечка. Препаската не можеше да прикрие възбуждения му член, показващ желанието да притежава Медната коса, както те наричаха Аманда. Това предложение допадна на Смелата лисица и той излая.

— На колене, курво!

Аманда неразбиращо го погледна. Той я оципа жестоко по гърдите, удари я по корема и повдигна коленете ѝ. Червенокожият отметна препаската си, разкривайки възбуждения си полов орган. Тони

яростно извика и Бялото перо не успя да му попречи, когато той се втурна към Аманда. Бе решен да спаси любимата жена от повторно изнасилване, дори и това да им струваше живота. Младият мъж се хвърли върху Смелата лисица, като се мъчеше да се добере до томахащата, която висеше на колана на червенокожия. Закле се, че по-скоро сам ще я убие, отколкото да позволи на тези диваци отново да се гаврят с нея. Въпреки решителността му, не можа да стори нищо срещу тримата въоръжени диваци. Бялото перо и Бягащата мечка го надвиха лесно и го събориха в безсъзнание на земята след удар с томахащата. Всичко стана много бързо.

— Завържете Белите очи към дървото — грубо заповяда Смелата лисица и отново се насочи към Аманда. Тя все още бе на колене, обхваната от ужас. Опита се да се изправи на крака, но индианецът натисна лицето ѝ към земята и повдигна коленете ѝ. В този миг Бягащата мечка и Бялото перо се приближиха, след като бяха завързали Тони, и с груб смях и крясъци се разголиха пред шокираните очи на злочестата жена.

— По-бързо, Смела лисицо — възбудено подвикна Бялото перо. — Аз имам право да я обладая пръв, тъй като ти вече веднъж ми попречи.

— Аз пръв ще пробвам Медната коса — заяви Смелата лисица. Лицето му показваше, че няма да допусне никакви протести. После небрежно повдигна полата на Аманда. Бялото перо натисна врата ѝ с мокасиона си, докато другарят му приключи.

— Ти, Бялото перо, ще си следващият. — Смелата лисица оценяваше помощта на приятелите си. — Накрая ще дойде редът и на Бягащата мечка. Нощта едва сега започва. Може би ще я имаме много пъти преди изгрев-слънце.

И като сграбчи хълбоците ѝ с двете си ръце, Смелата лисица се приготви да проникне в примаялото от страх тяло. Внезапно силен вик разцепи въздуха.

— Аййй!

Аманда веднага почувства, че натискът върху врата ѝ намаля. Извърна глава и видя ужасеното лице на Смелата лисица.

И тримата червенокожи бяха втренчили погледи в белите бедра на Аманда. Тя не можа да разбере защо лицата им изразяваха такава погнуса и отвращение. Но каквато и да беше причината, тя бе

благодарна, че е избягнала ужаса да бъде изнасилена от тримата диваци. Можеше само да се надява, че е пощадена завинаги.

— Не я докосвайте — изплю се отвратен Смелата лисица. — Не е чиста. Знаете добре, че да обладаеш жена в такъв период, е табу. Ако я докоснем, ще ни донесе нещастие и ще ни оскверни.

— Тогава да я убием — предложи Бягащата мечка, готов да го стори, когато разбра, че похотта му ще остане незадоволена.

— Не — хитро отвърна Бялото перо. — Убиваме ли нашите жени, когато настъпи лунния им период? След няколко дни тя ще може да ни обслужи. Наблизо има ручей, където ще може да се измие, когато неразположението ѝ премине.

Нищо не можеше да му попречи да вкуси бялата плът на Медната коса.

— Бялото перо говори истината — обяви Смелата лисица. — Медната коса няма да бъде отведена в селото, докато е нечиста. Ще остане тук, докато не изпълни ритуала за пречистване. След като ни задоволи, ще стане курва на племето.

Когато индианците се отдръпнаха, тя се присегна да покрие краката с полата си. И тогава разбра защо дивациите я гледаха с отвращение и какво я бе спасило от изнасилване. По крака ѝ се стичаше тънка струя кръв.

Макар че не бе запозната с табуто на племето, забраняващо полови контакти с жена, която е неразположена, Аманда разбра, че е спасена само за няколко дни. Нямахше съмнение, че щяха да я изнасилват, когато менструацията ѝ свърши. Можеше да се надява най-много на три-четири дни отсрочка. Може би тя и Тони щяха да успеят да избягат през това време.

Тримата червенокожи спореха за нещо, когато Аманда забеляза, че любимият ѝ започна да идва в съзнание и предпазливо запълзя към него. Смелата лисица я наблюдаваше с присвити очи, но не я спря. Тя стигна до Тони и започна да попива кръвта от раната на челото му с парче от ризата си. Червенокожите решиха да отведат Медната коса в гората, където да бъде скрита от очите им, докато не изпълни ритуала на пречистването. Докато Бялото перо и Бягащата мечка се заеха с построяването на колиба от клони и листа, Тони и Аманда разговаряха тихо.

— Съжалявам, Аманда — задавено прошепна той. — Опитвах се да те спася. Те... те причиниха ли ти нещо лошо?

— Не са ме докоснали, Тони — успокои го тя.

Младият мъж бе поразен. Помисли, че замаяният му мозък си прави шеги с него.

— Но... аз видях... искам да кажа...

— Нещо се случи — продължи Аманда, когато той замълча. — Бях забравила, но... но цикълът ми започна и те не ме докоснаха.

— Благодаря ти, господи — въздъхна Тони с облекчение. Започна да ѝ обяснява за индианското табу, което забраняваше да се докосват жените през този период. — Учудвам се, че веднага не са те отстранили — каза той озадачен. — Чувал съм, че индианките отивали в някакъв отдалечен вигвам да прекарат този период, така че мъжете да не бъдат осквернявани от нечистите им тела. Останалите жени им носят храна и те не се появяват сред племето, докато не изтече този период и не извършат ритуала по пречистването...

Млъкна, като видя, че Бялото перо и Бягащата мечка се върнаха при Смелата лисица и тримата се насочиха към тях. Нямаше представа какво бяха решили да предприемат, но с вързани ръце нищо не можеше да направи.

Смелата лисица издаде някакви гърлени звуци, като не отделяше поглед от лицето на Аманда, но тя не му обърна внимание. Тогава той се разяри и започна да ѝ обяснява нещо с гневни жестове.

— Изглежда, че иска да се преместиш някъде навътре в гората, любов моя — уплашено ѝ съобщи Тони.

— Не, Тони — поклати глава жената — няма да отида! Няма да те оставя сам!

Като че ли Смелата лисица схвана отказа на Аманда, защото грабна една дълга пръчка и започна да я мушка жестоко с по-острия край. Накрая другите двама индианци я наобиколиха и също захванаха да я бодат с пръчки, като я насочваха към набързо построената колиба, но без да я докосват.

Тялото ѝ трепереше от силен гняв. Тони нямаше друг избор, освен да наблюдава безпомощно как червенокожите мушкаха Аманда и я изтласкваха все по-навътре в гората. Като си припомни всички разкази за индианците, той с ужас помисли, че може би ще я убият. Когато цялата група се скри от погледа му, той се опита да се измъкне

от въжетата, но не успя. Ослуша се напрегнато, за да чуе нещо, да долови поне един звук, който да му подсказва, че Аманда е все още жива. Но нищо не нарушаваше злокобната тишина.

За пръв път, откакто бяха пленени, той имаше време да помисли за отчаяното положение, в което бяха изпаднали, както и за шансовете да бъдат освободени. Мислите му се насочиха към Френсис и Натан — единствената им надежда за спасение. Но може би и двамата са били убити от индианците. Внезапното съвпадение на пленяването им с месечното неразположение на Аманда беше като дар от бога. Според това, което знаеше, червенокожите не би трябвало да я убият, а само да я изолират, докато периодът ѝ премине. После щяха да ги отвеждат в селището си. Тони започна да се моли горещо, дано Натан и Френсис да не са били открити от похитителите им и да са избегнали смъртта. Може би те вече се опитваха да им помогнат.

Разтрепераната Аманда, подтиквана от мъчителите си, се доближи до колибата, набързо направена за нея. Тя представляваше събрани накуп клони, съчки и листа, забързани с диви лози. Аманда трябваше да клекне и да пропълзи вътре на четири крака. В колибата имаше място, колкото да седне или да клекне, но не можеше да стои изправена. Като надзърна през пролуките, тя видя, че двамата червенокожи изчезнаха, а третият остана отвън на пост.

С тежка въздишка тя се зае да приготви превръзка от парче плат, което откъсна от фустата си. После седна на влажната земя и се замисли за отчаяното положение, в което бяха изпаднали. При залез-слънце пазачът ѝ подаде отвън едно голямо листо със сушено еленско месо и някакви плодове, заедно с манерката на Тони, пълна с вода. Поне не възнамеряваха да я уморят от глад. Надяваше се, че и Тони ще получи храна.

Преди да заспи, тя видя, че през нощта неин пазач ще бъде Бялото перо. Скоро изтощението надделя и тя се унесе в сън.

На сутринта след отвличането, Натан се събуди, изненадан, че е спал толкова дълго. До него Френсис все още похъркваше. Натан се зачуди дали Тони и Аманда също не са се успали. Като се колебаеше дали да обезпокои влюбената двойка, първо се зае да разбуди спящия до него мъж и после се отправиха към мястото, където бяха оставили

двамата. Одејалото им все още лежеше захвърлено на земята, но от тях нямаше никаква следа.

Като откри, че и двата коня бяха изчезнали, Френсис изпадна в паника. По гърба му полазиха зловещи тръпки. Натан беше този, който откри капки кръв по одејалото и други следи, посочващи, че телата на двамата са били влачени на няколко метра до храстите, където са били вързани конете им.

— Мили боже — изохка Натан. — Проследили са ни. Онези проклети диваци са хванали Тони и Аманда.

Френсис изглеждаше напълно объркан.

— Защо не са ни убили или не са ни отвлекли заедно с тях?

— Навярно са решили, че Тони и Аманда са сами — замислено произнесе Натан.

— Мислиш ли... мислиш ли, че вече са... ги убили? — уплашено попита Френсис.

— Не! — решително отвърна Натан. — Тони ще бъде отведен обратно в селището и подложен на бавни мъчения, а Аманда... е... и двамата знаем какво искат от нея.

— Трябва да им помогнем — каза твърдо Френсис. — Тези диваци имат няколко часа преднина и ще стигнат до селището си, преди да успеем да ги настигнем. Ние сме само двама и въобще не знаем колко индианци са участвали в похищението на Тони и Аманда.

Преди да му отговори, Натан старателно провери оставените наоколо следи. Като че ли измина цяла вечност, преди да каже с доволен вид:

— Доколкото мога да преценя, не са били повече от четирима, дори и по-малко. Не са очаквали да бъдат проследени от някого, така че ние имаме едно ценно предимство. Предлагам да тръгнем по следите, вместо да пропилеем ценно време и да се върнем в Ривърс Едж за подкрепление.

— Но ако стигнат до селището си, преди да успеем да ги настигнем? — запита Френсис. — Последствията за Тони и Аманда, ако не успеем, ще бъдат толкова ужасни.

— Дори не трябва й да си мислиш за това, Френсис — мрачно отвърна Натан, сякаш прочел мислите му. — Ще успеем.

Те веднага потеглиха и язدهа неуморно през целия дълъг ден. Нямаха дори и представа, че злодеите съвсем не са толкова далече, тъй

като в нетърпението си да обладаят Аманда, бяха спрели доста преди залез-слънце. Дватамата не спряха да нощуват, а продължиха по следите, водещи към индианското селище. Наближаваше полунощ, когато съвсем неочаквано се озоваха пред бивака на похитителите. Дочуха тихи гласове още преди да забележат дима от тлеещия огън.

— Мислиш ли, че това са индианците, които са ги отвлекли — прошепна Френсис с лице, озарено от надежда.

— Не съм сигурен — отвърна тихо Натан. — По-добре да оставим конете и да се приближим пеша. Не говори и не вдигай никакъв шум. По-добре е да не вървим в посока на вятъра, тъй като носовете им долавят миризмата на бял човек от една миля.

Със смелост, породена от отчаянието, те запълзяха безшумно, като котки, към огъня. Когато приближиха до ниските възвишения около бивака на индианците, те се надигнаха, за да се огледат.

Червенокожите бяха развързали Тони и го бяха завели до потока да пийне малко вода. Дадоха му храна само колкото да залъже глада си. После отново го завързаха здраво и го оставиха така да прекара нощта. Тони видя как Бялото перо занесе вода и храна на Аманда и благодари на бога, че не са я убили. Смелата лисица и Бягащата мечка, за да се позабавляват, започнаха да мушкат пленения бял мъж с една заострена пръчка. Те се заливаха от смях, докато Тони се опитваше да се освободи от въжетата. Като се наситиха на това забавление, те седнаха около угасващия огън, главите им започнаха да клюмат и те задрямаха.

От хълма Натан и Френсис наблюдаваха бивака, уплашени за Аманда.

— Натан — прошепна уплашено Френсис, — мислиш ли, че те... те вече са я убили?

— Не знам какво е станало. Но скоро ще разбера. Изчакай тук, докато огледам наоколо.

И преди Френсис да успее да каже нещо, той изчезна в тъмнината. Обиколи около бивака и вече беше близо до Френсис, когато се натъкна на колибата, в която държаха Аманда. Надзърна през пролуката между клоните, но тъмнината му попречи да разпознае лежащото на земята тяло. Отправи гореща молба към бога, както не се бе молил от години, това да е Аманда, жива и невредима. Точно тогава тя въздъхна и се обърна в съня си. Това стресна Бялото перо, който се беше подпрял на близкото дърво. Натан се изненада от появата на

индианеца, който изскочи в тъмнината и внимателно се приближи към отвора на колибата. Като не долови друг звук, червенокожият изсумтя и се върна на поста си. Натан бързо състави план за действие. Той предпазливо запълзя назад, за да се озове зад дървото, под което бдеше индианецът. Макар че очите му бяха притворени, той беше нащрек. Мъжът извади ножа си и се промъкна безшумно зад гърба му. Знаеше, че не трябва да позволи на индианеца дори да гъкне. С бързината на кобра заби ножа си в гърлото му.

Аманда се събуди в мига, в който една силна ръка покри устата ѝ и заглуши тревожния ѝ вик.

— Това съм аз, Натан, Аманда. Не се плаши — прошепна той. Тя се успокои и почувства как я обзема радостно облекчение.

Натан ѝ помогна да се изправи, хвана я за ръката и я изведе от колибата. Двамата бавно се отправиха през гората към мястото, където бе Френсис.

Той бе толкова смаян от появата на Аманда, че остана с отворена уста.

— Затвори си устата, Френсис. Както виждаш, тя е в безопасност. Сега трябва да се погрижим за Тони.

— По-бързо, моля ви — прошепна младата жена. — Останаха само двама.

Френсис я прегърна и каза:

— Изчакай тук, Аманда. Ние ще освободим Тони. Ранена ли си?

— Добре съм, Френсис. Ще бъда още по-добре, когато видя Тони свободен.

Приятелите безшумно се приближиха към Тони. Имаха късмет, че Смелата лисица и Бягащата мечка все още дремеха край огъня. Дори и Тони бе заспал до момента, в който Натан внимателно сръза ремъците около китките му. Зарадва се, че приятелите му не само са живи, но и са успели да ги открият. Когато ръцете му бяха свободни, почувства, че някой му подаде нож, и той решително го стисна. Тримата мъже се разбраха без думи, само с едно кимване. Запълзяха към приведените фигури на спящите индианци. Но късметът им изневери. Ръката на Тони, изтръпнала и вцепенена от ремъците, докосна една суха клонка, която шумно изпука и стресна червенокожите. Последвалата битка бе яростна, но индианците бяха

само двама. Преди да загинат, успяха да ранят Натан в крака, а Френсис бе силно ударен по главата.

От мястото си Аманда видя как индианците бяха повалени, спусна се напред и се озова в ръцете на любимия мъж, като плачеше и се смееше от щастие. Всички възбудено заговориха в един глас. След като се погрижиха за трите трупа, отдъхнаха през останалата част на нощта и призори отново поеа дългия път към дома.

Макар че през останалата част от пътуването не се случи нищо, те не отслабиха бдителността си, дори когато пресякоха реката и навлязоха в земите на Тони. Колкото приближаваха Ривърс Едж, толкова нарастваха безпокойството и тревогата на Аманда. Кога най-после ще види Джон? Бе преживяла толкова много за няколко дни, като че ли бе изминала цяла вечност. Беше ли почувствал той отсъствието ѝ? Или Джема и другите бяха заели мястото ѝ в живота му?

Пристигнаха в Ривърс Едж късно следобед. Джема се втурна да ги посрещне. Старата негърка изглеждаше доста отслабнала.

— Боже, боже, върнахте се! Мойто пиленце се върна! Знаех си, че Тони няма да те остави на диваците. Благодаря ти, боже!

Виковете ѝ събраха на прага всички слуги. Но тревожните очи на Аманда прескачаха от лице на лице в трескаво търсене. С радостен вик тя скочи от коня и се хвърли към сина си. С плач и смях грабна детето от ръцете на Флора и го притисна към гърдите си. Никой не бе виждал по-трогателна сцена.

През следващите няколко дни Аманда се възстановяваше от преживяното и като че ли наново опознаваше сина си. Джон беше истински лек за наранената душа и изтерзаното тяло на младата жена. Тони бе забранил на всички да я разпитват за преживяното в селището на чероките. Така дните се нижеха, изпълнени със спокойствие и нежни грижи.

Натан беше изпратен в Чарлстън, за да купи храна и дрехи за Аманда — обувки, бельо, ръкавици, пелерини, подплатени с кожа наметки за приближаващата зима. Не бе забравен и Джон. Списъкът от покупки за момченцето беше дълъг. За Чарлстън можеше да замине самият Тони, но той не желаше да остави Аманда, докато тя все още беше толкова наранена и уязвима.

Френсис побърза да замине с Натан, като твърдеше настойчиво, че се е заседял прекалено дълго.

— Мисля, че научих достатъчно как се ръководи плантация — спореше той с Тони, когато домакинът го увещаваше да остане още, — затова ще се огледам наоколо за моя плантация. Тъй като съм решил да се заселя в Южна Каролина, време е да потърся нещо подходящо. Сега се чувствам достатъчно уверен, за да ръководя голяма плантация, и то благодарение на теб.

Френсис искаше Тони и Аманда да останат известно време сами. Необходимо им беше време да се справят с обърканите си чувства. Той знаеше, че приятелят му иска да се ожени за Аманда, но тя все още не му бе съобщила решението си.

Първите нощи след завръщането на Аманда в Ривърс Едж, Тони беше доволен само да бъде близо до нея. Изпращаше я до стаята ѝ, целуваше я по бузата, а след това прекарваше поредната безсънна нощ в самотното си легло, измъчван от спомените за гладкото ѝ тяло, извиващо се в ръцете му, за особената магия, която съществуваше между тях двамата, когато се любеха. Дали отново ще изпита безкрайното удоволствие от нежните ѝ прегръдки? Тялото му изгаряше от желание, докато кръстосваше из празната стая. Но той знаеше, че още е рано да възстанови връзката им или да поднови разговора за брак, но скоро... скоро.

За нещастие добрите намерения на Тони не се осъществиха. Той беше мъж в разцвета на силите си и се оказа, че му е все по-трудно да потиска чувствата си. Желаше Аманда, нуждаеше се от нея, както всеки влюбен мъж се нуждае от любимата си. Но как да я накара да го желае със същата сила? Знаеше само, че не можеше да живее, ако не я усеща в прегръдките си, ако не е в леглото му, и бе решил да я притежава отново, независимо от всичко. Една вечер не издържа. Както обикновено изпрати Аманда до вратата на стаята ѝ, пожела ѝ лека нощ и продължи към спалнята си. Но този път, след като се съблече и надяна халата си, се върна обратно. Поколеба се за миг пред вратата ѝ и се вмъкна тихо в стаята.

Аманда тъкмо бе облякла една от новите си нощници, прозрачният плат подчертаваше тялото ѝ, а медните къдрици блестяха с цялото си великолепие. Младата жена се сепна, когато видя лицето на Тони, изпълнено с любов и копнеж.

Очарован от нейната красота, той застина, фината ѝ нощница не скриваше нищо от жадните му очи — добре оформените гърди, леко заоблените бедра и съблазнителния триъгълник между тях. Те разпалваха желанието му и в слабините му се надигна изгаряща възбуда.

— Тони! Аз... аз не те очаквах — заекна тя, уплашена от неочакваната му поява в спалнята ѝ. — Искаш ли нещо?

— Аманда — решително започна младият мъж, — мисля, че е време да си поговорим. Тя кимна предпазливо и инстинктивно посегна към пеньоара си. Той я хвана за ръката. — Не, недей. Няма защо да се криеш от мен. Аз съм бъдещия ти съпруг, забрави ли?

Аманда се изчерви и сведе дългите си мигли, но остана неподвижна пред изгарящия му поглед.

— Искам да се оженим по-скоро, скъпа. За мен е мъчително да те виждам всеки ден и да не мога да те любя, както желая. Както ти заслужаваш.

— Казах ти какво можеш да очакваш, Тони. Аз те обичам и... искам да се омъжа за теб. Но се нуждая от още време, за да преодолея отвращението, което изпитвам.

— Измина цял месец, любима. Нима съм ти дал повод да не ми вярваш?

Аманда поклати отрицателно глава.

— Тогава нека опитаме. С мен ще бъде различно, защото аз те обичам.

Думите му и неприкритият намек в тях предизвикаха паника у нея. Лицето ѝ пребледня.

— Не, Тони! Не съм готова за теб...

— Нима съм казал, че ще те насиля — нежно я упрекна той — или че искам нещо, което не можеш да ми дадеш? Аз ти обещах и ще удържа обещанието си, колкото и жестоко да е това за мен.

— Тогава какво...

— Само ме остави да прекарам нощта с теб. Не — бързо се поправи Тони, — всяка нощ, не само една нощ. Искам само да те държа в прегръдките си, да бъда близо до теб. Как ще преодолееш страха си, ако ме отбягваш? Не можеш да се откажеш от всичко, Аманда. Позволи ми да ти припомня какво сме преживели. Нима си забравила насладата и екстаза, които изпитваше в обятията ми, докато

те любех? Ако... след тази нощ не ме искаш повече, аз ще уважа желанията ти.

Аманда отчаяно се опита да потисне неволната реакция, която се надигаше в нея от нежния и любящ поглед на младия мъж. Опита се да прикрие смущението си, когато очите им се срещнаха. През последните седмици той ѝ бе доказал по хиляди начини колко силно е привързан към нея. Но нещо държеше желанията ѝ заключени. Причината не бе в това, дали харесва Тони като мъж. Много пъти неговата близост я смущаваше и едновременно с това вълнуваше. Мислите ѝ бяха объркани. Нощем, в самотното си легло, преживяваше отново и отново момента, в който Смелата лисица проникна грубо в безпомощното ѝ тяло. Ужасяваше се от мисълта да се люби отново с мъж.

Аманда си зададе въпроса защо отблъсква Тони. Защо не му разкрие цялата мъка, която терзаеше душата и тялото ѝ? Защо не му разкаже колко наранена и унижена се чувства след дивашкото насилие над тялото ѝ? Безразсъдството ѝ стигна дотам, че бе готова да го приеме в леглото си, само и само да му докаже, че наистина вече няма какво да му даде.

Изведнъж осъзна, че Тони все още очаква отговора ѝ. Стомахът ѝ се бе свил на топка, когато накрая заговори, но гласът ѝ бе ясен и уверен.

— Не вярвам, че отново мога да бъда пълноценна жена, Тони, но ако би искал да останеш...

— Скъпа — засмя се той щастливо, — само ми се довери.

Аманда едва се усмихна. Гледаше, вцепенена от страх, как Тони се отправи към леглото.

— Хайде, ела, скъпа — настоя той и отметна завивката.

Пристъпи сковано към леглото. Очите ѝ се разшириха, когато Тони развърза колана на халата си и тя уплашено потръпна, когато дрехата се свлече на пода.

— Винаги спя гол — засмя се младият мъж.

Погледът ѝ неволно бе привлечен от твърдия и възбуден член между мускулестите му бедра. Тя ахна от изненада, щом пламналото му тяло се допря до хладната ѝ кожа, когато той легна до нея.

— Не се плаши, любов моя — прошепна Тони, когато тя се опита да се отдръпне, — аз ти обещах. Ще ми кажеш кога да спра.

Устните му бяха нежни и ласкави. Напрегнатото тяло на младата жена започна да се отпуска под милувките му. Ръцете му намериха гърдите ѝ и пръстите му нежно започнаха да ги галят. Но когато търсещите ръце достигнаха мекото и уязвимо място между бедрата ѝ, тя извика, обхваната от паника. Като че ли тези опипващи пръсти разкъсваха тялото ѝ и тази напиреща между краката ѝ мъжественост, принадлежеше на грубия червенокож дивак.

— О, Господи, не! Не! — Аманда започна да се бори отчаяно, докато Тони се опитваше да я успокои.

— Аманда, това съм аз, Тони. Моля те, скъпа. Не искам да те нараня. Аз те обичам.

След малко галювните думи и нежният глас, достигнаха до съзнанието ѝ. Тя се успокои и тихо заплака, притисната до гърдите му.

— По-добре да поспиш, любима. Аз само ще лежа до теб и ще те прегръщам.

Аманда дрезгаво прошепна:

— Съжалявам. Наистина съжалявам.

Разстроен от бурната ѝ реакция, Тони дълго не можа да заспи. Може би тя имаше право. Може би не бе възможно да живее в пълна хармония с жената, която отчаяно желаше, но която не искаше да се люби с него. Трябваше да намери някакъв начин да разпали отново искрата на страстта в нея, докато се разгори в буен пламък.

Упорито продължи да се стреми към леглото на любимата жена, насърчен от обстоятелството, че тя не го отблъскваше окончателно. Всъщност той би трябвало да ликува, ако знаеше колко много я успокояваше присъствието му. Оставяше се да я целува и гали и само силната му воля го възпираше да изпита насладата докрай. В тези мигове Аманда го обичаше по-силно от всякога. Но неусетно започваше да отстъпва все повече пред страстните милувки и нежните думи. Тони обикновено успяваше да спре, но усещаше, че това не може да продължава вечно. Той постоянно се чувстваше напрегнат и превъзбуден и това му се отразяваше зле. Дори Джема долови това, което измъчваше господаря ѝ.

— Кога ще отървеш тоз беден мъж от тая мъка, пиленце? — попита я тя, когато бяха сами в кухнята. — Т'ва дет правиш с него, не е убаво.

— Нищо не мога да направя, Джема — отвърна тъжно младата жена. — И аз не искам да продължаваме така. Казах ти какво преживях. Няма да го виня, ако... той... си намери някоя, която ще му даде това, което заслужава.

— Как можа да кажеш т'ва — смъмри я старата жена — Ти мислиш само за себе си и само се съжаляваш. Ти си жената, дет той иска. Защо не се държиш като нормална жена, а кат обидено дете? Няма да опрайш работата, ако не опиташ.

През целия ден думите на старата негърка не излизаха от главата ѝ, защото усещаше със сърцето си, че тя имаше право. Дали щеше да издържи решителното изпитание?

Аманда излезе от тясната вана, почервеняла от горещата вода. Влажната ѝ кожа блестеше на примигващата светлина на огъня. Нощите вече застудяваха, но огънят сгряваше крехкото ѝ тяло.

Тя потрепери и се пресегна към хавлията, оставена до печката от Тес. Сепна се, като видя Тони зад гърба си. Бе влязъл безшумно, докато тя се къпеше, и я поглъщаше с жаден поглед, неспособен да се противопостави на очарованието, което Аманда излъчваше. Когато тя прекрачи от ваната, светеща от чистота, с бляскави капки вода по високите розови гърди и по нежния триъгълник между бедрата ѝ, сякаш гореща лава изгори слабините му. Половият му орган мигновено се втвърди и запулсира.

— Позволи ми, да те изсуша, любов моя — предложи той със съблазнителна нотка в гласа.

Аманда почувства как грапавините на хавлията погалиха гладката ѝ, мокра кожа. Чувствени тръпки пропълзяха по тялото ѝ и я обля топла вълна. Бе смутена. Хавлията, насочвана от ръката на Тони, се докосваше до всяко кътче на тялото ѝ: до гърдите, до стегнатия корем, до облите бедра, до гладката кожа между тях. И това усещане съвсем не бе неприятно.

Трябваше да изтекат няколко минути, преди Аманда да разбере, че силни ръце и търсеци устни бяха заместили хавлията. Тони целуваше устните ѝ, докато Аманда остана без дъх, премаляла от възбуда. Тя вече не се съпротивляваше, а се притисна към Тони. Той я взе на ръце и я отнесе в леглото. Смъкна халата си и легна до нея.

Тялото му почти я покри и той започна бавно да я обсипва с опитни милувки.

Тя потръпна. Страстта разпалваше тялото ѝ. Зърната ѝ попаднаха в устата му като две зрели черешки, докато езикът му пламенно галеше гърдите ѝ, буйно издигащи се от напирещото желание.

— Ти си толкова красива, скъпа, толкова желана — прошепна Тони.

Ръцете му като че ли сами намериха сърцевината на нейната женственост. Пръстите му раздразниха мъничката, трепкаща пъпка. Възбудата ѝ нарастваше.

— Ти си съвършена жена — изстена той. — Нима се съмняваш в това? Кажи ми, че ме желаеш!

Отмаляла, Аманда едва прошепна:

— Да, да, Тони, скъпи, желая те! О, господи, как те желая!

Ликуващ, мъжът се плъзна по извиващото се женско тяло.

— Ще те направя щастлива, мила.

Неочаквано горещите му устни и търсецият му език се озоваха върху най-нежната зона на тялото ѝ. Още при първия допир дъхът ѝ спря и гърбът ѝ се изви на дъга. Но устните му не се отдръпнаха. Аманда се отдаде на удоволствието, което пронизваше всяка клетка на тялото ѝ. Зарови пръсти в гъстата черна коса на мъжа върху нея, като се опитваше да го притисне още по-близо до себе си. Езикът му проникваше все по-навътре и по-навътре, докато най-накрая страстта ѝ изригна.

— Не мога да издържам повече, любов моя — задъхано изрече Тони и се приготви да влезе в нея. При първия тласък Аманда застина, краката ѝ автоматично се свиха.

— Скъпа, толкова дълго чаках този миг, че сега не мога да се спра.

Тялото ѝ се отпусна и тя пое дълбоко дъх.

— Така е добре — настоя той, — отпусни се. Разтвори краката си. Позволи ми да споделя твоята радост. Позволи ми да те любя.

Аманда се подчини и Тони проникна в нея. След миг бе напълно обгърнат от потръпващата кадифена плът.

— Ето, тук е моето място, любима — въздъхна той и започна бавно да се движи в нея. Постепенно стана по-енергичен, щом долови първия ѝ колеблив отклик. Притисна я силно и внезапно всички

страхове на Аманда се стопиха. Тя започна да се извива в ритъм с мъжа, плътно притисната към него. Като по чудо отново се възбуди. Насладата бе толкова завладяваща, че тя не можеше да ѝ устои. Когато почувства, че той се напрегна и тялото му потръпна, тя го настигна и насладата разтопи всяка частица от нея. Страстните ѝ викове се присъединиха към неговите дрезгави, преливащи от задоволство охкания.

Аманда заспа, но не и Тони. Не след дълго я събуди с такъв изблик на страст, че дори и той самият бе изненадан. Когато нежно го подразни, като го нарече ненаситник, той ѝ отвърна през смях, че е бил подложен на изтощителна диета през последните седмици и че тя трябва да бъде доволна, ако въобще я остави да си отдъхне дори за миг.

А когато я събуди за трети път, тя леко протестира, но настойчивите устни и търсещите му ръце я превърнаха в безволево създание, копнеещо да потъне в страстта като него.

Преди разсъмване Тони стана и облече халата си. Но щом се наведе да я целуне по челото, тя отвори очи и уморено му се усмихна.

— Заради вълненията през нощта, забравих да ти кажа, че днес заминавам за Чарлстън.

— За Чарлстън? Защо?

— Ще доведе свещеник, скъпа. Време е да се оженим. Няма да чакам и ден повече. Мислиш ли, че ще е добре за Джон, ако продължаваме да живеем в грях? — дяволито се усмихна той. — Навярно не очакваш да живея като монах след последната нощ, нали?

Аманда прикри усмивката си.

— Върни се бързо, Тони. Ще ми липсваш — сънено промърмори тя. — Колко време ще се бавиш? — извика след него.

— Най-много три-четири дни. Ще доведе и Френсис. Двамата с Натан ще ни бъдат свидетели. А сега по-добре да поспиш, любима. Страх ме е, че те изтощих тази нощ.

През следващите четири дни Аманда трескаво приготвяше сватбената рокля. Беше запазила един много красив светъл кретон и разбра, че още от самото начало си е мислила да го използва точно за тази цел. Метри от плата бяха набрани на фини плисета, започващи от центъра на дълбоко изрязаното деколте на корсажа. Деколтетото

подчертаваше дългата, нежна шия и кадифените рамене. Тя приготви нови дрешки дори и за Джон. Но когато изтекоха четирите дни, Тони не се върна. След като измина една седмица, без никаква вест от него, Аманда се поболя от тревога. И наистина имаше много сериозно основание.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Лети обезумя от ярост, когато узна, че Тони е успял да спаси Аманда от индианците. Никой не смееше да се изпречи на пътя ѝ. Робите в имението бяха наказвани без причина. Омразата, която изпитваше към съперницата си, се разпростря и върху Тони. Забрави страстната си любов към него. Мисълта за отмъщение не я напускате. Денем и нощем обмисляше различни планове, един от друг по-коварни, за да се отърве и от двамата.

Надзирателят Бен се върна от Чарлстън и съобщи, че Френсис му споменал за планове на Тони и Аманда да се оженят. Яростта на Лети нямаше граници. Никой не я бе унижавал повече от Тони, и при това се бе измъкнал безнаказано. Умът ѝ трескаво пресмяташе. Закле се, че Тони и неговата мръсница ще си платят скъпо за оскърбената ѝ гордост.

Измисли толкова коварен план, с който и самият дявол можеше да се гордее. Той предвиждаше смъртта на човека, комуто неведнъж се бе обяснявала в любов.

Лети обясни задачата на надзирателя си и веднага пристъпи към действие. Бен бе изпратен в Чарлстън да наеме двама от главорезите с най-лошата слава, които можеха да се открият по крайбрежието. Отпуснатата сума бе толкова щедра, че той не срещна никакви трудности.

Завърна се в Тайдуотър, придружен от двама груби и раздърпани мъжаги, като че ли излезли от най-затънтените горски пуцинаци, въоръжени с пушки, ножове и секири. И двамата бяха високи, с мазни коси, с пожълтели и изгнили зъби, облечени в мръсни дрехи от еленова кожа. Дори и Лети малко се стресна от вида им и от вонята, която разнасяха около себе си.

Тони целуна за сбогуване спящата Аманда и напусна Ривърс Едж през онази съдбоносна сутрин във весело настроение. Въобще не

забеляза злобно присвитите очи, които го следяха неотстъпно. Двамата главорези, наети от Лети, бяха чакали цял ден и цяла нощ, за да издебнат подходящ миг. Забелязаха, че младият мъж насочи коня си към Чарлстън, а не към плантацията, както правеше всеки ден. Те го последваха на безопасно разстояние и вече предвкушаха успеха.

Нищо неподозиращият Тони яздеше във възхитителното утро. Мислеше за Аманда и възторжената нощ, изпълнена с толкова много любов и екстаз. Всъщност би трябвало да е изтощен, но се чувстваше весел и бодър, по-жизнен и енергичен от всякога. Отново и отново се удивляваше на способността на тази жена да му вдъхне такива усещания.

Тя е истинска красавица, горда, предана, с нежно сърце, добра майка, възхитителна любовница... Можеше да изрежда качествата ѝ безкрайно. Вероятно се бе влюбил в нея още в Англия, когато бе помислил, че е само една проститутка.

Унесен в приятните си мисли, Тони спря до реката да напои коня. Слезе от седлото и коленичи, за да утоли и своята жажда. Изведнъж някаква сянка се надигна зад гърба му и закри слънцето. Плоската страна на една секира се стовари върху главата му и той политна напред към реката. Няколко минути тялото му се носи над повърхността на водата и потъна. Реката продължаваше да тече спокойно, като че ли нищо не се бе случило.

— Да изчакаме и да огледаме наоколо, Елмър, да не би да изплува отново? — запита мъжът, който бе ударил Тони.

— Той, Клем, вече е свършил — отвърна Елмър, като хвърли поглед към реката.

— Мислиш ли, че мис Лети ще ни поиска доказателство за добре свършена работа, преди да ни брои парите?

— Ти само ѝ покажи кървавия топор. Туй трябва да задоволи кръвожадната вълчица — пошегува се Елмър.

— А к'во ще кажеш, дали има нещо ценно в торбите му? — попита Клем.

— Няма да е зле да надзорнем — ухили се другарят му и полека запристъпва към плашливия кон.

Усетил опасността, конят изпръхтя и започна да рие земята с копита, докато двамата бандити приближаваха предпазливо. Но преди

да успеят да сграбчат юздите, животното рязко се извърна и се втурна между дърветата. Клем хукна да го гони, но Елмър му извика:

— Забрави този проклет кон. Има да вършим по-важна работа. Да отидем да вземем парите и да се омитаме отгук, дявол да го вземе. Май че клетото копеле, дето го оправихме току-що, е някой големец и скоро таз гора ще гъмжи от копои. Искам да сме надалеч много преди да довтасат.

Лети кръстосваше неспокойно из стаята, докато очакваше вест от двамата убийци, наети от Бен. Те наблюдаваха Ривърс Едж вече няколко дни. И двамата изглеждаха доста глупави в нейните очи и тя само можеше да се надява да не привлекат нечие внимание, като слухтят около плантацията. Навярно са от този тип хора, които биха си признали всичко, ако ги заплашат. Но надзирателят я беше уверил, че са надеждни и може да разчита на тях.

Малко след залез Бен приближаваше Тайдуотър, а след него се влачеха Клем и Елмър. Той им беше обяснил, че трябва да изчакат да се стъмни, преди да дойдат в къщата, за да не ги забележат робите.

— Свършихте ли? — запита жената. Вонята, която се разнасяше от тях, бе нетърпима, че тя едва понасяше присъствието им, като притискаше парфюмирана кърпичка към деликатния си нос.

— Уловихме ти рибата, мис Лети — изкикоти се Клем и разкри гнилите си зъби.

— Сигурни ли сте, че е мъртъв? — попита Лети.

И двамата кимнаха енергично.

— Нямате причина да не ни вярвате, мис Лети — отвърна намръщеният Елмър. — Рекохме, че ще убием този човек. За лъжци ли ни вземате? Сега той е на дъното на реката.

Лети шумно изсъска през стиснатите си зъби. Жестока усмивка изкриви устните ѝ. Очите ѝ изглеждаха като парченца гранит. Двамата мъже неволно потръпнаха и се зарадваха, че тази омраза не е насочена към тях. Изведнъж тя рязко се обърна, отиде до бюрото и извади тежка кесия.

— Ето възнаграждението ви — засмя се и я подхвърли във въздуха. — А сега изчезвайте отгук.

Клем сграбчи кесията още във въздуха, нетърпеливо я развърза, впери поглед в нея и изсумтя, доволен от съдържанието ѝ.

— Всичко е там — високомерно каза Лети, — в злато, както поискахте. Но повече да не съм ви видяла. Трябва да изчезнете и от Чарлстън.

Когато те излязоха, жената започна да се смее истерично.

— Най-послед! — задъхано прошепна тя, докато бършеше с ръка сълзите от очите си. — Най-послед онова копеле е мъртво! Повече няма да ме оскърбява, той и неговата мръсница, за която искаше да се ожени. Боже мой! Предлагах му всичко, а той го отхвърли заради една крадла.

Очите ѝ диво заблестяха при мисълта за Аманда и за това, което ѝ готвеше. Сега, когато Тони бе отстранен, тя щеше да си отмъсти на омразната съперница. Блуждаещият ѝ поглед попадна върху Бен, който мълчаливо изчакваше нарежданията ѝ.

Кръвта на Лети се сгорещи само от мисълта за разплатата с Аманда. Бен успяваше да предвиди внезапните промени в настроението на господарката, жестока и сексуално ненаситна. Тя започна бързо да се съблича. Дрезгавият ѝ шепот обещаваще сладострастия до забрава и Бен не чака покана, смъкна дрехите си и двете преплетени тела се свлякоха на пода.

Тони отдавна трябваше да се е завърнал в плантацията. С всеки изминал час тревогата на Аманда нарастваше. Към края на седмицата тя бе като обезумяла. Натан правеше всичко, каквото беше по силите му, за да я успокоява, но тя чувстваше, че се е случило нещо ужасно с Тони. Като че ли Тони бе част от нея. Като изтекоха десет дни, никой не бе в състояние да я утеши. Сега вече дори и Натан започна да се опасява, че нещо се е случило с Тони.

— Не искам да те оставям сама, но мисля, че се налага непременно да замина за Чарлстън и да откроя какво го задържа там — каза той, преди да отпътува.

— Не се безпокой за мен — отвърна младата жена. — Само намери Тони. Страх ме е. Няма да понеса, ако му се е случило нещо.

Натан потегли почти веднага. Върна се след седмица, уморен и измъчен, с изпито от тревога лице. С него бе дошъл и Френсис.

— Какво има? — извика Аманда, когато влязоха в къщата. — Къде е Тони? Намери ли го?

— Аманда, аз... — започна колебливо Натан и се огледа към Френсис за помощ.

— Аманда, скъпа — той продължи вместо него. — Тони не е идвал в Чарлстън.

— Не е бил... Не! Какво означава това?

— Аманда, двамата с Натан претърсихме града. Никой нито е чувал, нито е виждал Тони от месеци. Въобще не се е свързвал със свещениците.

— Ох, господи, Френсис, какво да правим? — нещастната жена се задави от сълзите.

— Ще го намерим, Аманда, само не изпадай в паника — опита се да я утеши той. — С робите ще претърсим околността чак до Чарлстън, ако се наложи.

Напразно го търсиха цяла седмица. Накрая откриха коня му в гората около Ривърс Едж. Цялата област бе грижливо претърсена. Откриха следи, може би от кръв, по тревата край речния бряг. При повнимателен оглед намериха шапката на Тони в храсталака край брега. Това беше неопровержимо доказателство. Дватама вече допускаха, че приятелят им е загинал. Вероятно е бил нападнат от крадци, ограбен и убит, а тялото му е било хвърлено в реката.

— Не е вярно! Щях да разбера, ако Тони е мъртъв, нали? — извика Аманда разплакана.

Следващите няколко дни бяха може би най-тежките в живота ѝ.

Дори пленничеството при индианците бледнееше пред това, което изпитваше, когато си помислеше, че Тони може би е мъртъв. Само присъствието на Джон облекчаваше донякъде непоносимата болка, Френсис остана в Ривърс Едж, за да помогне с каквото може.

Две седмици, след като откриха единственото доказателство за смъртта на Тони, Лети се появи в плантацията, придружена от един пристав и двама негови помощници от Чарлстън. На вратата ги посрещна Френсис.

— Добър ден, Френсис — усмихна се тя. — Това е приставът Фрейзър.

Младият мъж кимна спокойно, макар да бе уверен, че появата ѝ вещае беда.

— Здравей, Лети. Здравейте, пристав Фрейзър. Какво мога да направя за вас?

Тя погледна към пристава, който се закашля и започна:

— Научих, че сър Тони е мъртъв. Разследвах изчезването му и стигнах до заключението, че е бил въввлечен в някаква мръсна история.

— Нямаме доказателство — възрази Френсис. — Вярно е, че не сме го виждали от седмици, но няма неопровержимо доказателство за смъртта му.

Жената се усмихна лукаво.

— Изтекло е твърде много време, без да се знае нищо за него.

Френсис се изчерви силно.

— Да — призна неохотно той. Да бъде проклет, ако задоволи болезненото любопитство на тази кучка. — Ще бъдете ли така любезни да обясните за какво идвате? Точно сега всички сме изнервени и аз съм доста зает да оправям работите на Тони, докато отсъства.

— Идваме за откупената слугиня Аманда Прескът — заяви пристава. — Моля, повикайте я.

В този момент Аманда излезе в коридора. Като чу пристава да произнася името ѝ, тя пристъпи напред.

— Търси ли ме някой, Френсис — запита, без да вижда съперницата си, застанала зад пристава и двамата му придружители. Едва когато се приближи, тя забеляза Лети. В погледа ѝ долови заплаха. Инстинктивно се отдръпна. Като че ли някаква костелива ръка я сграбчи за гърлото.

— Вие ли сте Аманда Прескът? — запита приставът любезно.

— Да — едва прошепна Аманда. Зелените ѝ очи се разшириха от уплаха. — Какво... какво искате от мен?

Лети се намеси.

— Дойдох да поискам моята собственост.

— Каква собственост? — предизвикателно я запита Френсис. Като се усмихна, тя извади някакъв документ от чантичката си и го подаде на пристава Фрейзър, който се закашля нервно, преди да заговори:

— В ръката си държа документ за откупването на осъдената Аманда Прескът. Освен това е приложена разписка за продажба, извършена от сър Тони Бренд, с която се прехвърлят всички права

върху гореспомената слугиня на госпожица Лети Картър. Както виждате, документът за продажба е потвърден и надлежно подписан от сър Тони. Всичко изглежда съвсем законно и задължително за изпълнение. Аманда Прескът сега е собственост на госпожица Картър, докато не изтече срокът на присъдата.

Жената се олюля назад и щеше да падне, ако Френсис не я бе прегърнал.

— Лъжете! — извика тя с последно усилие. — Тони никога не би ми причинил това. Той ме обичаше! Ние щяхме да се оженим!

— Мога ли да проверя документите — тихо попита Френсис. Той бе потресен не по-малко от Аманда. Допускаше, че е станала някаква грешка, която лесно ще може да се оправи. Тони никога не би я продал доброволно, особено пък на Лети.

Приставът му подаде и двата документа. Той ги разглежда съсредоточено няколко минути. Когато накрая се обърна към Аманда, изглеждаше разтревожен. Документът с откупването беше истински, скрепен с печата на самия крал. Дори и разписката за продажба, подписана от Тони, изглеждаше автентична, Френсис не можеше да съберка подписа на Тони с друг.

— Какво да ти кажа, Аманда? Знам, че това е някакво мошеничество, но всичко изглежда законно и валидно. Вероятно това са документите ти за откупване и според закона сега принадлежиш на жена.

— Мислиш ли, че ще те лъжа? — възмути се Лети. — Ако погледнеш от коя дата е продажбата, ще разбереш, че в същия ден Тони се бе отбил в моята плантация. Това се случи в онази сутрин, когато той отпътува за Чарлстън.

Френсис хвърли един поглед върху датата, а после изгледа състрадателно Аманда.

— Не е вярно — повтори Аманда. Гласът ѝ напомняше на глас на наранено момиченце. — Не ме интересува какво казвате. Знам само, че Тони ме обичаше.

— Сигурно се е поуморил от теб — жестоко ѝ се надсмя Лети. — Получил е всичко, което е искал. Ето защо толкова бързаше да се отърве от теб. Каза ми го, когато отиваше в Чарлстън, преди да замине за Англия.

— Лети, не зная как си успяла да подредиш всичко, но няма да си заминеш с нея оттук. По никакъв начин няма да позволя да я отведете от Ривърс Едж.

Френсис изрече тези думи решително, макар да осъзнаваше, че законът бе против него.

Жестоката красавица се ухили и погледна към пристава, който нервно пристъпваше от крак на крак. Това, което му се налагаше да извърши, не му доставяше никакво удоволствие.

— Пригответе си нещата, девойко — строго се разпореди той. — Длъжна сте да тръгнете с госпожица Картър.

— Детето ми! — внезапно се досети Аманда. — Какво ще стане с детето ми?

— Дете? — изненада се приставът. — Не зная нищо за някакво дете. Но ако ви принадлежи, трябва също да тръгне с вас.

— Грешите по този въпрос — сръза го Френсис. — В сейфа на Тони има документ, с който признава Джон за свой син и наследник. Ако той е мъртъв, което всъщност още не е доказано, Ривърс Едж принадлежи на сина му и аз съм определен за негов законен настойник, докато не навърши пълнолетие.

— Не ми трябва онзи пикльо — сви рамене Лети. — Искам само тази проститутка. Няма да взема дори дрехите ѝ. Ще ѝ осигуря всичко необходимо.

— Какво става тук?

Всички погледи се обърнаха към Натан, който току-що бе влязъл през страничния коридор. Щом видя Лети да се приближава към Ривърс Едж, Джема изпрати веднага да повикат Натан от полето.

— Тони е продал документите ми на Лети! — извика нещастната жена и се хвърли обезумяла в прегръдките му, като че ли той бе нейния спасител.

— Невъзможно! — засмя се надзирателят. — Тони не е способен на подобна мерзост. Той бе тръгнал за Чарлстън, за да доведе свещеник, когато изчезна. След завръщането му щяха да се венчаят с Аманда.

— Е, очевидно е променил решението си — хапливо отсече Лети. — Направил ви е на глупаци. Най-вероятно се е престорил на умрял и е отплавал за Англия с първия кораб.

— Като че ли знаеш твърде много за намеренията на Тони — подозрително подхвърли Натан.

— С Тони бяхме приятели... доста отдавна — глухо рече тя. — Толкова ли е чудно, че е споделял с мен?

— След онова, което ти причини на Аманда? Признай си, че той те мразеше — подигравателно каза надзирателят.

— Ако ме е мразил толкова много, как е могъл да ми продаде Аманда? За щастие имам документи.

Френсис мълчаливо ги подаде на Натан. След като ги прегледа, заедно с разписката за продажба, той почервеня от гняв. Тази жена бе открила по някакъв начин документите, докато Тони предполагаше, че ги е унищожил. За съжаление него го нямаше, за да потвърди или отрече претенциите ѝ. Независимо дали се отнасяше за някакво мошеничество или не, крайният резултат не можеше да бъде променен, Аманда бе длъжна да тръгне с Лети. Натан можеше само да благодари на бога, че малкият Джон е защитен. Бе уверен, че стръвното ѝ желание да си отмъсти щеше да се насочи най-вече към детето.

Натан се почувства безпомощен. Можеше само да стои и да гледа как отвеждат Аманда. Когато тя се опита да се отскубне, Лети извика:

— Изпълнете дълга си, пристав, и отведете момичето.

— Съжалявам — каза приставът и даде знак на помощниците си да я хванат и отведат със себе си. — Законът трябва да се спазва. Взимайте я с нас, момчета, и да тръгваме.

Обхваната от паника, Аманда отчаяно погледна към Френсис и Натан.

— Моля ви, оставете ми няколко минути да се сбогувам с детето си.

— Нямам време за сантиментални сбогувания — безсърдечно заяви господарката ѝ. — Изпълнете дълга си, пристав. — Тя се обърна и излезе решително навън, като изгледа всички с ледените си очи.

Младата жена се мъчеше да се овладее, решила да прикрие скръбта си и да не позволи на съперницата си да злорадства, като я види да пълзи в краката ѝ. Когато я хванаха за ръцете да я подкарат побързо напред, тя се изскубна и закрачи смазана от мъка към фургона, който Лети бе докарала от Тайдуотър. Двамата мъже ги последваха, обзети от гняв.

— Ако се опиташ да нараниш Аманда, ще намеря начин да довърша това, което Тони бе започнал — изкрещя Натан, когато конете потеглиха. — Само не забравяй, Лети, че нищо не може да остане скрито.

Гневната му заплаха все още кълтеше в ушите ѝ, когато приближиха Тайдуотър. Тя инстинктивно усети, че този силен мъж не си хаби думите напразно. Отначало ще трябва да действа по-предпазливо. Имаше много по-добри средства, с които да накаже и унищожи жената, която Тони лекомислено бе предпочел пред нея. И след като изпълни отмъщението си, щеше да я продаде на най-долнопробния публичен дом.

Щом приставът и помощниците му си заминаха от Тайдуотър, Лети насочи към Аманда поглед изпълнен с омраза.

— Ела с мен — отсече тя и я поведе към бараките на робите. По средата на пътя бяха посрещнати от Бен.

— Къде да я настаня, госпожице Лети? — попита той, без да откъсва поглед от младата жена.

— Първо трябва да бъде опитомена — изрече господарката. — След няколко дни в единична килия на бърза ръка ще се пречупи. А ако и това не помогне, приготвила съм ѝ нещо, което със сигурност ще подейства.

— Аз мога да я направя така послушна, че даже да започне да ти харесва. Само я остави на мен. — Малките му очи заблестяха похотливо, но Лети само се засмя.

— Не, Бен, тя не е за теб. Не подхожда на бял мъж. Особено на такъв, с когото съм била в леглото. Не знаеш ли, че е била проститутка при индианците? Не — отсече тя още веднъж, — няма да я дам на теб!

Лети всъщност презираше Бен, но в този момент само той ѝ бе под ръка. Дори само желанието му да притежава омразната съперница събуждаше у нея дива ревност. Думите на господарката отчасти успокоиха Аманда. Беше благодарна, че поне нямаше да бъде изнасилена от Бен. За нещастната жена не беше трудно да си представи какъв вид наказание е измислила Лети. Инстинктивно разбираше, че луксът да умре бързо няма да ѝ бъде разрешен.

Бен прикри недоволството си. Желаше Аманда, но не чак толкова, че да рискува собствената си кожа. Познаваше добре

жестокостта на господарката си, но бе решил един ден да притежава тази кестенява хубавица.

Лети се спря пред малка колиба, отвори вратата и грубо блъсна вътре Аманда. Помещението беше малко и мръсно, само с едно прозорче. В ъгъла имаше нар, покрит с мръсно и износено одеяло. До него беше поставено нощно гърне. Нямаше нищо друго. Тази колиба служеше за затваряне на провинилите се роби.

Конвулсивно потръпна. Резкият глас на Лети я извади от вцепенението ѝ.

— Свали си дрехите! — Аманда само я погледна втренчено. — Чуваш ли ме, мръснице, сваляй дрехите! Или предпочиташ Бен да го стори вместо теб? Отдавна си без мъж, може би ще се зарадваш да те обслужи.

Бен с готовност пристъпи напред.

— Не! — извика жената и бавно отстъпи към стената. — Сама ще го направя.

Лицето ѝ почервения. Започна да се съблича, уплашена до смърт от това, което щеше да последва. Щом остана напълно гола, господарката се отдръпна и започна критично да оглежда жената, която ѝ бе отнела Тони. Високите гърди с розови зърна сякаш потрепнаха под изпитателния поглед на злобната блондинка. Тя наблюдаваше това съвършено тяло, алабастровата кожа, тясната талия, заобления ханш, дългите и слаби бедра. Момичето бе по-младо от нея, неохотно призна Лети, и изглеждаше не по-малко красиво и желано от нея самата, макар и нейното тяло да бе стегнато и привлекателно. За нея бе много полесно да повярва, че Аманда е някаква съблазнителка, някаква магьосница, която бе пленила сърцето на Тони със заклинания. Какво друго можеше да стори, освен да се отърве и от двамата? Обърна се рязко, сграбчи дрехите и ги изхвърли през вратата. Бен се помота, за да се наслади колкото е възможно по-дълго на гледката, докато накрая господарската изгуби търпение и му нареди да излезе от колибата. Премръзнала и отчаяна, жената седна на нара и се зави с единственото одеяло. „Ох, Тони — захлипа отчаяно, — как можа да ми причиниш толкова зло?“ Толкова беше щастлива през нощта, преди той да се отправи на онова фатално пътуване до Чарлстън. Да се обичат един друг ѝ се струваше толкова хубаво. Удоволствието, което си даряваха взаимно, бе по-голямо от всеки друг път. Не беше ли шепнал Тони

колко много я обича? Той бе така търпелив и внимателен с нея, докато тя се страхуваше да бъде отново с него. Как е възможно след последната им нощ да се откаже от нея? Или е лъгал, или не е могъл да понесе мисълта, че е била изнасилена от индианците.

— Не! — извика Аманда, неусетно заговорила на глас. — Никога няма да повярвам в това!

Но какво друго обяснение можеше да има? Той добре знаеше колко силно я ненавижда тази жена. Но как е могла Лети да се сдобие с нейните документи, освен ако Тони не ѝ ги е продал? Аманда бе смутена и объркана. Нима бе предадена от човека, когото бе обичала? Навярно сега той се намираше на кораба, пътуващ за Англия. Аманда не можеше да повярва, че той е мъртъв. Сърцето ѝ просто не приемаше това. Наистина смъртта му би обяснила всичко, но никой не откри тялото му. Трябва да е станало така, както го описа Лети. Сигурно сега пътува към Англия и се надсмива над детинската ѝ доверчивост. Аманда дори не се сети, че Тони обичаше Ривърс Едж и никога не би напуснал дома си доброволно.

До края на деня никой не се отби при нея. Не ѝ донесоха храна и вода. На сутринта Аманда бе събудена от щракването на ключалката. Вратата се откряна и Бен влезе с кана вода и няколко корички хляб, изгледа втренчено тялото ѝ, едва прикрито със скъсаното одеяло и излезе. Привечер той отново се появи, за да ѝ донесе храна.

Минаха още два дни. Нощното гърне миришеше ужасно. Тя помоли Бен да го изхвърли, но той не обърна внимание. Когато не я обсипваше с оскърбления, се подиграваше на страха ѝ.

На третия ден Бен забеляза, че Аманда е започнала да линее. Под трескавите ѝ очи се виждаха дълбоки сенки.

След една седмица затворничката изпадна в пълна апатия. Независимо от всичко, Аманда беше решена да оцелее, дори само заради сина си, който сега, останал без баща, повече от всякога се нуждаеше от майка. Когато над нея беше надвиснала опасността да бъде изнасилена от индианците, беше готова с радост да посрещне смъртта. Но съвсем не бе склонна да се остави да бъде победена от тази жена. Знаеше много добре какво удоволствие ще бъде за жестоката красавица да я види унижена и сломена. Затова бе решила

да запази гордостта си. Лети не би се осмелила да я убие, тъй като се страхуваше от Натан и Френсис. Аманда бе сигурна, че двамата ѝ приятели ще направят всичко възможно, за да я спасят. Дотогава трябваше да издържи.

След около две седмици, Бен направи обичайното си сутрешно посещение, но този път изглеждаше странно. Аманда веднага настръхна. Той вече не изпитваше удовлетворение от поредната безпомощна робиня. Само страхът от господарката му пречеше да изнасили Аманда. Знаеше, че Лети бе решила да я премести. Ако искаше да ѝ се наслади трябваше да действа.

— Миришеш на обор — подхвърли надзирателят, като сбърчи нос от отвращение.

— И кой е виновен за това — отвърна остро, събрала смелост, Аманда.

— Не бъди нахална! Ти си само една робиня. А сега ставай, ще те заведа да се изкъпеш.

— Лети ли ти нареди да се изкъпя? — Не можеше да повярва, че тя се е загрижила за нея.

— Лети не знае и няма защо да узнава — ухили се Бен. — Побързай, момиче! Нямам време за губене.

Понечи да откаже, но искаше толкова много да се изкъпе, че реши да не се противи. Навярно той е почувствал съжаление към нея и искаше да ѝ помогне. Бързо се изправи и последва надзирателя навън.

Ярката слънчева светлина я заслепи. Тя несигурно тръгна след Бен, докато стигнаха до едно усамотено място край реката. Надзирателят ѝ подаде сапун и я побутна към водата. Без да обръща внимание на грубите му обноски и на студената вода, Аманда с наслада започна да търка тялото си, докато кожата ѝ се зачерви. След това изми косата си. Бен нетърпеливо чакаше на брега, докато тя щастливо се плискаше във водата.

— Излизай, момиче — извика надзирателят, изгубил търпение. — Мисля, че достатъчно се къпа. Ако продължаваш така, ще изтриеш всичко хубаво от тялото си.

От думите му, Аманда почувства студ, неохотно излезе от водата и бързо грабна одеялото, което лежеше на земята. Бен се ухили, но не я спря. Покорно го последва към вонящата килия. Едва когато той влезе след нея и затвори вратата, тя разбра намеренията му.

— Хайде, лягай! Лети каза, че ти си само една проститутка и аз ще се възползвам. Махни това одеяло и се приготви.

— Ти си отвратителен! — озъби се Аманда и уви одеялото около стройното си тяло.

— Побързай, нямам време за губене. — Той дръпна одеялото от треперещите пръсти на нещастницата. Докато го постилаше в ъгъла, Аманда отчаяно се спусна към вратата.

— О, не, няма да се измъкнеш — изръмжа Бен и грубо я сграбчи за косата. Без да обръща внимание на виковете ѝ, той грубо я събори и се стовари върху нея. Опита се да намери устните ѝ, но тя отчаяно се бореше и мятеше главата.

— Мръсница! — извика сърдито Бен. — Ако знаеш какво ти готви Лети, щеше да си благодарна на вниманието, което ти оказвам.

Вбесен от съпротивата ѝ, той сграбчи с една ръка ръцете ѝ, а с другата я удари през лицето. Пред очите на Аманда избухнаха червени искри и болката я парализира. Бен се възползва и грубо разтвори краката ѝ.

— А сега ще разбереш какво значи истински мъж — дрезгаво изръмжа той.

— Мисля, че няма да разбере, Бен — долетя студен глас зад гърба му. Аманда, която вече не можеше да се съпротивлява, в този миг дори изпита известна благодарност към Лети.

— Госпожице Лети — запелтечи Бен, смутено — аз... аз... само...

— Много добре виждам какво правиш, Бен. И ако все още нямах нужда от теб, щях да те убия. А сега се махай отгук!

Аманда пое дълбоко дъх. Надзирателят се отдръпна от нея, бързо събра дрехите си и изчезна през вратата. Господарката го наблюдаваше с присвити очи и когато той излезе, насочи студения си поглед към младата жена, която разтриваше наранените си ръце.

— Облечи това — отсече Лети, като ѝ подхвърли една мръсна, безформена дреха от груб плат, очевидно предназначена за работа на полето.

Аманда бързо я нахлузи, доволна, че има с какво да прикрие голотата си. Лети изгледа слабото ѝ тяло и очевидно остана доволна. Въпреки че пленницата бе твърде слаба, не изглеждаше толкова зле.

Натан бе известил, че ще пристигне в Тайдуотър, за да види дали Аманда е добре.

— Един от твоите любовници ще те посети днес — каза тя саркастично, като се отправи към вратата.

Аманда бе изненадана.

— Един мой... мой любовник.

— Разбира се. Да не ме мислиш за глупачка? Сигурна съм, че Натан ти липсва в леглото. Не се съмнявам, че и Френсис също. И двамата са много загрижени за теб.

— Натан ще дойде тук? — повтори вцепенено жената, обзета от плаха надежда.

— Да, и като дойде, ще направиш точно това, което ще ти кажа.

— А ако не го направя?

— Натан няма да се върне жив в Ривърс Едж.

— Никога няма да посмееш да сториш нищо на Натан!

Но в сърцето си чувстваше, че тази жена е способна на всичко.

— Разбира се, че ще посмея и ще го направя — увери я Лети. — А сега ще ме изслушаш ли? — Аманда кимна мълчаливо. — Ако искаш той да остане жив, ще му кажеш, че си добре. В твой интерес е да го накараш да повярва, че с теб не се отнасят зле.

Тя почервения от гняв, но се подчини. Твърде много държеше на Натан, за да си позволи да изложи живота му на опасност.

Лети отведе Аманда в кухнята. Висока, кокалеста негърка разбъркваше някакво ястие в гърнето на печката. Робинята зяпна от изненада при вида на красивото бяло момиче, облечено като работничка от плантацията.

— Лоти, това е Аманда, новата ти помощничка. Ще мие съдовете. Другите ти помощници ще работят на полето — осведоми господарката изумената негърка. — Аманда ще върши в къщата всичко: ще чисти, ще лъска, ще изхвърля нощните гърнета от стаите. Ще бъде на твоите заповеди от сутрин до мрак. Бен ще има грижата да я връща в колибата, като си свърши работата за деня. Ще я следиш да не мързелува. Иначе ще търся сметка от теб. Ясно ли е?

— Да, мис Лети, разбрах. Шъ го изпълня — отвърна слугинята, като завъртя големите си черни очи към новодошлата. — Но щом не искаш да я убийш, остави ме да я нахраня. Кльоцава е кат дъска и мяза на полумъртва от глад.

— Ще се храни като другите роби, Лоти. Няма да ѝ се обръща някакво специално внимание. Тя е крадла и проститутка и е много понизша, от който и да е роб от плантацията. Ако разбере, че кръшка от работа или че я глезиш, и двете ще опитате камшика. Разбра ли?

— О, да, мис Лети. Ти си господарката. Туй момиче шъ работи, без да се пилей. Само ми я остави.

— Добре — кимна доволно господарката и излезе. Черните очите на Лоти я проследиха с омраза.

Негърката колебливо пристъпи към Аманда.

— Дали е вярно сичко, дет го рече мис Лети за теб? — боязливо попита тя. — Не ми мязаш на... проститутка.

— Аз не съм проститутка! Истината е, че бях изселена от Англия и продадена за седем години като слугиня в колониите, тъй като бях откраднала един хляб. Съмнявам се, че за това наистина мога да бъда наречена крадла. Но това се случи отдавна и аз изплатих дълга си към обществото за това „престъпление“.

— Не се горещи толкова — усмихна се Лоти. — Нито за миг не съм повярвала на мис Лети. Но, изглежда, че тя много те мрази, дете. А сега седни и хапни малко топло ядене. Изглеждаш, кат че ли не си яла от седмици.

— Измина доста време, откакто за последен път ядох нещо хубаво. Но ти чу какво каза господарката. Не трябва да ме глезиш. Не бих искала да те накаже заради мен.

— Тя няма да се върне скоро. Отде шъ разбере к'во съм ти дала да ядеш? Трябва само да внимаваме. Няма да позволя таков убаво момиче като теб да умре от глад.

Аманда гледаше, премаляла от глад, докато Лоти поставяше няколко чинии пред нея. Тя лакомо изяде голямо парче пушено свинско, две големи филии пресен хляб, обилно намазани с масло и мармалад. Почувства се много по-добре.

Когато малко по-късно пристигна Натан, той я завари, наведена над огромно ведро с гореща вода, усърдно да лъска загорели тенджери и тави. За голямо негово разочарование, Лети го придружаваше и не можа да поговори насаме с Аманда.

— Ето, казах ти, че е добре. Може би сега ще ми повярваш.

Усмивката бързо се стопи от лицето на Натан, когато я видя до огромното ведро с измъчено и зачервено от горещата вода лице.

— Боже мой! Какво си направила с нея? — възкликна той, обзет от силен гняв.

— Нищо лошо, попитай самата нея.

Мъжът се спусна и прегърна крехкото тяло, което бе само кожа и кости.

— Аманда — прошепна той, като се стараеше другата жена да не го чуе, — какво ти е сторила? Болна ли си била?

О, колко добре и защитена се чувстваше в прегръдките му. Как искаше да му разкаже за всичко. Но тя помнеше заплахите. Познаваше добре Лети. Бе изпитала докрай нейната жестокост и злоба.

— Аз... аз бях болна — излъга Аманда. — Но сега съм добре. Днес за пръв път ми позволиха да стана и да се заема със задълженията си. Госпожица Лети не ми е причинила нищо лошо — изрече тя високо, за да я чуе господарката. Но Натан не повярва.

— Ти не ми казваш истината, скъпа. Ще направя всичко, за да ти помогна, Френсис е в Чарлстън и в този момент е при съдията, за да измоли помилване. Не след дълго ще можеш да се върнеш в Ривърс Едж при сина си.

— Казах ти — упорстваше Аманда, — аз съм добре. Само ми разкажи за Джон, моля те. Липсвам ли му? Добре ли е той?

Натан започна да ѝ разказва за детето и бедната майка се разплака. Изпитваше силно желание да притисне здравето му телце до гърдите си. Лети ги прекъсна:

— Ти разстройваш моята слугиня, Натан. Трябва да си тръгваш. Както видя, тя е жива и здрава. Нямах повече работа тук.

— Ти спечели — отвърна мрачно той, — но аз ще дойда отново и се надявам тя да изглежда по-добре, отколкото е сега. За момента ще приема обяснението ѝ, че е била болна.

— Съгласих се да посетиш моята слугиня само този единствен път, Натан. Законът е на моя страна. Ти видя как бях изгонена от Ривърс Едж и аз ще отвърна по същия начин на това оскърбление. Кракът ти повече няма да стъпи в Тайдуотър.

— Боже мой, Лети, ако мислиш...

— Натан, моля те — прекъсна го Аманда, — само ще усложниш нещата, ако не си тръгнеш.

— Ще си тръгна — съгласи се младият мъж неохотно, — но нито аз, нито Френсис ще те изоставим. Скоро ще се върнеш в Ривърс Едж,

където ти е мястото.

— Толкова много ли ти липсва любовницата, Натан? — подхвърли Лети. — Мисля, че всяка от робините ще може достойно да я замести.

— Господи, Лети Картър, ти прекали! Много скоро ще платиш скъпо за всичко.

— Напусни дома ми, Натан. Ако ти или онзи страхливец Френсис посмеете да се появите отново, ще накарам надзирателя си да се отнесе с вас като с престъпници.

Без да обръща внимание на заплахите ѝ, той се обърна към Аманда:

— Не унивай! Лети все още не е спечелила. — И той излезе, сподирян от подигравателния смях на гордата красавица.

Аманда работи до пълно изтощение. Бе разбрала, че господарката не възнамерява да я бие, за да я пречупи напълно, а навярно бе замислила да я накаже по много по-изтънчен начин.

Последните тенджери и тави бяха излъскани и подът блестеше от чистота, когато Бен и Лети влязоха в кухнята.

— Досега бях твърде добра с теб — заяви студено тя. — Но денят на разплатата най-после настъпи. След тази нощ ти няма да ставаш за нищо друго, освен за най-изпадналите бордеи. Приготвила съм ти малка изненада. Кой знае, може и да ти хареса. Но на сутринта никой свестен мъж няма да те пожелае.

Жената изтръпна от ужас и несъзнателно отстъпи назад. Бе изплашена, както никога досега. Но нямаше време да разбере какво изразява лицето на злобната красавица.

Бен я сграбчи здраво за лакътя, изблъска я безцеремонно от кухнята и я поведе към бараките на робите.

За миг Аманда си помисли обнадеждено, че я връща в килията ѝ, но скоро разбра, че е сгрешила. Надзирателят очевидно я влачеше към една барака, малко по-голяма и по-хубава от останалите. Лети потропа два пъти и рязко отвори вратата ѝ, без да дочака отговор. Бен блъсна Аманда през отворената врата.

Тя извика, когато един великан внезапно изникна пред нея. Мъжът ѝ се стори над два метра висок. Бе само по едни одърпани панталони, едва стигащи до коленете му, завързани с едно въже на масивния му кръст. Краката му бяха като стволоче на дърво, а ръцете

му бяха огромни. Тялото му блестеше на светлината на огъня като полиран махагон. Но най-страшното бе лицето на мъжа, пресечено на кръст с неравни бели ивици. Някога в Африка тези ивици, които украсяваха лицето му, бяха източник на гордост.

Означаваха, че той е безстрашен воин, доказал мъжеството си по безспорен начин. Когато робът видя тримата, които бяха нахлули в бараката му, той се намръщи и лицето му като че ли стана още по-зловещо. Черните му очи се разшириха, когато Бен избута напред слабото, зле облечено бяло момиче.

— Имам една изненада за теб, Бък — каза господарката и злобно изгледа Аманда.

Бък бе смутен. Знаеше, че господарката му е жестока и отмъстителна, и се чудеше какво е сторило това нещастно бяло момиче, за да предизвика гнева ѝ. За него бе ясно, че това момиче ще бъде наказано и той щеше да послужи като инструмент за това наказание.

— Изненада ли, мис Лети? За мен? — попита глупаво той, като се преструваше, че нищо не разбира.

— Това е Аманда. Давам ти я — като видя изплашеното му изражение, жената се усмихна и продължи оживено: — Тя е твоя и ти можеш да правиш каквото искаш с нея в леглото — при тези думи Аманда се вцепени, а Бък остана с отворена уста. — Имаш два месеца, за да забременее. Ако все още не е заченала, след като изтекат двата месеца, ще те кастрирам, а нея ще дам на друг, по-способен от теб.

— Искаш от мен да ѝ го вкарам и да ѝ напомпам корема? — попита робът шокирано.

— Точно така. Два месеца, Бък. Покажи какво можеш и ще бъдеш възнаграден. Ако ли не... знаеш какво означава да бъдеш кастриран, нали?

— О, боже, мис Лети. Шъ го сторя. Ти шъ ми откъснеш топките, ако не напомпам корема на това момиче.

— Разбрахме се.

— Но, мис Лети — плахо се осмели да протестира той, — ако опитам да си направя удоволствието с туй момиче, може да я сцепя на две. Изглежда много дребна за мен.

— Опитай Бък, или никога повече няма да можеш да имаш друга жена — заплашително изрече господарката.

— О, господи — изохка тихо негърът и облеци очи.

— Госпожице Лети, мисля, че Бък е прав — обади се Бен. — Аманда е твърде дребна за него. Защо не я оставиш на мен...

— Не! Няма да се успокоя, докато не видя, че носи черно копеле в корема си. И искам Бък да започне още сега! Искам да видя какво ще стане!

Нещастната жена не можеше да помръдне от ужас. Веднъж бе помислила, че да бъде изнасилена от индианците е най-унизителното нещо, което би могло да ѝ се случи. Но бе сгрещила. Лети бе измислила нещо много по-ужасно и оскърбително. Не би могла да се бори с този гигант.

— Разбра ли какво казах, Аманда? — остро запитва Лети. — Бък ще легне с теб веднага. А Бен и аз ще наблюдаваме.

— Защо искаш да размажа това бяло момиче, мис Лети — осмели се да попита робът, все още смутен от всичко, което ставаше.

— Аманда е моя робиня и ще прави това, което пожелае, също както и ти. Ще ми достави удоволствие да ви наблюдавам в леглото. Това е достатъчно. А сега започвай, няма да стоя тук цялата нощ. Или предпочиташ Бен да те кастрира? Умее да борави много добре с ножа.

— О, господи, аз ще я оправя, бъди сигурна, мис Лети. Само не оставяй този надзирател да ми отреже топките. — След това се обърна към уплашената жена. — Чу к'во рече мис Лети, момиче. Лягай долу.

Аманда го гледаше втренчено, вцепенена от ужас и отвращение. Бък беше син на вожд, воин. Бе известен с храбростта и мъжеството си. А когато неговият баща си отидеше от света, той щеше да заеме мястото му като вожд на едно от най-смелите племена в Африка. Но след вражеско нападение, само за една нощ животът му се промени изцяло. В тази нощ, в която майка му и баща му бяха убити, а сестрите му изнасилени и взети в плен, той бе тежко ранен, окован във вериги и отведен, за да бъде продаден няколко дни след това на търговците на роби. Пътуването до Америка бе кошмарно, но той оживя, въпреки тежките рани.

Бе научил едно важно нещо от онова мъчително пътуване, прикован с вериги, заедно с останалите негри в трюма на кораба, и то бе, че трябва да бъде милостив и състрадателен към слабите и безпомощните. Въпреки суровия си вид, имаше нежно сърце. За него Аманда не бе представител на бялата раса, която го бе поробила, или

момиче, което можеше да притежава по волята на господарката си, а само едно слабо и беззащитно създание. За щастие той бе твърде умен и успя да измисли как да заблуди Лети. Престори се, че ще изпълни заповедите ѝ.

Протегна огромните си ръце, сграбчи безформената дреха на Аманда и я дръпна. Износеният плат се разкъса лесно и се свлече в краката ѝ.

— Лягай долу, момиче, и разтвори краката си — нареди той със свирепа физиономия.

Тъй като Аманда не помръдваше, негърът я вдигна и грубо я стовари върху импровизираното легло от листа и борови клони, покрити с чисто, но протрито одеяло. Погледна през рамо, за да се увери, че Лети и Бен ги наблюдават от значително разстояние. После тежко отпусна огромното си тяло върху бялата жена и я покри цялата, като я скри от погледите на господарката си и нейният надзирател. Бък се забави за малко, докато отвързваше въжето, което му служеше за колан и прошепна в ухото на Аманда, като се опитваше да я извади от вцепенението ѝ.

— Когато ти кажа „викай“, ти ще трябва да викаш. Викай така, като че ли те убивам!

От другия край на стаята двамата не можеха да разберат думите му и помислиха, че той ѝ обяснява как да застане, за да поеме огромния му член. Бък го повдигна и го размаха във въздуха, преди да го насочи към безпомощно лежащата жена.

— Сега, момиче! Ако държиш на твоя и моя живот, викай!

Аманда не се нуждаеше от по-нататъшно подканяне. Когато Бък се наведе над нея, тя извика дълго и пронизително. Преди викът ѝ да заглъхне, робът започна да се движи яростно и по тялото му заблестяха капчици пот. След миг тя осъзна, че той не бе проникнал в нея, а само симулираше полово сношение пред Лети. Но тя не спря да крещи.

— Боже мой, Лети, това черно копеле ще я убие! — промълви Бен, обзет от страх от гледката на двете тела — черно и бяло — така интимно преплетени.

— Все още е жива — отвърна тя. Да наблюдава как изнасилват съперницата ѝ, бе истинска наслада за нея. Тя се задъха, тялото ѝ се обля в пот, слабините ѝ пламнаха, а очите ѝ следяха движенията на негъра. Бък се стараяше да се изпразни, тъй като добре знаеше, че ако

не успее, нямаше да може да заблуди господарката. Накрая той нададе силен рев и изхвърли семето си върху леглото и разтворените крака на Аманда. Но тя не почувства нищо. Бе припаднала. Бък потръпна още веднъж и бързо се изправи задъхано на крака.

— Как беше, мис Лети? — попита невинно той. — Аз я размазах, както ти ми каза. Не съм сигурен дал шъ оживее, но го направих. Ти нал няма да ме кае... кастрираш сега?

Лети се загледа похотливо в отпуснатия член на Бък, по-голям, отколкото някога бе виждала. Бавно повдигна очи към уплашеното му лице. Облиза устните си и каза:

— Много добре се справи, Бък. Като награда ще я имаш всяка нощ през следващите два месеца. Обладавай я поне два пъти на нощ, а ако можеш и повече. Но очаквам скоро да забременее.

— Разчитай на мен, мис Лети. Ще я размазвам сяка нощ, а сутрин шъ бъда на полето от ранни зори — увери я той.

Очите на господарката се местеха от отпуснатото тяло на Аманда към огромния член на негъра. Тя почти завиждаше на припадналата слугиня, че бе изпитала горещата му страст, докато самата тя трябваше да се задоволява с Бен. Въздъхна тъжно и каза:

— Сигурна съм, че ще можеш да се справиш, Бък, сигурна съм, че ще можеш.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Аманда се събуди уплашена, като че ли бе сънувала кошмарен сън. Навън все още беше тъмно, но тлеещите въглени в огнището хвърляха отблясъци по грубо измазаните стени. Някой я бе завил с одеяло. Тя инстинктивно го придърпа към раменете си. Предпазливо премести крака си и се допря до нещо твърдо и неподвижно. И тогава си спомни за всичко, което се бе случило, преди да припадне. Гигантът! Все още се намираше в колибата на Бък, дори в леглото му!

Аманда изпищя. Чувстваше се напълно безпомощна. Негърът се надигна. Дълбоки бръчки прорязваха разтревоженото му лице.

— К'во те тормози, малката? Не ти ли стигат грижите, дет ми ги донесе таз нощ? Не видиш ли, че нищо няма да ти сторя?

Сред обърканите ѝ мисли изплува споменът, че той само се бе преструвал, че я изнасилва, за да задоволи каприза на Лети. Но защо? Защо не бе изпълнил заповедта на господарката си, защо се бе осмелил да поеме такъв риск? Аманда събра смелост и го попита.

— Не че не искам бяло момиче. — Бък стеснително присви рамене. — Пък и си имам вече жена. Истинска моя жена. Тилди не ще ме трай, ако обладая бяло момиче.

— Благодаря ти, Бък — каза Аманда искрено. Страхът, който ѝ вдъхваше черният гигант, се стопи. — Но какво ще стане с теб, щом господарката ти разбере? Ти я чу, тя очаква да забременея до два месеца. Тогава какво ще правим?

— Наистина не зная, момиче — отвърна той и се почеса по къдравата глава. — Ще му мисля, кат му дойде времето.

За него два месеца изглеждаха твърде дълъг период и се надяваше да се намери някакво разрешение дотогава. Но за Аманда този срок бе съвсем кратък.

Натъженият вид на младото момиче предизвика нов прилив на симпатия у едрия мъж. Зад свирепия му вид и гигантски размери се криеше една нежна душа.

— Не се тревожи, момиче, старият Бък шъ измисли нещо. Ако пък не може той, то тогаз Тилди шъ го измисли. Тя е святна жена, моята Тилди — гордо се ухили той. — Тя дава сичко кат жена, което ми трябва. Ти и аз може да ни накарат да спим тук, в таз барака, но няма да те нараня. Можеш да бъдеш съвсем спокойна. Тряба само да оставим мис Лети да мисли, че те обладавам и сичко шъ е наред. Сега да спим.

Аманда благодари на бога и на съдбата, че е попаднала на човек. Изминалият ден бе толкова мъчителен, душата и тялото ѝ бяха така изтерзани, че тя бързо заспа.

Събуди се на разсъмване и бързо се отправи към голямата сграда, като притискаше разкъсаната си рокля. Докато Лоти кърпеше дрехата ѝ, Аманда ѝ разказа за всичко, което се бе случило през изминалата нощ. Знаеше, че можеше да се довери на готвачката, понеже всички роби в Тайдуотър мразеха господарката толкова, колкото я мразеше и тя.

— К'во шъ стане, кат узнай мис Лети, че не си заченала? — попита разтревожената слугиня. — Таз жена трябва доста да те мрази, скъпа. Страх ме хваща само кат помисля к'во шъ стори на теб и Бък.

— Зная, Лоти, мен също ме е страх. Остава ми само да се моля, Натан и Френсис да успеят да ми помогнат преди това.

До края на деня тя нямаше свободно време, за да обмисля положението, в което се бе озовала. Трудеше се здравата, без никаква почивка, но поне се хранеше добре, благодарение на Лоти. Лети се появи само веднъж, за да провери дали е оцеляла след нощта, прекарана с Бък. Искаше главно да задоволи любопитството си.

— Е — каза тя, след като огледа замислено тялото ѝ — не изглеждаш много изтощена. Би трябвало да се досетя, че мръсница като теб би се чувствала радостна, ако я възседне жребец като Бък. Кажи ми как беше? Какво изпита — болка или удоволствие?

Аманда се изправи срещу нея, с изкривено от гняв лице. Едва се съдържа да не я заплюе и да не започне да ѝ скубе косите. Не можеше да си позволи да забрави, че Лети се заблуждава относно Бък и мисли, че Аманда е била жестоко изнасилена и навярно вече е бременна. Благодарни още веднъж на Бога, че бе попаднала на почтен мъж като него.

Но на лицето ѝ се изписаха страх и болка, които трябваше да накарат господарката да повярва, че изпитва унижение и страдание от жестокото изнасилване на Бък.

— Що за жена си ти, щом си способна да заповядаш на онзи скот да ме изнасили и след това имаш нахалството да питаш какво съм изпитвала? — гневно и предизвикателно изрече Аманда. Не беше трудно да се преструва, че изпитва към Лети гняв и възмущение. — Нямах ли съвест? Нямах ли милост? Моля те, не ме оставяй повече с този звяр. Аз... аз едва изтърпях, когато той... Ох, господи, какво оскърбление! Не съм ли страдала достатъчно?

— Не е достатъчно — засмя се жестоката красавица. Болката и мъката на Аманда изглеждаха толкова искрени и ѝ доставиха огромно удоволствие. Яростните оплаквания я накараха да повярва, че Бък е изпълнил нарежданията ѝ блестящо.

— Ако пожелаеш, страданията ти няма да имат край — студено заяви тя. — Може би като родиш, ще задържа резултата от усилията на Бък като мой личен прислужник. Но мога и да го продам. Днес се търсят мулати и цената им непрекъснато се покачва. А що се отнася до теб, след като го износиш, ще бъдеш продадена на най-пропадналия публичен дом в Чарлстън или в Южна Америка, или в Куба, където високо ценят червенкосите. Няма съмнение, че ще има още много да страдаш, Аманда. Както страдах и аз, когато ми отне единствения мъж, който съм желала.

И преди жената да успее да отговори, тя се обърна и излезе. Трябваше да минат цели два месеца, преди да я види отново. Оставаше само да продължава започнатата игра — Бен я изпращаше всяка вечер до колибата на Бък, вкарваше я вътре и наблюдаваше напрегнато как огромният негър я разсъблича и се хвърля върху нея. След това надзирателят си тръгваше, за да потърси утеха в ласките на Лети или на някоя от робините, която бе имала нещастieto да привлече погледа му. В момента, в който той си тръгваше, Бък също излизаше, за да може Аманда да остане сама, да се измие и да се приготви за лягане. Понякога оставаше на леглото до нея, но винаги внимаваше да не я притеснява. Ала най-често отиваше в колибата на Тилди, където оставаше до зори. Аманда се бе запознала с нея и веднага я бе харесала. Висока, горда, с кожа като потъмняло злато, Тилди бе напълно подходяща за едрия, но нежен Бък. Двамата се обичаха силно,

но знаеха, че Лети няма да им позволи заедно „да прескачат метлата“ — така наричаха негрите семейния живот. Господарката бе решила Тилди да забременее от бял, за да получи повече пари за мулатчетата, които щяха да се родят. Бък не бе подходящ за плановете ѝ.

Времето течеше, но нито Аманда, нито Бък можаха да измислят нещо. Ако се окажеше, че не е забременяла, щяха да я прехвърлят на друг роб, а съдбата на негъра щеше да бъде по-лоша. Как можеше животът да бъде толкова жесток? През изминалите седмици не бе чула нищо за Натан и Френсис и започна да мисли, че те не бяха успели да открият начин да ѝ помогнат.

Ако Тони не бе напуснал плантацията онази сутрин преди три месеца. Къде ли е той? Наистина ли е мъртъв? Или е изчезнал, за да се отърве от нежеланите проблеми. Нима е могъл да се отнесе така жестоко с нея? Защо събуди отново желанията у нея, когато мислеше, че всичко е мъртво? Това нямаше смисъл. Нищо, което се бе случило, нямаше смисъл. Ако не бяха Джон и несломимият ѝ дух, отдавна щеше да се е примирила със съдбата си. Аманда нямаше представа как щеше да свърши всичко, когато Лети открие, че не е забременяла от Бък. По-добре да беше умряла. Наистина смъртта беше за предпочитане.

В една свежа утрин Лети се упъти към полето, за да говори с Бък. Прибираше се последната реколта от индигото и Бък се бе навел над една дълга леа. Силните мускули играеха по гладкия, блестящ гръб на негъра. Тя поседя мълчаливо известно време, като се възхищаваше на силното и пращящо от здраве тяло, после попита:

— Знаеш ли защо съм тук, Бък?

Той се стресна и обърна лице към господарката си, която изглеждаше като малко дете до него.

— Да, мис, мисля, че знам.

— Вече изминаха два месеца. Тя бременна ли е?

Негърът се почеса по главата и се ухили, което изкриви грозното му лице.

— Не знам точно, мис Лети, но ако тя не е бременна, то не е щото не съм опитал. Аз я имах всяка нощ, както ти рече.

Устните на Лети се изкривиха в зловна усмивка. Тя не можа да се сдържи.

— А на нея... хареса ли ѝ или все още се бори и крещи?

Негърът се усмихна самодоволно.

— Ареса й, мис Лети. О, в началото много викаше и се противеше. Но сега й е добре. Аз много добре й го вкарвам, мис Лети. Сигур е надула корема. А ако не е, то не е по моя вина.

Думите му я накараха да си представи как огромното черно тяло лежи върху нежното бяло тяло и яростно го обладава въпреки съпротивата му, как поема огромния му, възбуден член.

— И на мръсницата й хареса в леглото с теб, така ли? — злорадо изрече Лети. — Може би си прав, Бък, ако Аманда не е бременна, сигурно не е твоя грешката. Не мога да се реша да осакатя великолепното ти тяло. Но тя вече има дете и трябва да може пак да забременее. Ако не е, ще я дам на друг. А за теб и специалните ти таланти имам други планове.

Бък наведе глава. Съжаляваше Аманда.

— Е, Бък — господарката прекъсна мислите му. — Искам да ми покажеш това, което толкова е харесало на Аманда.

Черните очи на Бък щяха да изскочат от изненада и сърцето му бясно се разтуптя. Беше съвсем ясно какво искаше да каже тя. Но ако го искаше в леглото си, а той не можеше да й откаже, щеше да загуби любовта на Тилди.

— Аз съм винаги на твое разположение, мис Лети, шъ съ радвам да те обслужа — произнесе с пресъхнало гърло.

— Имам да свърша още една работа с твоята курва, преди да мисля за собственото си удоволствие — отбеляза със съжаление Лети. — Уредила съм леля Мей да я прегледа тази вечер, след като свърши работата си. Тя е опитна акушерка и е способна да установи ранна бременност.

Бък бе разтревожен. Нямахше възможност да предупреди Аманда за плана на Лети. Ако се докажеше, че не е бременна, щяха да я дадат на друг роб, който щеше да си достави удоволствие с нещастното бяло момиче. Понякога той изпитваше желание наистина да обладае нежното тяло, сгушено доверчиво до него. И само голямото самообладание и любовта към Тилди му бяха попречили да го стори.

Аманда се чувстваше много по-изтощена от обичайното в края на дългия ден, който й се бе сторил безкраен. Тя се чудеше защо е толкова уморена и отпаднала. Веднъж, когато с Бък изнасяха нощното си представление за Бен, тя заспа веднага и едва успя да стане сутринта. Не подозираше нищо, когато вечерта Бен дойде, за да я

заведе в бараката. Обикновено той оставаше и наблюдаваше, докато Бък разкъсваше роклята ѝ и се мяташе върху нея. Но този път надзирателят не си тръгна веднага. Изглежда чакаше някого или нещо. Разбраха какво, когато господарката нахлу в бараката, следвана от дребна, сбръчкана негърка с яркочервена забрадка. Независимо от бръчките, които покриваха лицето ѝ, не можеше да се определи точната ѝ възраст. Аманда бързо потърси едно одеяло, за да се прикрие. Лети ги изгледа изпитателно и се усмихна, като забеляза разхвърлените дрехи. Възбуда се разля по цялото ѝ тяло.

— Не желая да ви развалям удоволствието — грубо каза тя, — но ви бях предупредила какво ви очаква, след като минат два месеца. — Успя ли Бък? Бременна ли си с неговото копеле?

Аманда застина. Какво можеше да каже? От няколко дни се съмняваше, че може би наистина е бременна. Не от Бък, а от Тони. Не бе имала месечно неразположение, откакто той изчезна. Нима вече е била бременна, когато Лети я доведе в Тайдуотър?

Следващите думи се изплъзнаха сами от устата ѝ и изненадаха Бък, както и нея самата. Но беше твърде късно, за да ги върне назад.

— Аз... аз мисля, че съм бременна. Още е твърде рано, но да вярвам, че е така — излъга тя хладнокръвно, почти повяръвала в лъжата си.

Жестоката красавица се усмихна. Всичките ѝ добре обмислени планове за отмъщение се сбъдваха. Тони бе мъртъв и сега неговата обична любовница носеше детето на обезобразен, черен дивак. Но Лети искаше да бъде сигурна.

Дръпна сбръчканата акушерка напред и рязко заповяда:

— Прегледай я, стара вещице. И ако ме излъжеш, ще ти съдера кожата.

— Моля ви, нека мъжете излязат — помоли Аманда, когато леля Мей се пригответи за неудобния преглед. Бък автоматично се отдръпна назад към вратата, но Бен се приближи, за да може по-добре да вижда.

Леля Мей се намръщи и старото ѝ лице сякаш още повече се съсухри. Тя знаеше добре за омразата, която Лети изпитва към бялата робиня. Реши да помогне на нещастницата, доколкото можеше.

— Как можеш да очакваш, че ще прегледам това момиче, ако тези мъже гледат? — каза тя. — Ще си свърша работата, когато се махнат. Ти също, мис Лети. Всеки глупак може да види, че това

момиче се е стегнало. Няма да мога да направя нищо, докато всички не излязат.

Господарката изгледа свирепо леля Мей, но старата робиня не се уплаши. Тогава сви рамене, нареди на разочарования Бен да излезе и неохотно го последва.

— Извикай ме веднага, щом свършиш.

Да се докаже, че Аманда е бременна, бе много по-важно, отколкото да наблюдава прегледа.

Когато вратата се затвори, леля Мей каза:

— Отпусни се, дете. Няма да ти причиня болка, но и двете знаем, че трябва да те прегледам.

Аманда вдървено кимна. Робинята изчака, докато се отпусне и започна прегледа. Когато акушерката свърши, ѝ каза:

— Ти си бременна, пиленце, няма съмнение.

Тя кимна.

— Аз... аз бях започнала да мисля, че...

— Това дете не е от Бък. — Не беше въпрос, а заключение. Леля Мей знаеше точно кога жената бе доведена в Тайдуотър.

— Не... е — призна си Аманда.

— Ти си на повече от два месеца.

— Да. Какво ще кажеш на Лети?

— Е, истината, скъпа — отвърна старата негърка невинно. — Няма съмнение, че си бременна. Какво друго да кажа?

— Благодаря ти.

— Не се нуждая от благодарности, дете. Просто си върша работата.

След няколко минути леля Мей повика господарката, която чакаше с нетърпение.

— Е, стара жено? Бременна ли е, или не е? Имаше достатъчно време да разбереш.

— Няма защо да ми се караш, мис Лети. Направих това, което ми каза.

— Казвай! И да не си посмяла да ме излъжеш!

— Няма защо да лъжа — промърмори негърката. — Знам, каквото знам, и то е, че туй момиче е бременно.

Лети изкрещя толкова диво, че мъжете се втурнаха в бараката.

— Браво, Бък! Твоята курва е бременна. Най-накрая успех! Боже мой, успех! Отмъщение! Колко е сладък вкусът му!

Когато се успокои, тя се обърна към Бък с блестящи очи:

— Ти каза, че твоята курва е изпитвала наслада с теб, така че можеш да я задържиш, докато роди. Само внимавай. Искам да се насладя изцяло на гледката, когато от гърдите ѝ започне да суче детето на един роб. Същите гърди, които са кърмили детето на Тони.

По-късно, когато останаха сами, Бък зададе въпроса, който го глождеше, откакто леля Мей бе обявила изненадващата новина.

— Кво щъ стори мис Лети на леля Мей, когато разбере, че я излъгала?

— Леля Мей не е излъгала — усмихна са Аманда свенливо. Когато видя озадаченото му изражение, тя бързо обясни: — Била съм бременна, преди да дойда в Тайдуотър, но не съм го знаела. Бебето е от Тони, за когото щях да се омъжа.

Лицето му се проясни и той се усмихна глупаво.

— Мисля, че и двамата трябва да сме благодарни на маса Тони. Мис Лети искаше да те даде на друг, ако не си бременна.

След като бременността на Аманда бе доказана, не трябваше да работи толкова много. Лети, завладяна от мисълта, че съперницата ѝ ще роди дете от роб, не желаше да рискува. Мислеше, че унижението на Аманда няма да е пълно, докато не се озове с черно дете до белите си гърди.

Господарката я следеше, защото се страхуваше, че тя може да се опита съзнателно да абортира. Но времето минаваше и очевидно Аманда не мислеше да предприема нищо. Лети бе почти разочарована, че тази жена така спокойно носи детето на Бък.

Скоро всички в плантацията узнаха новината за бременността ѝ. Само Бък, Тилди, леля Мей и Лоти знаеха истината. Аманда се питаше как ще се почувства Тони, когато разбере, че ще има още едно дете, но веднага си припомняше, че той навярно никога няма да узнае това, защото сигурно бе мъртъв. А ако беше жив, навярно бе далеч и не се интересуваше от нея.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Тони гледаше мрачно мътните води на Санти Ривър. На няколко метра зад него се виждаше малка барака, която бе неговият дом през изминалите три месеца. На пътя си играеха две деца и подскачаха около черно-бяло кученце с увиснали уши. От момента, в който бе дошъл в съзнание, изпитваше голяма благодарност към семейството, което бе спасило живота му и се бе грижило безкористно за него.

Това беше симпатичният Хауърд Морисън, ловец, който бе намерил Тони, плуващ по реката, по-скоро мъртъв, отколкото жив. Той бе излязъл с лодката си, когато забеляза плаващото тяло.

Издърпа безжизненото тяло на лодката, видя, че в него все още тлее искрица живот, и незабавно го закара до бараката си, където неговата хубавичка жена Мелиса бързо се зае да го спасява.

Съпрузите очакваха, че нещастникът ще издъхне всеки момент от тежките рани. Но за тяхна радост той упорито се държеше за тънката нишка на живота. Тони имаше опасна и дълбока рана на главата. Като по чудо бе избегнал смъртта. Тялото му се бе закачило за плуващите в реката отломки.

Той бе в кома почти месец. През това време за него се грижеше Мелиса. Когато най-после отвори очи, той се чувстваше, като че ли сега се бе родил. Не си спомняше нищо за миналото си. Не помнеше нито името си, нито къде живее, нито кой е той. Това, което му разказаха Хауърд и Мелиса, не му помогна много, тъй като те не знаеха нищо. Тони се възстановяваше бавно, но сигурно. Измина почти месец, преди да може да стане от леглото. През цялото това време съпрузите всеотдайно се грижеха за него.

Те му показаха джобен часовник, който бяха намерили у него, и той се развълнува, когато видя гравирани инициалите „Т.Б.“. Но за съжаление това не предизвика никакви спомени у него. Започнаха да го наричат „Том“. Не откриха никакви други документи.

Ако нещо помагаше за възстановяването на Тони, това бяха децата на семейство Морисън — Джейсън и Ан. Изпитваше голяма

нежност към тях. Ан, четиригодишна, с руса коса и сини очи бе миниатюрно копие на майка си. Джейсън, доста силен и висок за своите две години, силно го привличаше. Тони често се питаше дали има деца, които го чакат да се завърне, или съпруга, която тъгува за него. С часове стоеше замислен.

Хауърд му бе обещал да го заведе до Чарлстън, когато закрепне достатъчно, за да може да пътува. Надяваше се, че ще открият някого, който ще го познае. Тони чувстваше, че някъде имаше някой, който го обича и очаква. Сподели тези мисли с Хауърд и Мелиса. Те не го попитаха нищо, но се съгласиха с него, че трябва да извърви труден път, за да открие кой е. След месеци, благодарение на грижите и вниманието на семейство Морисън, най-после бе готов да отпътува за Чарлстън. Цялото семейство щеше да го придружава. Хауърд имаше кожи за продан и Мелиса се надяваше да купят някои стоки, необходими за зимата. Рано сутринта те натовариха кожите и децата в разнебитения фургон, към който бяха впрегнати две мулета, и потеглиха, а Тони яздеше кон.

Тъй като бяха с децата, пътуването продължи по-дълго и те прекараха две нощи по пътя. Колкото повече приближаваха Чарлстън, толкова по-неспокоен ставаше младият мъж. Вече започваха да се виждат очертанията на града, когато се случи беда. Тони не забеляза малкия елен, изскочил от гората на сред пътя. Оказа се неподготвен, когато уплашеният кон подскочи и започна бясно да рита с копита. Отчаяно се опита да го удържи, но все още бе доста слаб. Докато Мелиса и Хауърд гледаха вцепенени от ужас, той изхвъркна от седлото и тежко се строполи зад коня. Главата му се удари в голям камък на пътя.

— Мъртъв ли е, Хауърд? — изплашено запита жената, когато той се наведе над младия мъж.

— Не, само е в безсъзнание. Но най-добре е веднага да потърсим лекар.

Мелиса тъжно изхлипа.

— Не му върви — промълви тя, — тъкмо се беше възстановил. Бедният човек.

— Не е мъртъв, скъпа — успокой я съпругът ѝ, — ще се оправи. А сега си избърши очите. Няма защо да разстройваш децата. Знаеш ли, те го обикнаха.

За по-малко от час фургонът с ранения влезе в Чарлстън. След като поразпита накъде да върви, Хауърд лесно намери лекар, който веднага се забърза, щом научи, че във фургона има тежко пострадал човек.

— Не стой така, ами го донеси тук — бързо нареди той и изпрати един от робите си да помогне на Хауърд.

Когато двамата мъже внесоха пострадалия в кабинета, Мелиса и двете деца влязоха след тях.

Лекарят пристъпи към пациента, но ахна и учудено огледа семейството.

— Като че ли ми казахте преди малко, че неговото име е Том? Но всеки в областта ще ви каже, че това е сър Тони Бренд, собственик на плантацията Ривърс Едж, изчезнал преди месеци и считан за мъртъв.

Хауърд му разказа как го е открил в реката полумъртъв, с рана на главата. След известно време се възстановил, но загубил паметта си. Нарекли го Том, защото не измислили нищо по-подходящо.

— Как е той, докторе? — загрижено попита Мелиса, след като лекарят привърши прегледа си. — Откакто е с нас, много се привързахме към него.

— Изглежда има леко мозъчно сътресение, но други поражения не открих. Повече ще узнаем, като дойде в съзнание.

— Благодаря на бога — въздъхна облекчено Хауърд.

Лекарят ги изгледа изпод вежди, като обърна внимание на износените им, но чисти и изгладени дрехи. Децата изглеждаха здрави и щастливи, но очевидно семейството преживяваше трудно.

— Сър Тони ви дължи много — замислено произнесе той. — Сигурен съм, че ще иска да ви възнагради за грижите.

— Сър Тони не ни дължи нищо — възмути се ловецът. — Ние бихме сторили същото за всеки друг. Просто се оказахме наблизко, когато е било необходимо. Какво ще стане сега? А освен това той не помни нищо от миналото си.

— За щастие един от неговите приятели е в Чарлстън. Отседнал е в странноприемницата на Фентън. Веднага ще го повикам. Често пъти амнезията, причинена от подобни наранявания, има временен характер. Можем да се надяваме, че сър Тони бързо ще се възстанови, след като види близките си.

— Колко време ще остане в безсъзнание? — загрижено попита Мелиса, но вече поуспокоена.

— Трудно е да се прецени — намръщи се лекарят и поглади наболата си брада. — Един час или може би един ден, знае ли човек. Всичко е в божиите ръце.

Когато Тони отвори очи, видя до леглото си смутения, но радостен Френсис. Главата го болеше толкова силно, че почти не бе в състояние да мисли, без да изпита страшна болка. Приятелят му мълчаливо го гледаше, като очакваше някаква реакция от негова страна. Беше осведомен за загубата на паметта и не желаше да го притеснява с думи или жестове, ако той не можеше да го познае.

Тони най-после си възвърна дар слово.

— Френсис? Това ти ли си?

— Боже мой, Тони! Ти ме позна!

— Разбира се, че те познавам. Какви глупости говориш? — Младият мъж се огледа наоколо — Къде сме? Какво се е случило?

— Наистина ли не си спомняш?

— Как да не си спомням. Тръгнах тази сутрин за Чарлстън, за да доведа свещеник, който да ни венчае с Аманда.

Френсис се двоумеше. Лекарят го бе предупредил да не го тревожи, но той чувстваше, че трябва да каже нещо, което да го убеди, че е напуснал Ривърс Едж преди три месеца, а не същия ден.

— Тони, ти беше загубил паметта си — отвърна след кратко мълчание Френсис. — Напуснал си Ривърс Едж преди три месеца.

— Три месеца! — извика той. Опита се да се изправи, но не успя, и Френсис го задържа към леглото. За него бе очевидно, че приятелят му все още е далеч от пълното изцеление.

— Ако ми обещаеш да ме изслушаш, без да говориш и без да се вълнуваш, ще ти разкажа всичко, което зная — започна той разтревожен от внезапното пребледняване на Тони. Раненият само кимна в знак на съгласие. Сивите му очи напрегнато заблестяха.

— Някъде между Ривърс Едж и Чарлстън си бил нападнат и оставен да умреш. По-късно намерихме конят ти да скита из гората. Помислихме, че си загинал.

— Аманда! — прекъсна го Тони, ужасен при мисълта какво е причинило на любимата жена дългото му отсъствие.

— Ти ми обеща да ме изслушаш — скара се приятелят му. — Лекарят предупреди, че не трябва да се вълнуваш.

— Извинявай, Френсис. Всичко е така объркано.

Френсис започна разказа си.

— Открил те е един непознат, Хауърд Морисън. Когато най-после си дошъл в съзнание, се е оказало, че не помниш нищо. — Той замълча, като видя, че в погледа на Тони се появиха признаци на разбиране.

— Хауърд и Мелиса! Разбира се!

Тони кимна бавно. Изведнъж си спомни ненадейното нападение, ужаса от студената вода, която го бе обгърнала, и накрая как се бе свестил в бараката на семейство Морисън.

— Знаеш ли кой те нападна, Тони?

— Нямам представа. Всичко стана твърде бързо. В един момент бях коленичил край реката, а в следващия бях в бараката на семейство Морисън.

— Но сигурно си чул или си видял нещо?

— Страхувам се, че не, Френсис. Наистина ли са изминали три месеца?

— Да, стари приятелю, точно три месеца — отвърна Френсис решително, като си мислеше за Аманда. — С Натан мислехме, че си мъртъв. А Аманда...

— Аманда! Боже мой, Френсис! Нима тя също е повярвала, че съм мъртъв?

Френсис се изчерви. Не знаеше какво да му отговори. Изглежда, той бе приел сравнително спокойно всичко, което му бе разказал дотук, но какво щеше да стане, когато разбере, че Лети е отвела любимата му? И което бе по-важно, дали наистина претенциите на Лети бяха основателни? Какво си спомняше Тони за сделката, която бе сключил с нея? Той отново се сети за деня, в който Аманда бе отведена. Натан бе успял да я види само един път и повече не бе допуснат до Тайдуотър. Нямаха представа дали тя е жива или мъртва.

Френсис бе толкова развълнуван от съдбата на бедната жена, че без да иска изрече:

— Това, което стори на Аманда, е неппростимо, Тони! Как си могъл да го направиш? Ако не беше толкова болен, щях да се сбия с теб и да върви по дяволите приятелството ни!

Тони бе напълно смаян от гневното избухване на приятеля си. Не разбираше за какво говори Френсис.

— Не се чуваш какво говориш. Какво е това ужасно нещо, което съм сторил на Аманда? Напуснах Ривърс Едж, за да доведе свещеник от Чарлстън. Ние щяхме да се оженим. — Внезапно застина, тялото му се скова от страх, когато започна да осъзнава думите на Френсис. — Френсис! Случило ли се е нещо с Аманда и сина ми?

Приятелят му се колебаеше, а Тони се опита да скочи от леглото и той едва го удържа.

— Джон е в Ривърс Едж и слава богу е добре.

— А Аманда? Какво е станало с Аманда?

— Тони, ти посещавал ли си Тайдуотър онази сутрин, когато си тръгнал за Чарлстън? Да видиш Лети?

— Да не си полудял, Френсис? Защо ще го правя? Знаеш какви са чувствата ми към нея.

— Господи, бих искал да ти вярвам — въздъхна Френсис, като поклати глава.

— Ако не ми кажеш всичко, аз ще тръгна незабавно за Ривърс Едж, за да се уверя, че Аманда е там.

— Тя не е там, Тони.

— Не!... По дяволите къде е тя? Нима... да не би да ме е напуснала?

Той скочи на крака и се олюля. Френсис протегна ръка, за да го подкрепи, но младият мъж го отблъсна.

Приятелят му разбра, че повече не може да крие истината. Или той наистина не си спомняше какво бе направил, или Лети бе излъгала. Френсис предпочиташе последното.

— Продад си документите на Аманда на Лети. Не си ли спомняш?

— Не! О, господи, не! — изстена Тони, като ранено животно. — Не ми казвай, че е отвела Аманда! Моля те, не ми казвай това!

— За съжаление точно това се случи. Лети дойде заедно с пристава малко след като ти изчезна. Нито Натан, нито аз можахме да ѝ попречим да я отведе.

— А моят син?

— Той избягна участта на майка си. Какво те е накарало да постъпиш така? Мислех, че наистина обичаш Аманда.

— Ще ме изслушаш ли, Френсис? Мислех, че си ми приятел. Как можеш да повярваш, че ще й причиня толкова зло? Кълна ти се, че не съм виждал Лети от деня, в който индианците отвлякоха Аманда и аз я изгоних от дома си. Станала е ужасна грешка.

— Видях документите с очите си. Не бяха фалшифицирани. Не само документите за собственост, но и разписка за продажба, подписана от теб.

— Аз изгорих тези проклети документи преди месеци. Гледах ги, докато се превърнаха в пепел.

— Бих искал да ти вярвам, Тони, но фактите са неоспорими. Натан успя да я накара да му позволи да види нещастната жена, но това беше преди седмици. От тогава не знаем нищо за нея. Не можем да се приближим до Тайдуотър.

— Тя е в опасност Френсис! Познавам Лети.

Тони политна напред, зави му се свят.

— Какво правиш! — извика уплашено Френсис. — Още си твърде слаб, за да ставаш.

— Трябва да я намеря! Всяка минута е скъпа и може да струва живота на Аманда, докато е в ръцете на Лети.

— Забравяш за документите! Законно не можеш да направиш нищо!

— Ще разнищя цялата тази история докрай, Френсис. По някакъв начин Лети се е сдобила с документите, а след това е подправила подписа ми върху разписката за продажба. Не трябва да губя нито минута повече. Ще открия какво е направила с Аманда и ще я убия. Аз обичам Аманда, Френсис. Наистина я обичам. Тя е майка на сина ми.

Каквито и съмнения да бе имал Френсис, страстните думи на приятеля му го убедиха, че е невинен. Лети заслужаваше да умре, но не можеше да позволи приятелят му да се превърне в хладнокръвен убиец.

— Почакай, Тони. Идвам с теб.

— Не, приятелю, това е нещо, което трябва да свърша сам. Ако искаш да ми помогнеш, намери семейство Морисън и ги заведи в Ривърс Едж, когато приключат с работата си в Чарлстън. Не мога да позволя да си заминат, без да съм им благодарил за това, че спасиха живота ми.

— Сигурен ли си, че искаш да тръгнеш сам? — попита той със съмнение в гласа си. — Ти все още си твърде слаб.

— Само губим ценно време — отвърна ядосано Тони, — ако наистина си ми приятел, направи това, за което те помолих. Аз съм добре. Замайването премина и мога да пътувам.

Френсис сви рамене. Приятелят му бе упорит.

— Спечели, Тони. Само помни, че могат да те обесят за убийство. Не си заслужава да умреш заради Лети.

— Не мога да ти обещавам нищо, Френсис. Ако ѝ е причинила зло, не съм сигурен как ще постъпя. Дори Аманда да е добре, не съм сигурен, че ще се удържа да не я удуша.

Беше до вратата, когато спря и се обърна.

— Освен това доведи и свещеник в Ривърс Едж. Искане незабавно да се венчаем с Аманда, когато се върна в Ривърс Едж.

Тони възседна коня на Хауърд, отби се само да купи оръжие и потегли за дома. Ако беше в по-добро състояние, би препускал до Тайдуотър без почивка, но нито той, нито конят биха издържали. Ако искаше да се справи с Лети и надзирателя ѝ, трябваше да си отспи през нощта. За да не изгуби разсъдък си, трябваше да си наложи да не мисли за Аманда. Нищо не бе достатъчно зло за жестоката Лети. Младата жена може да е продадена или пребита с камшик, или оставена да умре от глад.

Въпреки лошите си предчувствия, Тони заспа веднага щом се зави с одеялото. Събуди се призори. Духаше мразовит, освежаващ вятър и Тони потрепери. Започна да ръми студен дъжд. Той се помоли да не започне да вали сняг, макар че бе облечен в тежка шуба, купена предния ден. След минути вече бе на седлото. Задъвка парче сушено еленско месо дори без да отпуска юздата. Отдавна бе мръкнало, когато най-после стигна до Тайдуотър. Луната едва се очертаваше. Безшумно заобиколи около лятната кухня, защото си спомни, че при честите си посещения, никога не бе намирал задната врата заключена. За всеки случай извади револвера.

С котешка походка младият мъж прекоси замрялата, потънала в мрак къща, която познаваше тъй добре, както собствената си. Без да се поколебае дори и за миг, се промъкна безшумно по стълбите до стаята на Лети, стаята, в която бе прекарал толкова часове, изпълнени с наслада. Под вратата се процеждаше светлина и той долови тихи

гласове, прекъсвани от някоя въздишка. Вратата се подчини на сигурната му, здрава ръка и се откряна безшумно, очевидно добре смазана. Свещ, оставена на нощната масичка, ясно осветяваше двойката на леглото, на което и Тони бе изпитвал наслада толкова често.

Главата на Лети бе отметната назад, тялото ѝ бе опънато като тетива на лък, ръцете ѝ конвулсивно стискаха завивката, докато един мъж, с лице заровено между разтворените ѝ бедра, усърдно се трудеше.

Жената извика:

— Това е, Бен! Ох, господи, така добре го направи. Не спирай, моля те, не спирай!

Но точно когато тя започна да се извива, Тони пристъпи, сграбчи Бен за косата и го измъкна изпод бедрата на Лети.

— Неее! — простена тя.

Надзирателят се озова на пода, а младият мъж взе свещта и я поднесе към лицето на жената, за да може да го познае. Тя бе поразена.

— Ти си мъртъв — прошепна уплашено. — Те... те се заклеха, че са те убили...

Замълча и закри устата си с ръка, внезапно осъзнала, че неволно се е издала. Ужас прониза тялото ѝ и тя скочи от леглото.

— Кой каза, че съм мъртъв, Лети? — студено запита Тони.

— Никой, Тони. Наистина. Чух го от Натан. Или май че от Френсис — започна да лъже. Колкото повече говореше и се оплиташе в лъжите си, толкова по-ясно му ставаше, че тя е замислила мистериозното нападение срещу него. Познаваше я добре и бе сигурен, че е платила, за да го убият.

— Няма полза, Лети — процеди той, — ти си платила на онези мъже да ме убият. Не се опитвай да отричаш. Искам само да узная, как си успяла да откраднеш документите на Аманда.

— Не е истина, Тони! Аз те обичам!

— Любов! Ха! Ти не знаеш значението на тази дума. Любов е това, което изпитвам към Аманда и към сина си. А твоето сърце е изпълнено само с омраза и злоба.

Тони забеляза Бен, който се бе добрал до скупчените си дрехи и измъкваше пистолет от сюртука си. Младият мъж светкавично измъкна своя пистолет, завъртя се, залегна на пода и стреля.

Двете оръжия изгърмяха едновременно. Куршумът на Бен се заби в стената. Но Тони безпогрешно улучи целта си.

Лети изпищя при вида на любовника си, който се свлече бездиханен на пода.

— Ти си демон! — изкрещя тя, забравила собствените си пъклени замисли. — Уби го, без да ти трепне окото!

— По същия начин ще убия и теб, ако разбере, че си причинила страдания на Аманда. Къде е тя?

— Не е тук.

— Не се опитвай да ме разиграваш, Лети — предупреди я той мрачно. — Не съм в настроение. Къде е?

— Защо? — присмя се тя и на устните ѝ се появи усмивка. — Може би ще съжаляваш, като я намериш.

— За бога, Лети. Достатъчно се наслушах на твоите глупости.

Преди да проумее какво става, той я сграбчи за косите и я изправи.

— Искам да чуя истината, кучко, дори и ако трябва да те принудя насила. Как попаднах в теб документите на Аманда? Аз ги изгорих собственоръчно.

Въпреки страха си Лети не устоя на изкушението да се подиграе.

— Точно преди да изгориш плика, който според теб съдържаше проклетите документи, аз се възползвах от излизането ти, за да ги извадя от там. Беше лесно да ги заменя с празни листове. И скоро след това измислих останалата част от плана.

— И каква бе останалата част от плана?

— Да те убия! — Вече нищо не можеше да я спре. — Мразя те! Никой не ме е оскърбявал като теб. Аз те обичах, Тони, но ти предпочете тази крадла и блудница. Искях да умреш, за да се добера до Аманда. Тогава това ми се струваше като единствения начин да накажа тази жена за цялата мъка, която ми причини. А сега дори и да я намериш, Тони, ще бъде много късно, много, много късно.

Тони бе готов да я убие, но се овладя. Трябваше да спаси Аманда.

— Ако си й сторила нещо, прочети си молитвата!

— Не съм я докоснала с пръст. Няма да откриеш нито един нов белег по бялата ѝ кожа.

Спокойното съобщение на Лети наистина изплаши младия мъж. Ако не бе причинила на неговата любима физически страдания, значи със сигурност бе измислила нещо много по-лошо. Разбра, че непременно трябва да я открие и то час по-скоро. Нямаше никакъв смисъл да слуша повече тази побъркана жена.

— Ще броя до три — студено изрече той — и ако не ми кажеш къде е, ще те убия.

— Почакай! — изкрещя Лети. — Тази мръсница не заслужава да умра заради нея.

— Е?

— Ще я намериш в колибите, последната в ляво.

— Аманда живее с робите?

— Може и така да се каже.

Бе готов да я стисне за гърлото, но отпусна стиснатите си юмруци.

— Ако не я намеря там, ще се върна.

Вече бе до вратата, когато се закова на място от безумния ѝ смях.

— Аз ще се смея последна, скъпи. А сега се обърни — заповяда Лети, — искам да ти се полюбувам, когато разбереш какво се е случило с твоята малка крадла.

Тони се обърна.

— Хайде, Лети. Кажи ми.

— Помниш ли Бък, скъпи? Онзи грозен, страхлив гигант, който баща ми купи преди две години? Аманда е негова жена! Неговата курва! Аз му я дадох! И трябва да призная, че се зае със стръв за работата си, като ѝ се наслаждаваше всяка нощ. И ако може да му се вярва, тя е била много доволна. Е, може би не от първата нощ. Гледах първия сеанс. Тя наистина опищя околността, преди да припадне. Но след като Бък я поразкъса малко, за да може да поеме внушителния му член, вече го приема с готовност. И навярно се е радвала на всяка минута с негъра.

Думите на Лети го ужасиха. Но тя не бе приключила с мъжа, когото някога бе обичала. Готвеше се да нанесе последния си удар. Вярваше, че това ще го довърши и ще го отвори от жената, която обичаше. Искаше да го накара да изпита същата мъка, която бе изпитала и тя.

— Аманда е бременна — изрече със сладка усмивка. — Плодовита кучка. Трябва да ѝ призная това. На Бък му трябваха само два месеца. Но както вече ти казах, той толкова ѝ се радва, че не я остави на мира, докато не изпълни задачата си докрай, както му бях наредила. И доколкото съм осведомена, той все още се забавлява с нея. Затова не намерих за необходимо да я местя от колибата му. О, да! — Лети продължи с усмивка. — Нейното... състояние бе потвърдено от акушерката. — Тя замълча за миг. — Наистина се радвам, че си жив, Тони, иначе нямаше да можеш да узнаеш за окончателното падение на Аманда. Отмъщението е много по-сладко, когато има с кого да го споделиш. Представи си как онова чернокожо чудовище осквернява бялото тяло на Аманда! Можеш ли да понесеш мисълта, че майката на собствения ти син ще кърми мулатче, чийто баща е роб? Толкова съм щастлива! Не съм ли умна, скъпи?

Тони изпадна в ярост. Изведнъж се озова до Лети, с едната ръка сграбчи хубавата ѝ коса, а с другата я удари с все сила веднъж и още веднъж, и още... Искаше да я убие, но си каза, че в крайна сметка Френсис има право. Не си струваше. Аманда се нуждаеше от неговата любов и закрила. Той не искаше, не можеше да я изостави, без значение какво е била принудена да извърши. Тя е била само невинна жертва на жестоката Лети. И без да се обръща, той бързо излезе от къщата.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Тони крачеше решително към колибата на Бък. Лицето му бе застинало в сурова маска. Нощта беше хладна, беше превалиял студен дъжд и негърът беше запалил огън. Стаята беше осветена и ясно се очертаваха две тела, притиснати върху нара. Младият мъж нахлу вътре, с приведена глава, като разярен бик. Втренчи се в спящите.

Бък се събуди и се надигна, намръщен и уплашен. Одеялото се свлече и откри голото му тяло, блестящо като полиран абанос на светлината на огъня. Аманда бавно се раздвижи, преуморена от тежката ежедневна работа и бременността. Но когато гласът на Тони прокънтя, вцепенението я напусна. Завивката ѝ падна на пода. Облечена със скъсана риза, тя се бе свила до масивното черно тяло на роба. Тони зърна остриите розови връхчета на гърдите ѝ, напираси през тънката риза. Само мисълта, че този гигант е посягал с огромните си лапи към нежното тяло на Аманда, бе достатъчна, за да избухне яростта му. Той се хвърли със свити юмруци и неподозирана сила върху Бък. В първия миг огромният негър бе твърде изненадан и само успя да задържи неочаквания посетител. Той не можеше да проумее, защо белият мъж се бе нахвърлил върху него.

Но ако Бък бе само изненадан и объркан, Аманда бе изумена. Отначало в мрака не можеше да разпознае нощния посетител. Но когато Тони се хвърли напред, пламъците на огъня осветиха лицето му. За миг си помисли, че сънува. Кръвта се отдръпна от лицето ѝ и тя се разтрепера.

— Тони! — Шокът, който изпита, когато осъзна, че е жив, я изтръгна от вцепенението. — Ти си жив!

Той бе твърде зает с Бък, за да ѝ отговори. Аманда възвърна самообладанието си и се спусна към двамата борещи се мъже.

— Тони! Моля те, спри! Ти нищо не разбираш!

Когато Аманда извика „Тони“, Бък разбра кой е нощният посетител. Нямаше желание да нарани любимия ѝ.

За него бе ясно, че Тони е заслепен от ревност. В следващия миг младият мъж се оказа здраво уловен от две силни, яки ръце.

— Проклет да си! — гръмогласно изруга той. — Ще те убия заради това, което си й сторил!

За Аманда всичко бе невероятно. Треперещият му глас я извади от равновесие. Зелените ѝ очи се разшириха, лицето ѝ пребледня. Тя се олюля.

— Тони — прошепна, сякаш се страхуваше, че той ще изчезне, ако заговори по-силно, — не мога да повярвам, че си жив. Всички казваха, че си мъртъв.

Тънката ѝ бяла ръка се протегна и го помилва по наболата брада.

Непоносима мъка терзаеше Тони. Със силата си, многократно превишаваща неговата, Бък го бе принудил да се почувства безпомощен. Защо не бе заредил пистолета, преди да се втурне безразсъдно в колибата?

— Съвсем жив, скъпа, както можеш да се увериш с очите си — задъхано продума той и я погледна нежно. — После ще ти обясня всичко. Дойдох тук веднага след като разбрах какво е извършила Лети. Тя... той — погледна злобно към Бък, — зле ли те нарани?

— Тони, Бък ще те пусне, ако обещаеш, че ще ме изслушаш и няма да правиш нищо прибързано.

— Лети ми каза съвсем ясно какво се върши в тази колиба. Но ти не си виновна. Тя е едно истинско чудовище. Жаждата ѝ за отмъщение и извратеното ѝ съзнание са причината да те подложи на това непоносимо, окаяно...

— Тони, този човек не ми е причинил нищо лошо — настоя Аманда. — Не ме е докоснал с пръст.

Тони изглежда недоверчиво и двамата.

— Пусни ме, грозно чудовище — заповяда той и изглежда с погнуса огромния негър. — Ще изслушам Аманда, но запомни, че още не съм свършил с теб.

Бък отпусна ръцете си.

— Не съм я обиждал, маса Тони — ухили се той глуповато, — ама ти май съвсем си полудял.

Жената се отпусна на възглавницата. Лицето ѝ пребледня така внезапно, че Тони се уплаши, внимателно протегна ръце и пое треперещото тяло в прегръдките си.

— Успокой се, любов моя. Не ще позволя да ти се случи нещо лошо.

Тя зарови глава в гърдите му. Отново бяха заедно и бяха така погълнати един от друг, че не забелязаха кога Бък се измъкна от колибата. Негърът инстинктивно усети, че е излишен и че Аманда ще съумее да обясни на Тони всичко, което се бе случило през последните месеци. В този миг той копнееше само за уютната, тиха колибка на Тилди и за утешителните ѝ ласки.

Аманда плахо повдигна тежките си мигли, за да потърси нежния поглед на сивите му очи.

— Не са нужни никакви обяснения, скъпа — меко каза той, погрешно взел боязливостта ѝ за срам. — Ако искаш, не ми разказвай нищо. Аз... аз зная, че си бременна.

Аманда се изуми и се опита да продума, но той бързо я изпревари.

— Лети ми разказа всичко. Била наредила на Бък да те насилва, докато заченеш, и че акушерката вече е потвърдила бременността ти. Вярно е, нали? — запита той, като се надяваше, това да не е истина.

Аманда само кимна, помълча и после отговори:

— Вярно е, Тони. Бременна съм, обаче...

— Не говори за това, скъпа. Зная колко болезнено е за теб. Вече ти казах, че няма значение. Няма да те изоставя. Ще се оженим веднага щом Френсис доведе свещеник в Ривърс Едж.

Върху устните на Аманда заигра нежна усмивка:

— Ще приемеш дете от Бък?

Сянка премина по лицето му, но той кимна. Беше решил да бди над Аманда, независимо от всичко. След като се роди това дете, ще има достатъчно време, за да мисли за бъдещето му. Въпреки всичко то щеше да бъде плът от нейната плът.

— Заклевам се, скъпа, че ще се грижа и за теб, и за него.

Устните му нерешително потърсиха нейните. Той си припомни колко уплашена бе тя след ужасното преживяване с индианците и се опасяваше дали ще го приеме сега. Но тревогата му се оказа напразна. Дребното тяло на младата жена се притисна към него и се остави да я целува на воля. Ръцете ѝ се обвиха около врата му и тя силно го притисна до гърдите си. Тони бе този, който прекъсна целувката.

— Благодаря на бога, Аманда — промълви той с признателност, — така се страхувах, че ще ме отблъснеш след тази история с Бък. Помня как се чувстваше след ужаса с индианците...

Тони държеше слабото ѝ тяло в прегръдките си и не можеше да повярва, че очаква дете. Бе поразен, колко е отслабнала. Очевидно много бе изстрадала, откакто бе попаднала в ръцете на Лети. Испита силна болка, когато си спомни, че този звяр я е изнасилвал.

— Защо не искаше да се бия с Бък, скъпа? — попита Тони внезапно. — Как можеш да го защитаващ след всичко, което ти е сторил?

— Може би ти е трудно да повярваш, Тони, но той не ме е докоснал нито веднъж.

— Аз... не разбирам. Лети ми каза, че е гледала, докато те е изнасилвал.

— Лети е видяла само това, което искахме да види. Тя стоеше в другия край на стаята, когато той според нея ме обладаваше. Това, което не знаеш, е, че всичко това беше само едно представление, за да заблудим нея и Бен.

— Представление? — Тони не можеше да повярва на това странно обяснение. — Защо Бък не се е възползвал от случая да те притежава наистина?

— Много е просто. — Аманда се изчерви. — Той не ме искаше. Има жена, която обича. Между другото каза, че съм твърде малка за него.

Тони я изгледа глупаво. По лицето му бе изписано недоверие.

— Чуваш ли ме, Тони? Аз живеях заедно с него, но между нас нямаше нищо. Ние само се преструвахме, за да се спасим от отмъстителната Лети.

— Тогава трябва да благодаря на този човек — едва успя да промълви Тони. Внезапно една мисъл го прониза. Аманда беше бременна!

— Аманда! Как може да си бременна, ако... Боже мой! Бебето е... — откритието дотолкова го порази, че той не можа да продължи.

— Да, Тони. Сигурно е станало в онази последна нощ, преди да изчезнеш. Съжаляваш ли? — попита свенливо тя.

Той отметна глава и радостно се засмя. Бе изпълнен с такова щастие, че сърцето му щеше да се пръсне.

— Да съжалявам! — извика младият мъж. — Да съжалявам, че ще имам друго дете от теб? Брат или сестра на Джон? Аз съм възхитен! Искан ми се да го съобщя на целия свят! — Изведнъж си спомни какво бе трябвало да понесе Аманда. — Сигурна ли си, че ти и бебето сте добре?

— В началото беше много тежко — съгласи се Аманда. — Само мисълта за Джон ми помогна да не изгубя разсъдъка си. Знаех колко празен и безрадостен ще бъде животът му, ако няма родители, които да го обичат и да се грижат за него. Трябваше да оцелея заради него. Но след като Лети се увери, че съм бременна, нещата се промениха, фактически тя ме следеше, да не направя нещо, да загубя бебето и така да осуетя отмъщението ѝ. Бе решила да ме изпрати в публичен дом, но едва след като родя. Да не говорим повече за мен. Къде беше през цялото това време, Тони? Защо не се върна в Ривърс Едж? Защо не писа? Лети каза, че си ѝ продал документите ми, тъй като си се отегчил от мен и си заминал за Англия. Натан и Френсис бяха сигурни, че си мъртъв.

— Тя е излъгала, скъпа. Казах ти, че изгорих онези проклети документи и наистина мислех, че съм го направил. Но Лети ги е откраднала и ги е заменила с празни листове, които съм изгорил вместо документите. Освен това е уредила да ме убият.

Аманда се задъха от гняв, очите ѝ се разшириха от ужас. Тони ѝ описа всичко, което си спомняше за месеците, през които бе на прага на смъртта.

— Дължа живота си на семейство Морисън. — И той разказа как новите му приятели го бяха намерили и бяха положили всички усилия да го изтръгнат от лапите на смъртта.

— Слава на бога, че си попаднал на тях. Бих искала да ги видя и лично да им благодаря.

— Желанието ти ще се изпълни, ще се запознаеш с тях и ще им благодариш — усмихна се Тони. — Френсис ще ги доведе в Ривърс Едж заедно със свещеника. Искан да присъстват на нашата сватба. Децата им сигурно ще се сприятелят с нашия Джон.

— Радвам се — промълви унесено младата жена. Тя си представяше, че вече е съпруга на Тони, господарка на Ривърс Едж и двамата с много любов и нежност се грижат за децата си.

Тони запали отново огъня, тъй като нощта се очертаваше да бъде студена. Разговаряха дълго. Всеки искаше да научи всичко за живота на другия през изминалите три месеца на раздяла. Стана доста късно и Тони реши да предложи на любимата си да прекарат остатъка от нощта в колибата на Бък, но не бе сигурен как ще реагира тя на едно такова предложение.

— Много ли ще се разстроиш, скъпа, ако останем тази нощ тук?

— Лети... — започна уплашено Аманда.

— Тя няма да ни безпокои.

— Тогава Бен, той е доста опасен.

Тони се поколеба.

— Бен вече не може да причини зло на никого.

— Искаш да кажеш, че е мъртъв? Ти ли?

— Нямах избор, скъпа. Той се опита да ме застреля. Мислиш ли, че Бък ще има нещо против, ако останем тук?

— Той вероятно е с Тилди и едва ли мисли за нас — усмихна се Аманда. — Те искат да се оженят, но Лети не им разрешава. Можем ли да им помогнем, Тони?

Той я погледна решително, преди да отговори:

— След това, което Лети направи, аз съм сигурен, че ще се съгласи с всичко. Ще изпратя Натан да уреди това по-късно. Не бих могъл да остана тук по-дълго. А сигурно и ти не се чувстваш много добре тук.

Тони бе твърде уморен. Той легна на леглото и притисна Аманда в прегръдките си. Но не можа да заспи. Разбра, че и тя е будна.

Бе изминало много време, откакто бе притискал стройното ѝ тяло до своето. Ръцете му сами потърсиха гърдите ѝ. Аманда не се възпротиви и той жадно вдъхна аромата на тялото ѝ.

— Измина толкова дълго време, любов моя — прошепна младият мъж. — Искам те.

Аманда се извърна. Очите ѝ блестяха.

— Толкова много ми липсваше, Тони. И аз... и аз те искам.

Бяха изминали три месеца от последната нощ, в която бяха заедно, а настоящият миг бе толкова хубав. Нейният отклик го възбуди. Нежно свали окъсаната ѝ риза, а след това се съблече и той. За миг се спря, възхитен от нежната кожа и стройното ѝ тяло. Гърдите ѝ бяха наедрили и сякаш настояваха да ги погали. Тони леко засмука едната от

розовите пъпки и езикът му жадно я облиза. Деликатното тяло на младата жена се изви, тя се задъха от възбуда и леко простена. По тялото ѝ се разляха вълни на удоволствие и желание. Но Тони не бързаше, въпреки че страстта го изгаряше.

Устните му се спуснаха надолу по стегнатия корем и гладките бедра.

Аманда потръпна, когато ръцете на Тони се плъзнаха между тях, но не се възпротиви, когато леко разтвори краката ѝ. Дългите му пръсти я милваха и възбуждаха, докато тялото ѝ се напрегна като струна. Силно изстена, когато той намери кадифената, топла, съкровена сърцевина. Тялото ѝ се изви неудържимо, когато Тони се плъзна надолу и тя усети горещия тласък на езика му, обикалящ, вкусващ, невероятно възбуждащ.

— Ох, господи, Тони! Не! — извика, покорена от смайваща наслада.

— Лежи мирно, скъпа, ти там си така красива, както навсякъде другаде. Искам да се напия от теб.

Аманда се отдаде напълно на ласките му. Цялото ѝ тяло се извиваше и тя стенеше от удоволствие. Сграбчи гъстата му черна коса, за да го притегли още по-силно към себе си. След миг той усети първия спазъм, започнал от мястото, където бе притиснал устните си и езикът му действаше усърдно. Тони не спря, докато Аманда не притихна. Учестеното ѝ дишане се успокои и тя леко въздъхна.

— Обичам да ти доставям удоволствие, скъпа — прошепна той, като посрещна с усмивка нейната въздишка.

Той се повдигна, за да легне върху нея и се отпусна в прегръдките ѝ. Тя го обгърна с ръце и крака и той плавно проникна в нея. Устните му се сляха с нейните в някакъв танц на удоволствието, телата им се докосваха и сякаш се стопяваха едно в друго. Дъхът на Тони се накъса на резки, остри въздишки, а Аманда почти остана без дъх.

Тя се подчини на неговия ритъм. Почувствал надигането на първия трепет в тялото ѝ, Тони позволи на насладата да го залее и да избухне като мълния. Виковете им се надигаха и угасваха, докато накрая страстта им се укроти. Той не се отдръпна и двамата се унесоха в сън, свързани във вечна любов.

Луната избледня и слънцето се показа от изток. Тони се събуди малко след размъване. Сигурно не бе спал повече от два часа, но бързаше да се приберат в Ривърс Едж. Не беше виждал сина си от месеци. Събуди внимателно Аманда. Вълна от гняв се надигна в него, докато ѝ помагаше да облече безформената дреха, каквито само робите носеха. Зави тънките ѝ рамене с одеялото и напуснаха колибата.

Тони се усмихна, когато видя Бък, който водеше след себе си коня на Хауърд.

— Благодаря ти, Бък — усмихна се той, като пое поводите от чернокожия гигант. — Мисля, че ти дължа извинение. Аманда ми обясни всичко.

— Не ми дължиш извинение, маса Тони — ухили се той. — Ако бях докоснал твойто момиче, Тилди щеше жив да ме одере.

— Тогава трябва да благодаря и на нея. Ходи ли в голямата къща? Появявала ли се е господарката ти тази сутрин?

Огромният мъж поклати къдравата си глава:

— Тъкмо затова съм дошъл. Лоти ми рече, че мис Лети е заминала. По някое време през нощта, с подвита опашка. Мисля, че в спалнята ѝ има мъртвец. Знаеш ли за т'ва маса Тони? — попита робът, като се ухили широко. Тъй като младият мъж не отговори, той продължи — Лоти ме извика заедно с още един роб да погребем надзирателя. Май на никого няма да липсва.

— Неговата смърт не е голяма загуба — съгласи се Тони — и Лоти е постъпила правилно. Ако Лети не се появи до няколко дни, ще видя какво ще направя. Стенли е мой приятел, независимо от всичко, което стори дъщеря му, и не мога да позволя плантацията да се разсипе. Ще му пиша, за да разбере какви са нарежданията му за Тайдуотър.

Натан оглеждаше полетата, когато видя самотен конник да приближава с някакъв дрипав вързоп в ръце. Той настръхна, почувствал опасност. Никой в Ривърс Едж не знаеше, че Тони е жив и когато ездачът приближи, той преbledня. От изненада загуби дар слово. Накрая се съвзе и се спусна напред. Лицето му грееше от щастие.

— Знаех си, знаех си! — извика ликуващо. — Въпреки всичко, знаех, че не може да си мъртъв! Но, господи, Тони, къде беше? Знаеш ли, че Аманда...

Чак тогава дрипавият вързоп в ръцете на Тони се размърда и се откри буйна червеникава коса и зелени очи надзърнаха изпод скъсаното одеяло.

— Аманда! Благодаря на бога, че си я намерил, Тони. И че е жива и е добре. Добре си, нали?

— Добре съм, Натан, наистина съм добре. Особено сега — отвърна тя свенливо, като погледна усмихнатото лице на Тони. Радостта им от това, че най-послед се бяха намерили, бе толкова явна, че Натан почувства силна болка в сърцето си.

— Пристигна ли Френсис с моите гости? — попита Тони.

— Няма никой, освен малкия Джон. Тук е тъжно и пусто без теб и Аманда.

— Джон! — извика развълнувано Аманда. — Как е синът ми?

— Нашият — нежно я поправи Тони.

Аманда се изчерви.

— Нашият син.

— Добре е и е щастлив, но му липсват родителите. Не се тревожете. От нищо не е лишен при всички тези слуги, които го глежат непрекъснато. Аз... аз едва успях да се добера до него.

Тони и Аманда се завърнаха щастливи у дома. Всички се радваха, че ги виждат. Джема крещеше щастлива. Тес и Кори истерично плачеха. Дори и старият, винаги сериозен Линъс изглеждаше весел. Видяха най-послед сина си, здрав, щастлив и доволен, точно както им го бе описал Натан. Тони разказа какво бе преживял през последните месеци.

— Не видях кой ме нападна и дали не са били повече от един, носех само няколко монети в джоба си и вече зная, че това не е било нападение с цел грабеж.

— Конят ти беше намерен в гората — обясни Натан, — всичките ти вещи бяха непокътнати. Не знаехме какво да правим с тях. Оставаше ни само да се примирим с факта, че си мъртъв. Лети пристигна тук с представители на властта и размаха документите на Аманда. Приличаше на лешояд, втурнал се към плячката си.

— Кучка — презрително изрече Тони, — тя е платила да ме убият, а след това е подправила разписката за продажбата на Аманда. Бих искал да мога да го докажа по някакъв начин.

— Но тя държеше в ръка документите, Тони — настоя надзирателят укорително. — Ти ми се закле, че си ги изгорил.

— Това е истината. Изгорих плика, като си мислех, че вътре са документите на Аманда, но Лети преди това ги е извадила и е поставила празни листове.

— Къде са сега тези документи? — запита Натан. — Взе ли ги от Лети?

Тони поклати отрицателно глава.

— Не зная какво е станало с тези проклетите документи. Ако Лети все още ги пази, няма да се осмели да ги използва, след като знам какво е извършила. Дори и тя не е толкова глупава.

После разговорът се насочи към семейството, което бе подслонило Тони и се бе грижило за него.

— Що за хора са тези Морисънови? — полюбопитства Натан.

— Изключително добри хора — усмихна се Тони. — Те отвориха за мен и сърцата, и дома си. Мелиса ме изтръгна от прегръдките на смъртта. Може да се каже, че им дължа живота си. Ето защо искам да ги поканя на сватбата ни — обясни той, като се обърна към Аманда. Когато приключи с разказа си, Тони допълни: — Това е всичко. Сега вече знаете защо искам всички да се държат любезно със семейство Морисън. Те ми спасиха живота и аз ги чувствам много близки. С нищо не бих могъл да им се отплатя.

— Не се грижи толкоз, маса Тони — изсумтя Джема и избърса очите си с края на безукорно чистата си престилка. — Шъ съ погрижим много добре за твоите приятели. — И с властен тон бързо отпрати Тес и Кори да подготвят двете стаи за гости, докато Линъс получи нареждане да провери запасите в килера.

Накрая Аманда и Тони останаха сами със сина си. Със сълзи, напирани в очите ѝ, тя зарови лице в сладкото, ухаещо вратле, целуна пухкавата му бузка и тъй силно притисна закръгленото му телце, че Джон започна буйно да протестира. Засменият Тони го взе от ръцете на майка му и тримата се отправиха към стаята си. Когато дойде време детето да спи, те неохотно го оставиха на грижите на сияещата Флора.

След като се изкъпаха в голямата вана пред буйния огън в камината, те отдадоха нужното внимание на вечерята, сервирана в стаята им от Линъс, и незабавно се отправиха към леглото. Спаха непробудно до обяд.

Три дни по-късно Френсис доведе семейство Морисън и пастор Джонсън. Отново всички се събраха, възбудени и весели. Аманда сияеше. Тони описа накратко месеците, които тя бе прекарала в Тайдуотър, но не каза нито дума за плана на Лети да я унижи, като използва Бък като инструмент за мъчението.

Младата жена веднага се хареса на семейство Морисън. Те лесно се съгласиха да останат в Ривърс Едж за по-дълго време. Тази вечер щастливата компания бе очарована от празничната трапеза, приготвена с любов от Джема и сервирана от засмените до уши Тес и Кори.

След вечерята Аманда и Мелиса се качиха на горния етаж да сложат децата да спят и да си поприказват насаме. Отначало Мелиса бе леко смутена, но скоро двете млади жени се увлякоха в непринуден разговор, прекъсван от смях, когато ставаше дума за лудориите на децата.

— Виж как добре се разбират Джейсън и Джон — усмихна се Аманда, докато двете хлапета се търкаляха по пода в детската стая.

— А виж каква добра майка ще излезе от Ани — с любов в гласа добави Мелиса.

— Ще станат добри приятели. Тони ми каза, че живеете много отдалечено. Не се ли чувстваш винаги самотна?

— Моят дом в сравнение с къщата на Тони е само една барака. Ти си щастлива жена.

— Разказа ли ти той нещо за мен?

— Не, нищо — стеснително призна жената. — Не можеше да си спомни дори своето име. И когато накрая дойде на себе си, вече бе напуснал кабинета на лекаря. След това пристигна Френсис и ни съобщи добрите вести. Той ни каза, че Тони му е възложил да ни открие и доведе в Ривърс Едж.

— И Френсис ли нищо не ти разказа за мен?

— Само спомена, че ще дойде пастор да те венчае с Тони. Аз... аз не знаех, че вече имате дете.

Последните думи я накараха да се изчерви така силно, че Аманда не можа да скрие усмивката си.

— Изненадана ли си?

— Разбира се, че не — запъна се жената леко засегната. Всъщност тя бе доста изненадана. Защо не се бяха венчали, преди да се роди детето? Но нямаше значение, Аманда наистина ѝ харесваше.

— Моите отношения с Тони бяха... малко нередовни, най-меко казано. Аз съм или по-скоро бях откупена слугиня, докато Тони не ми върна свободата. Той купи документите ми и аз станах негова икономка.

— О! — гостенката остана с отворена уста и широко разтворени очи. — Но това означава, че си била...

— Осъдена — подсказа Аманда и веждите ѝ се свиха при тези думи. — Бях изпратена в затвора за кражба на един хляб, за да нахраня умиращата си майка.

— Ох, Аманда, колко ужасно е било това за теб! И колко е романтично, че Тони те е открил и се е влюбил в теб.

Тъжно се усмихна, като си припомни как Тони се бе опитвал да се пребори с чувствата си към нея, но накрая все пак любовта бе надделяла.

— Не ни беше лесно, Мелиса. Той е син на граф, а аз съм от бедно, но достойно семейство. Въпреки всички различия в произхода, ние се влюбихме. Но досега сватбата ни беше осуетена от непредвидени обстоятелства.

— Всичко ще се оправи утре, когато се ожените.

— Толкова се радвам, че си тук. — Аманда прегърна хубавата жена. — Досега не съм имала приятелка на моите години, освен може би Пеони.

— Пеони? — озадачено попита Мелиса.

— Едно момиче, осъдено като мен, което веднъж се опита да ми помогне. Благодаря на бога, че сега съм тук и мога да ти разказвам за това. Но стига съм приказвала — усмихна се тя очарователно, сякаш искаше да забрави миналото веднъж и завинаги. — Нека погледнем спят ли децата и да се присъединим към мъжете.

По-късно, когато Френсис и Тони останаха сами, Френсис му съобщи нещо, което го изуми.

— Срегнах Лети в Чарлстън точно когато тръгнах.

Младият мъж се намръщи. Искаше му се повече никога да не чува името ѝ.

Френсис продължи:

— Аз съм новият собственик на Тайдуотър, всички документи за собственост са подписани.

Тони бе смаян.

— Какво? Това някоя от нейните хитрости ли е?

— Не и този път, стари приятелю. — Той радостно продължи. — Тя си отиде. И така е по-добре. Отпътува от Чарлстън със „Северна звезда“. Отиде при баща си в Англия. Изглежда, че ще бъдем съседни.

Тони имаше една молба, която приятелят му охотно се съгласи да удовлетвори — да позволи на Бък и Тилди да се оженят. Бе доволен, че робите на Лети ще имат добър и справедлив господар.

Пасторът, който Френсис бе довел в Ривърс Едж, бе забавен, дребен мъж, който непрекъснато се усмихваше.

— Готов ли сте да извършите сватбената церемония, отче? — попита Тони, когато всички бяха седнали в гостната след вечеря.

— За това съм тук — отвърна дребният мъж и на лицето му се изписа добродушна усмивка.

— Ще направим голямо тържество за всички от плантацията. С Аманда ще отпразнуваме не само венчавката... — добави младият мъж лукаво, без да обръща внимание на силното смущение, което я обзе. Тя добре знаеше за какво говори той.

— Тони! Не! — извика и се изчерви от неудобство.

Тони я погледна нежно и продължи:

— Сватбата е достатъчен повод за празнуване, но скоро научих, че за втори път ще стана баща и щастието ми е двойно.

Пастор Джонсън продължи да се усмихва, но разля кафето си от изненада, Френсис и Натан шумно ги поздравиха. Семейство Морисън се присъединиха към общите поздравления. Аманда бе силно смутена и притеснена, загдето Тони бе издал деликатното ѝ положение пред пастора и новите им приятели.

— Бих искал да кажа — започна пасторът, като се изкашля, — че трябваше да ме извикате по-рано.

Всички се засмяха весело, освен пастора и Аманда. Не след дълго те се успокоиха и подновиха приятелския разговор. Двете жени вече бяха се сприятелили. Мисис Морисън довери на домакинята, че тя също очаква дете. Младата жена не искаше да се разделя с новите си приятели и реши да говори с Тони, когато останат сами.

— Реших да помоля Хауърд да остане като надзирател в Ривърс Едж, скъпа.

— Ще бъде чудесно, ако Мелиса остане тук — отвърна Аманда замислено. — Знаеш ли, че тя също чака дете? — Внезапно очите ѝ се разшириха, когато осъзна това, което Тони бе казал. — Но ние имаме надзирател. Какво ще стане с Натан? Не можеш да го оставиш да си отиде, след всичко, което е направил за теб.

Той обясни, че Френсис е купил Тайдуотър, и завърши:

— Помолил е Натан да му стане надзирател. Той не е още достатъчно опитен да ръководи сам такава огромна плантация като Тайдуотър. Необходим му е помощник.

— Наистина се радвам, че Лети е заминала за Англия. Но не мога да повярвам, че Натан ще иска да те напусне.

— Нима си забравила, че Натан те обича, скъпа? Как мислиш, че ще се чувства, когато ще те вижда всеки ден като жена на друго и ще знае, че никога няма да бъдеш негова? Повярвай ми, така е по-добре. Френсис се нуждае от него, а и той често ще ни посещава. Много е привързан към нашия син.

Аманда остана замислена, докато разресваше блестящите си коси пред възхитения му поглед.

— Предполагам, че си прав — каза най-после, стана и се отправи към леглото. — Аз съм много привързана към Натан и ще ми е много тъжно, ако няма да мога да го виждам.

— Не прекалено тъжно, надявам се — закачливо се усмихна Тони, докато се настаняваше в леглото до нея.

— Няма защо да се безпокоиш за мен, скъпи. Аз съм твоя завинаги.

— И аз съм твой — прошепна той и я взе в обятията си. — А сега заспивай, любов моя. Утре е нашият сватбен ден и аз искам да бъдеш красива. Трябва да мислим и за бебето — напомни, като погали корема ѝ. — И двамата трябва да спите.

Точно по обяд на следващия ден Аманда стана съпруга на Тони. Бракосъчетанието се състоя в гостната. Хауърд и Мелиса бяха свидетели, Натан бе шафер, а Френсис предаде булката. Аманда бе зашеметяващо красива, когато се появи с Френсис подръка. Бе облечена в снежнобяла рокля, ушита специално за сватбата още преди месеци. От квадратното деколте се надигаха млечнобелите ѝ гърди, а под тях се спускаха фини плисета, които подчертаваха стройните бедра и леко заобления ханш. Тес бе подредила буйните ѝ коси в красива прическа.

Тони бе облечен с изискан черен костюм, който подчертаваше широките му рамене и мускулестите бедра. Безупречната бяла връзка и блестящите черни ботуши допълваха елегантния му вид. Всички слушаха тържествено, докато дребният пастор ги обявяваше за мъж и жена. После се събраха на широката веранда, където щеше да се състои тържеството.

Не след дълго всички бяха насядали на двора край отрупаните с ястия маси. Привечер започнаха танците и Тони бе шумно приветстван, когато обяви, че на другия ден няма да се работи в чест на сватбата му. Запалиха огромен огън, чийто отблясъци озаряваха всичко наоколо през цялата нощ.

Малко след това той хвана Аманда за ръка и я поведе към къщата. Когато достигнаха до първото стъпало, я вдигна на ръце и я понесе към спалнята. В камината гореше буен огън и хвърляше дълги сенки по стените. Тони я пусна и жадно започна да я целува, докато дългите му пръсти ловко се заеха да разкопчават роклята. След няколко мига тя се озова гола и тръпнеща пред него, а красивата рокля лежеше скупчена около изящните ѝ крака.

От вълнение гърлото на младия съпруг бе пресъхнало и той стоеше безмълвен. От устните му се отрони само една дълга въздишка. Много нежно устните му докоснаха клепачите ѝ, плъзнаха се по гладката буза и по ъгълчетата на устните ѝ, докато накрая спряха върху пулсиращата вдлъбнатина на шията. Тя почувства дланите му върху зърната на гърдите си и в нея избухна страстен огън. Тялото ѝ изгаряше от всяко докосване на устните и ръцете му. Като че ли бе понесена от силен вихър.

Аманда извика недоволено, когато Тони се отдръпна, за да свали дрехите си, но само след миг той отново беше до нея. Разтвори ръце,

притисна го към себе си и двамата се отпуснаха върху леглото. Той се наведе над нея и тя почувства топлите му устни и горещия, търсец език. Всичко, което бе преживяла, болката, която ѝ бе причинил, изчезна в страстния вихър. Съществувахе само тази стая, това легло и топлото тяло на съпруга ѝ, жадно притиснато към нейното. Тони обсипваше с нежни ласки тръпнещото ѝ тяло, което всеки момент щеше да избухне в неописуем екстаз.

Ръцете ѝ сами откриха най-чувствителните места по мускулестото тяло на младия мъж. Той простена, когато малките ѝ ръце погалиха нежно набъбналата му мъжественост.

— Спри, любов моя — прошепна задъхано, — или нашата брачна нощ ще свърши, преди да е започнала.

Аманда се усмихна леко, отдръпна ръцете си и се отпусна изцяло в прегръдките му. Той я докосваше, галеше и необуздано я притискаше към себе си, което я възпламеняваше все повече и повече.

Когато накрая Тони се сля с нея, тя жадно го прие, обвила ръце и крака около лудо движещото се тяло. Изгаряше я бясна страст. Тони се стараеше да ѝ достави върховното удоволствие. И когато почувства първите спазми, които пронизаха тялото ѝ, впи устни в нейните. Тя извика силно, достигнала върха на насладата. Тялото на Тони се изви и потръпна в екстаз.

Аманда се бе отпуснала. Той я гледаше унесено и я галеше по леко заобления корем.

— Мисля, че открих свършения начин, за да те направя моя завинаги.

— И какъв е той, любов моя?

— Да те любя безспирно, за да си постоянно бременна — отвърна той и се усмихна собственически.

— Ти вече го направи — закачливо отвърна младата жена и зелените ѝ очи заблестяха.

Тони се засмя щастливо и се зае да ѝ покаже отново, че е истински мъж.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Дори и в най-съкровените си мечти Аманда не беше мислила, че може да бъде толкова щастлива. Не се надяваше на това, когато пристигна със затворническия кораб в непознатия, нов свят и бе купена от новия си господар преди три години. По това време мислеше, че животът ѝ е свършен. Сега се усмихваше щастливо. Бе омъжена жена с двегодишен син и тримесечна дъщеря. Майката гледаше с много любов малкото си бебе: главичката му бе покрита със светъл пух, а очите му бяха светлозелени. Бяха я нарекли Лаура. Тони бе толкова очарован от малкото момиченце, че искаше да бъде постоянно с нея.

Аманда нежно остави Лаура в детското креватче на грижите на Флора и слезе на долния етаж, изпълнена с щастие. Бе сигурна, че нищо и никой не може да го помрачи.

Мислите ѝ се насочиха към съпруга ѝ и тя надникна в кабинета му.

— Зает ли си, Тони?

— Винаги съм на твое разположение, скъпа — нежно отвърна той. — Нахрани ли се дъщеря ми?

— Да — усмихна се Аманда, — тя не е толкова лакома, както Джон на нейната възраст.

— Или по-скоро като баща си — хитро ѝ намигна Тони. — Никога не мога да ти се наситя.

— О, Тони, ти си невъзможен — изчерви се Аманда.

— Не, любима, просто съм покорен от теб.

Думите му ѝ доставиха огромно удоволствие. Толкова дълго ги бе чакала и винаги я радваха.

— А сега сериозно, скъпа моя. Тъкмо се канех да дойда при теб. Получихме покана. За прием.

— Прием! Колко хубаво! — извика Аманда и плесна с ръце. — Френсис ни кани на прием! Време е вече и той да си намери някое подходящо младо момиче.

— Съгласен съм, любима, но не Френсис ни кани на прием.

— Тогава кой?

— Нашите нови съседни. Току-що са пристигнали от Англия и са се настанили в къщата, наскоро построена близо до нашата.

— Чудех се кога ли ще се появят — замислено произнесе тя. Беше любопитна да се запознае със собствениците на най-новата и най-обширната плантация в долината на Санти Ривър, макар че строежът беше започнал преди няколко месеца. Имението беше внушително, много по-голямо от Ривърс Едж или Тайдуотър. Тя копнееше да го разгледа и да се запознае с обитателите му.

При едно пътуване до Чарлстън Тони бе дочул, че съседната плантация е била закупена от Хенри Уортингтън, херцог Уестхейвън, и че неговият пълномощник в Южна Каролина ръководи строежа стриктно, според изискванията на херцога.

— Херцог и херцогиня Уестхейвън трябва да са изключително богати — съобщи младият съпруг. — Чух също, че балът ще бъде много пищен.

— Надявам се херцогинята да е дружелюбна и да се сприятелим. Но може би отивам твърде далеч в предположенията си. Сигурно херцогинята няма да има свободно време за такива като мен.

Тони се ядоса и удари масата с юмрук тъй силно, че Аманда подскочи.

— А ти забравяш ли, че си графиня? Никой няма да смее да те гледа отвисоко, любов моя, няма да допусна това.

Тя се изчерви. Най-много харесваше съпруга си заради благородството му. Той беше способен да забрави, че е лежала в затвора и е била изнасилвана от диваците, но тя никога нямаше да заличи тези мъчителни спомени. Потръпна при мисълта, какво ще приказват хората за нея, ако узнаят миналото ѝ. Досега само Френсис и Натан знаеха с пълни подробности как едва беше спасена след отвличането в индианското селище. Разбира се и Лети знаеше, но тя бе далеч в Англия и нямаше защо да се страхува от нея.

— Обичам те, Тони — Аманда го целуна по челото, — но се страхувам, че моето минало може да ти навреди. Във всеки случай скоро ще разберем дали херцогинята е приятелски настроена.

— Чух, че херцогът е възрастен мъж, около шестдесет. Не се съмнявам, че херцогинята е сериозна матрона, много морална и

благовъзпитана. Не мога да си представя какво ги е довело в Южна Каролина.

— Скоро ще разберем. Кога е приемът?

— След седмица, любов моя, така че пригответи най-хубавата си рокля.

С помощта на Мелиса си бе ушила нова официална рокля. Двете млади жени бързо се бяха сприятелили и въпреки че имаха много семейни задължения, намираха време да се виждат, а децата им си играеха заедно. Седмица след раждането на Лаура, Мелиса се бе сдобила с едно момченце, което нарекоха Уилям. Малкият Уил бе русокосо ангелче.

Аманда се зарадва, когато научи, че Хауърд и Мелиса също са поканени на приема у херцога. Също и Френсис и Натан. Цяла седмица разговорите се въртяха около предстоящото събитие. Правеха се различни догадки за високопоставената двойка, построила къщата сред истински пущинак. Вечерта на приема Хауърд и Мелиса оставиха децата си при Джема и Флора и двете двойки се настаниха в каретата, която Тони наскоро бе поръчал за увеличаващото се семейство. Досега я използваша главно за пътуване между Тайдуотър и Ривърс Едж.

Аманда предизвика малка сензация, когато се появи на стълбата.

Роклята ѝ от зелен атлаз подчертаваше великолепно буйната кестенява коса, повдигната в семпла прическа. Роклята оставяше открити млечнобелите ѝ рамене, тънката ѝ талия бе пристегната с красив колан, а когато се движеше, колосаните фусти шумоляха. Тони си помисли, че тя е най-великолепната жена на земята. Аманда се изчерви от удоволствие, когато ѝ го каза.

Мелиса бе не по-малко красива в яркосиния тоалет, който подхождаше на очите. Тя бе слаба и миниатюрна като кукла и роклята много добре подчертаваше фигурата ѝ. Хауърд бе напълно съгласен с Тони, когато той каза:

— Ние наистина сме късметлии, Хауърд, женени сме за две от най-красивите жени в Южна Каролина.

Дъхът на Аманда секна, когато видя къщата на херцога. Кацнала на върха на хълма, в чието подножие се извиваше реката, до нея се достигаше по дълъг, криволичещ път. Сградата бе на три етажа, блестяща в своята белота. Пред фасадата се издигаха величествено шест огромни колони с извити капители, които поддържаха терасата на

втория етаж. Оттам се дочуваше музика. Когато приближиха, вратата незабавно се отвори от негър, облечен в ливрея в черно и червено. Аманда си помисли, че къщата отвътре бе още по-великолепна: светеха кристални полилеи, стените бяха богато украсени с брокат и атлаз и безценни произведения на изкуството. Скулптурите изглеждаха оригинални и Тони сухо отбеляза, че херцогът вероятно е доста богат. Мелиса бе така изумена, че стоеше безмълвно, а големите ѝ очи поглъщаха всяка подробност. Малката група се насочи към подножието на голямото стълбище, водещо към огромната бална зала, която заемаше почти целия втори етаж. Тяхната поява бе гръмка огласена от майордом, облечен в същата ливрея, както иконома, който ги бе посрещнал на вратата.

Веднага един плешив, закръглен мъж, около шестдесетгодишен, се отдели от гостите и се насочи към новодошлите.

— Сър Тони — усмихна се херцогът лъчезарно, — щастлив съм най-после да се запозная с вас. А това сигурно е вашата съпруга? — Той обърна бледосините си очи към Аманда. — Завиждам ви, сър, тя е истинска красавица.

Тя промълви един учтив отговор и крадешком го погледна, докато съпругът ѝ му представяше семейство Морисън. После Тони добави:

— В Америка ме наричат просто Тони. Отказах се от титлата си.

— Съмнявам се дали аз бих направил така — усмихна се херцогът, — но щом ще трябва да ви наричам Тони, то и вие ще трябва да се обръщате към мен с първото ми име.

— Благодаря ви, сър Хенри! — Младият мъж се усмихна, почувствал симпатия към приятелски настроения домакин. Надяваше се, че херцогинята също ще бъде така любезна.

След като поговори със семейство Морисън, херцогът каза:

— Надявам се, че Америка скоро ще стане моята нова родина, така както е и за вас.

— Изненадам съм, че сте дошли тук — отвърна искрено Тони. — Не може да се сравнява с Англия. Вероятно вашата съпруга е твърде особен човек, за да се откаже от бляскавия светски живот в Англия, заради провинциалната скука в Америка.

— Моята съпруга е наистина необикновена жена, сър Тони — отвърна херцогът. В гласа му се чувстваше гордост. — Но тя е родена в

Южна Каролина и не беше щастлива в Англия. Когато се оженихме ѝ обещах, че ще построя голяма къща, която да прилича на нейния роден дом, който е била принудена да продаде. Тя ми е втора съпруга. Първата ми съпруга почина преди няколко години и аз бях щастлив най-накрая да открия жена, чиято красота и добродетелност покориха сърцето ми.

Тони потръпна. Сякаш видя призрак. Той погледна към Аманда и видя, че е вцепенена от ужас. Инстинктивно сграбчи ръката ѝ. Усети, че тя е студена. Като че ли и в неговите гърди бе заседнала буца лед.

Херцогът продължи:

— Щастлив съм, че моята съпруга е млада и красива. Тя е приблизително на същата възраст, като моята най-малка дъщеря, Алис, която дойде с нас в Америка. Алис наскоро загуби мъжа си. Но почакайте, аз говоря така, като че ли никога не сте срещали моята съпруга, но съм сигурен, че вие я познавате. Името ѝ е...

— Лети — прошепна Тони. — Лети Картър. — Името изгаряше устните му.

— Да — потвърди херцогът. — Сигурен съм, че си спомняте за нея, тя много ми е разказвала за вас.

— Вярвам ви — измърмори мрачно той.

Аманда бе толкова шокирана, че можа само да се вкопчи още по-силно в ръката на съпруга си, като се стараеше да запази самообладание.

Внезапно Лети изникна до тях и злобно се усмихна, като измери с поглед стройната фигура на съперницата си.

— А, ето те и теб, скъпа — поздрави я херцогът оживено. — Току-що обяснявах на сър Тони, защо съм се установил в Южна Каролина. Мисля, че той е доста изненадан, че съм се оженил за теб.

Лети се засмя студено.

— Мислиш ли, че направих добре, като си заминах оттук, Тони? — запита тя с фалшива скромност. Гласът ѝ привлече вниманието на останалите гости и Аманда се почувства застрашена.

В този момент Тони би желал да бъде, където и да е другаде, но не и в къщата на херцога.

— От теб човек винаги може да очаква изненади — отвърна спокойно той. От уважение към херцога се стараеше да сподави гнева си.

Гласът на Лети се извиси така, че я чуваха всички гости.

— Виждам, че ти все пак си се оженил за икономката си, бившата затворничка. Но моля те, бъди внимателен! Крадецът си остава крадец.

— Скъпа моя — сър Хенри бе шокиран от злобните думи на съпругата си. — Какво става с теб? Те са наши гости. Не са дошли тук, за да бъдат оскърявани. — Очите му гледаха умолително към Тони и се извиняваха за безцеремонните и груби думи на Лети.

Тя се нацупи превзето и завърши, като погледна предизвикателно към Аманда.

— Но, Хенри — гласът ѝ бе престорено невинен, — публична тайна е, че Аманда е откупена слугиня и е изпратена в Америка да работи, докато изтече срокът на наказанието ѝ. Разбира се, всички би трябвало да знаят, че е била пленявана от индианците. Е, няма човек, който да не знае какво правят червенокожите с пленените жени. Мисля, че Тони е проявил голямо благородство, като се е оженил за нея след всичко това.

— Боже мой, Лети! Ти прекали! — избухна сър Хенри. — Извини се на Аманда незабавно.

Всички присъстващи бяха потънали в гробно мълчание, след като чуха злобните ѝ думи. Никой от тях не знаеше нищо за миналото на Аманда. След миг се чуха недоверчиви гласове и безочливите погледи, отправени към съпругата му, като че ли разкъсаха сърцето на Тони. Той сложи ръка на треперещите ѝ рамене, за да я защити.

— О, извини ме, Аманда! Нямах представа, че пазиш миналото си в тайна. Уверявам те, в бъдеще ще се постарая да съм по-дискретна.

Тя се завъртя и се отдалечи, като прошумоля с червената си копринена рокля, преди сър Хенри да се опомни.

— Скъпа Аманда — промълви херцогът с изпълнен с болка глас, — моля те, прости на съпругата ми. Повярвай ми, ако знаех, щях да говоря предварително с нея. Нямах представа за всичко това.

Младата жена бе замръзнала от ужас. Никога досега не я бяха унижавали по този начин. Изхлипа сподавено, втурна се покрай Тони и избяга от стаята. Той бързо се спусна след нея. Настигна я тъкмо когато тя стремително се насочи към дългата стълба и я хвана за ръката.

— Не бягай, Аманда, моля те — изрече задъхано, като нежно се опитваше да я върне обратно в балната зала. — Не е в характера ти да проявяваш малодушие. Къде е силният ти дух, който ти помогна да преживееш всички нещастия?

— Искам да си отида вкъщи, Тони. Не мога повече да остана тук.

Тъжните зелени очи на любимата му за момент го накараха да се съгласи с нея, но след това се сети за Лети и гневът му избухна.

— Не! — категорично отсече Тони. — Не желая гузно да се измъкваш отгук. Никой от присъстващите не те превъзхожда с нищо и аз не искам да се унижаваш по този начин.

— Само се огледай, скъпи — настоя Аманда, докато бършеше сълзите, стичащи се по лицето ѝ. — Всички ме гледат, като че ли съм развратница. Не желая да се чувстваш неудобно заради мен.

— Нима ти изглеждам като човек, който се чувства неудобно, моя любов? Аз те обичам. Ти си моя съпруга. Не позволявай на тази жена да те победи. Остани и ѝ покажи, че не се страхуваш от нея.

— Моля те, не искай това от мен!

— Аз ще те защитавам, любима.

Френсис и Натан се появиха зад тях с мрачни лица.

— Ние чухме всичко, Тони. Лети е хищник и като всички хищници напада беззащитните. Ще убия тази вълчица!

— Не и ако аз пръв се добера до нея! — възкликна Френсис. — Добре ли си, Аманда?

— Аманда е добре — отвърна им вместо нея съпругът ѝ. — Опитвам се да я убедя да не си тръгва.

— Разбира се, че Аманда няма да си тръгне — отвърна Френсис. — Тя ми е обещала един танц.

— Също и на мен — обади се и Натан.

Аманда се върна в балната зала с Френсис, докато Тони и Натан ги наблюдаваха. Сър Хенри се държеше много мило с тях, като се опитваше да заличи впечатлението от думите на жена си. Колкото до останалите гости, те се държаха така, като че ли тя не съществуваше, като се ръководеха от отношението и думите на херцогинята за нея. Очевидно знатните граждани на Чарлстън бяха решили, че Аманда не заслужава вниманието им. Тя току-що бе танцувала с Тони, когато сър Хенри се приближи и я покани на танц. Останал сам, съпругът ѝ се отправи към масата с напитките, наля си голяма чаша от чудесното

бренди на херцога и излезе на балкона да глътне малко свеж въздух. Той реши да не измъчва повече клетата жена и да си тръгнат веднага след като свърши танцът ѝ със сър Хенри. Беше горд от начина, по който се бе държала, когато неприятелката ѝ злобно я бе нападнала в началото на вечерта. Испитваше желание да убие Лети. Смъртта ѝ няма да бъде голяма загуба за никого. Изведнъж дочу гласа на Лети.

— Защо се ожени за нея, Тони? — попита надменно тя. — Какво направи с черното ѝ копеле? Не ми казвай, че си ѝ позволил да го задържи.

Той се усмихна щастливо.

— Ако видиш дъщеря ми Лаура, веднага ще разбереш, че не е дете на Бък.

Тя го загледа неразбиращо.

— Нима искаш да кажеш, че Аманда не е родила детето на Бък?

— Точно така — ехидно отвърна Тони. — Тя е носела дете от мен, когато си я отвела в Тайдуотър. — Замълча за малко, за да види ефекта от думите си, преди да продължи. — Всичко е било само една измама, Лети! Измама, за да повярваш, че си постигнала това, което си искала. Бък никога не е я докосвал.

— Но аз видях...

— Това, което си видяла, е било само едно дяволски добро представление.

Лицето ѝ почервения, а след това пребледня. Представление! Не можеше да повярва, че се е оставила да бъде измамена от един прост роб. Изглежда, че отмъщението ѝ в крайна сметка се бе провалило. Нямаше ли справедливост на този свят? Внезапно ѝ хрумна една дяволска мисъл и тя се усмихна.

Тони видя усмивката ѝ и неволно потръпна.

— Защо се завърна, Лети? Нима нямаше да е по-добре да останеш в Англия и да се забавляваш в ролята си на херцогиня?

— Имах недовършена работа в Южна Каролина, скъпи.

— Ако твоята работа засяга Аманда, забрави я. Ще те убия, преди да се опиташ да ѝ причиниш отново някакво зло.

Лети се усмихна леко и младият мъж потръпна. „Тази жена е луда“ — реши той и инстинктивно отстъпи назад.

— Забравяш нещо, Тони. Аз притежавам документите на Аманда и мога да реша да предявя претенции към моята собственост.

Причерня му от гняв и той сграбчи голите ѝ рамене.

— Нямах никакви права над тези документи! Никога не си имала! Ти ги открадна!

— Имам разписка за продажба, която променя нещата.

— Ти, кучко! Ще те разоблича, независимо че си херцогиня.

— Моят съпруг е много влиятелен човек, Тони, и е много влюбен в мен. Всичко е в моята власт и може да не се съмняваш в това. Няма да е проблем за него да защити моята собственост!

— Никога не съм познавал по-жалка жена от теб, Лети, и никога няма да ти позволя да ми отнемеш Аманда. Ще се боря докрай с теб!

— Можем да се разберем за това, Тони — предложи тя. — Предлагам ти да се срещнем някъде и да поговорим за това.

— Лети, не желая...

— Според мен нямаш избор. Моят съпруг построи малка ловна хижа на около три мили в гората зад имението. Тя е доста уединена и по това време на годината никой няма да ни безпокои. Чакай ме там утре в два часа.

— Да не си луда? — извика той. — Аз съм женен мъж! Какво искаш от мен?

— Чакай ме там утре и ще ти кажа.

Преди Тони да успее да ѝ отговори, тя се обърна и се отдалечи.

След няколко минути и той я последва. Сърцето му болезнено туптеше в гърдите. Никога нямаше да позволи на Лети да нарани Аманда отново, каквото и да му струваше това. Трябваше да се срещне с тази жена и да осуети намеренията ѝ. Като прикриваше чувствата си, той пресече салона и се насочи към семейство Морисън. Поговори малко с тях и след това се доближи до Аманда.

— Искаш ли да си тръгваме, любов моя? — попита той. — Мисля, че достатъчно се нагледахме на всички тези лицемери.

— О, да, Тони, моля те. Не мога повече да издържам на високомерието им и на безочливите им погледи — отвърна тя с облекчение.

В този момент се появи Френсис под ръка с Алис, дъщерята на сър Хенри. Тъмнокосата красавица се държеше много очарователно и Аманда не можеше да откъсне поглед от нежната млада жена с тъмнокафеви очи. Алис не бе обърнала внимание на зловните думи на

Лети и сърдечно ги помоли да останат, но Тони не отстъпи. Съпругата му бе преживяла достатъчно за тази вечер.

Решиха, че семейство Морисън ще останат и ще се върнат с Френсис и Натан.

Тони бе доста умислен, докато пътуваха към Ривърс Едж, и Аманда не наруши мислите му. Страхуваше се, че сега, когато всички знаеха за миналото ѝ, той съжалява за женитбата си. Познаваше безкрайната гордост на съпруга си и се сви от ужас при мисълта за срама, който бе изпитал заради нея.

Тони продължи да се държи странно и когато си легнаха. Някак отсъстващо прегърна Аманда и се сви в леглото, без да прояви желание да се люби с нея.

— Тони, нещо... нещо не е ли наред? — нерешително попита тя.

— Какво да не е наред, скъпа?

— Не знам. Изглеждаш толкова отчужден. Съжалявам, знам, че съм ти в тежест, но...

— Господи, Аманда! Това ли мислиш? Никога не можеш да ми бъдеш в тежест. Аз те обичам. Ти и децата сте всичко, заради което живея.

Тя си помисли, че той се опитваше да я заблуди. Знаеше, че крие нещо. Познаваше го достатъчно добре и разбра, че нещо го измъчва. Заболя я, като си помисли, че не я обича достатъчно и не иска да ѝ каже истината. Когато не прояви желание да се люби с нея, тя се почувства несигурна.

Нима никога нямаше да се отърве от Лети и от непресъхващата ѝ отрова? Херцогиня или не, тази жестока жена не заслужаваше да живее.

Когато на следващия ден Тони излезе, без да ѝ каже къде отива и кога ще се върне, Аманда почувства силна болка. Зелените ѝ очи бяха изпълнени с безпокойство, докато гледаше как се отдалечава от къщата.

Младият мъж внимателно приближи до ловната хижа: това бе малка, дървена постройка с веранда отпред. До близкото дърво бе привързан кон, който кротко пасеше. Когато слезе от коня си, вратата рязко се отвори.

— Закъсня — каза остро Лети.

Дори не забеляза, че тя бе облечена в черна кадифена рокля, която подчертаваше бледото ѝ, красиво лице.

В мига, в който влезе, Лети затръшна вратата и застана срещу него.

— Аз съм тук, Лети — отвърна саркастично Тони. — Какво повече искаш? Бих желал да обсъдим условията, при които ще ми върнеш документите на Аманда.

— Моите условия са много прости, скъпи — усмихна се безочливо. — Аз те желая. Ако се съ согласиш да се срещаш с мен тук и да ме любиш, както аз искам, ти обещавам да унищожа документите след една година.

Лети не бе могла да забрави Тони: нито чувствата си към него, нито наладата, която бе изпитвала, докато я любеше. Тя все още копнееше за него. С всяка частица от тялото си жадуваше за ръцете и устните му. Бе се опитала да го замести с други мъже в Англия, но никой не я накара да изпита такава наслада и удоволствие като Тони.

— Ти си побъркана! Какво те кара да мислиш, че искам да те любя? Не мога да се преструвам, когато не изпитвам никакви чувства.

— Вярвам, че ще те накарам да ги изпитваш, скъпи — усмихна се безсрамно тя.

— Ти имаш съпруг, Лети. Нима един мъж не ти е достатъчен?

— Тази дебела, отвратителна, крастава жаба? Ха! Никога не е бил истински мъж и не е могъл да ми достави удоволствие с жалкия си отпуснат член.

— Какво искаш, Лети? Ще ти платя достатъчно, за да откупя свободата на съпругата си.

— Пари? Имам си достатъчно.

— Ще разкажа всичко на твоя съпруг. Той ми изглежда разумен човек.

— Освен когато се отнася до мен — злорадо отвърна Лети. — Хенри ще направи всичко за мен. Мога да го накарам да повярва във всичко, което ще му кажа. Вярваш или не, но аз все още те желая, скъпи.

— Трудно ми е да го повярвам. Ти вече веднъж се опита да ме убиеш. Ако помислиш, ще разбереш, че сърцето ти е изпълнено с омраза и жажда за мъст, а не с любов.

Тя нехайно сви рамене.

— Може би...

Тони неохотно си призна, че Лети бе спечелила. Не можеше да се бори с нея. Дори и при намесата на сър Хенри едва ли би се отказала от документите на Аманда. Ледени тръпки преминаха по гърба му. Да се люби с нея бе последното нещо на земята, което би искал да направи. След като се бе оженил за Аманда, не бе пожелал друга жена. Нито пък занаят ще да пожелает.

Лети се наслаждаваше на триумфа си, докато наблюдаваше лицето на Тони.

— Ти спечели — изръмжа той през стиснатите си до болка зъби, — но се страхувам, че изпълнението ми не ще бъде задоволително.

— Надявам се да не е така, скъпи, заради интереса и на двамата ни — предупреди го тя, докато трескаво сваляше дрехите си. И когато и последната ѝ дреха се стовари върху купчината в краката ѝ, тя се хвърли яростно към Тони и започна да го съблича, докато и двамата останаха голи един срещу друг в средата на стаята.

Той с отвращение я сграбчи и стисна силно в ръцете си. Мразеше я за това, което го принуждаваше да направи. Нямаше никакво желание да я люби, въпреки че бе страстен мъж. Лети не се смути от тази липса на интерес у него, плъзна се на колене и започна да го гали с ръце и език, за да го възбуди. Върхът на влажния ѝ език се плъзгаше по гърдите му и стегнатия корем, докато накрая ненаситно се спря на мъжествеността му, която тъй силно желаше.

— Ти, кучко! — изстена Тони, почувствал, че тялото му отговаря на безсрамните ѝ ласки. Устните ѝ се отвориха и езикът ѝ пламенно и страстно започна да обхожда члена му. Против желанието си той чувства, че е възбуден, хвана я за косата и грубо я дръпна, за да я отблъсне. — Къде е спалнята?

Лети посочи към отворената врата, Тони я хвана за раменете и я блъсна натам. Хвърли я толкова силно на леглото, че тя подскочи.

Без да ѝ даде възможност да си поеме дъх, той проникна в нея веднага, краката ѝ се обвиха около кръста му и скоро първоначалната болка изчезна и тя извика от удоволствие. Настоя да се любят още веднъж, преди да му позволи да си тръгне. Изтръгна от него обещанието да се срещнат на другия ден на това място и по същото време, когато сър Хенри си подремваше. Тони се завърна в Ривърс Едж

в отвратително настроение. Чувстваше се толкова виновен, че не можеше да погледне Аманда в очите. Когато стана време за лягане, той остави наранената си и обърквана съпруга да си легне сама. Заклучи се в кабинета с бутилка бренди и остана насаме с гузната си съвест.

На следващата сутрин изчезна с коня си, преди Аманда да се събуди. Линъс ѝ каза, че е отишъл на полето. Въпреки че се върна на обяд, той изчезна отново следобед, без да ѝ каже нищо, и се върна след пет часа. Това продължи и през следващите дни. И през цялото това време Тони нито веднъж не поиска да се люби с Аманда.

За нея това означаваше само едно. Съпругът ѝ имаше любовница. Но коя? Наоколо нямаше други плантации, освен Тайдуотър и Хилкрест, имението на сър Хенри. Знаеше, че Френсис ухажда Алис, очарователната дъщеря на сър Хенри, и в такъв случай не оставаше никой, освен... Лети. Нима тя бе успяла да завладее отново Тони? Нима той желаше жената, която се бе опитала да го убие?

Тони бе започнал да се държи по този странен начин след приема, когато Лети я бе унижила пред високопоставените гости. За Аманда бе очевидно, че той съжеляваше, че се е оженил за нея, тъй като бе опетнила доброто му име.

Решила да разбере истината, една вечер, след като го бе чакала с часове в леглото, тя реши да се изясни с него и се отправи към кабинета му. Влезе тихо. Изненада се, като видя съпруга си отпуснат зад бюрото, на което имаше полупразна бутилка бренди.

— Тони — прошепна тя. Гласът ѝ го стресна и той подскочи. Видя Аманда, която стоеше пред него и невинното ѝ лице му причини такава болка, че заговори много по-остро, отколкото искаше.

— Какво правиш тук, Аманда? Вече е късно, върви да спиш.

— Липсваше ми, скъпи. Ела с мен. Вече изминаха седмици, откакто... откакто не сме били заедно.

— Само две седмици — подигравателно отвърна Тони. — Винаги съм изпълнявал съпругеските си задължения.

„Господи, колко я обичам!“ — помисли си той, като видя, че болката се смени с гняв. Можеше да се справи с гнева ѝ, но не можеше да премахне болката. Желаше я толкова силно, че изпита мъка, но не можеше да я докосва, след като е бил с Лети.

— Какво става с теб, Тони? Защо се промени? Аз ли съм направила нещо? Не ме ли обичаш повече? Кажи ми, Тони! За Бога, кажи ми какво не е наред!

— Какви са тези глупости, Аманда? — изръмжа той. — Ти си моя съпруга, но не ти дължа никакви обяснения!

Какво би могъл да каже? Нима можеше да ѝ каже, че нейният любим дели леглото си с друга жена? И че прави всичко това, за да я спаси? Нима ще я заболи по-малко, ако ѝ кажеше истината? Реши, че е по-добре Аманда да не узнае истината.

— Мислех, че ме обичаш — настоя тя упорито.

— Обичам те.

— Има чудесен начин, по който да ми го докажеш. Ти не си ме любил от две седмици.

— Боже мой, ако това е, което искаш, ще те любя тук и сега. Съблечи си нощницата.

— Тони, не исках да кажа...

— Чу ме, съблечи се!

Внезапно целият гняв и безсилие от последните две седмици, всичко се сля в едно, усилено от бредите, което бе изпил. Страстта избухна в него и той разкъса нощницата ѝ. В първия миг Аманда се уплаши, но след това почувства силен гняв. От думите и действията му ставаше ясно, че Тони не я обича повече.

— Защо правиш това с мен, Тони?

— Възнамерявам да любя своята съпруга. Нали това искаше?

— Да, но не по този начин.

— Говориш твърде много — рязко отвърна Тони, докато сваляше дрехите си. — Сега е доста късно, за да ме спреш.

Желанието го заливаше като буйни вълни и той забрави за угризенията си.

— Тони, не! — простена Аманда, когато той я грабна и без усилие я понесе към спалнята. Двамата паднаха на леглото, където тя бе лежала сама през изминалите седмици.

— О, господи, Аманда — простена Тони. — Не искам между нас да се случва това. Само ако можеш да ти кажа...

Но бързо забрави какво искаше да каже, когато впи устни в нейните.

— Аманда, Аманда... — дрезгаво промълви той. — Толкова силно се нуждая от теб.

Целувките му изгаряха лицето и лебедовата ѝ шия, а после се спряха върху високите ѝ гърди. Езикът му неспирно я възбуждаше. Пръстите му нежно я галеха.

— Ти си моя, Аманда — прошепна Тони, докато устните му пиеха нейната сладост. — Никой няма да ни раздели, никой!

Думите бяха така пламенни, както и страстта му, и Аманда се почувства изпълнена с желание да му се отдаде. Той проникна в нея. За секунди я издигна от тъмнината на отчаянието до върховете на екстаза.

Когато Аманда се събуди на сутринта, Тони бе заминал. Знаеше, че нищо не се бе променило, въпреки страстната любовна нощ. Дълбоко в сърцето си разбираше, че нещо не беше наред. Но тъй като бе решил да не ѝ признава нищо, тя не можеше да намери покой. В главата ѝ се въртяха въпроси, на които нямаше отговор. Младата жена се чувстваше много нещастна. Изминалата нощ я убеди, че той все още я желяеше, но навярно вече не я обичаше. Според Аманда единственото правдоподобно обяснение за странното поведение и грубо отношение на съпруга ѝ се наричаше... Лети.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Тони се събуди. Аманда се бе свила така доверчиво в ръцете му, че той почувства силно отвращение към себе си. Бе започнал да пие много и се държеше грубо към жената, която обичаше. Изпитваше ненавист към себе си, защото бе отблъснал тази, която му бе най-скъпа. Не можеше повече да продължава така! Трябваше да спре Лети на всяка цена.

Аманда цяла сутрин бе размишлявала и спорила със себе си. Най-накрая реши. Трябваше да узнае какво място заема в чувствата на Тони и да открие дали има друга жена в живота му. Това решение ѝ даде сила да изчака, докато съпругът ѝ се отправи на мистериозната си разходка, както всеки ден през последните седмици. Когато той яхна коня си и потегли, Аманда оседла своя и го последва на значително разстояние, като се прикриваше зад дърветата.

Потънал в тъжни мисли, Тони не се оглеждаше назад. Когато той отби от пътя и се насочи към гората, тя разбра, че се намират близо до Хилквест, имението на херцога. Жената стоеше нерешително и гледаше към ловната хижа, в която бе влязъл Тони. Аманда напусна прикритието си и като внимаваше да не я забележат, се приближи до хижата и надзърна през прозорчето.

Мъчителна болка, бърза и смъртоносна като нож, прониза сърцето ѝ. Стоеше вцепенена от ужас и гледаше втренчено съпруга си, който се любеше с жената, която и двамата имаха причина да мразят.

Лети лежеше гола, с широко разтворени крака и очи, изпълнени с наслада. Тя се извиваше под голото тяло на Тони, който бясно се движеше върху нея. Когато погледна лицето му, Аманда не откри любов и страст, а нещо много по-силно, което не може да разбере. Нещастна и обезумяла от мъка, тя не можеше да разсъждава. Отдръпна се от прозореца. В гърлото ѝ напиреха мъчителни ридания.

Аманда се върна в Ривърс Едж. Не помнеше безразсъдното си препускане в гората, нито сълзите, които проля. Всичко в нея бе мъртво. Когато два часа по-късно Тес почука на вратата ѝ и каза, че Френсис е дошъл да я види, тя понечи да откаже. После си наложи да се отърси от вцепенението и като на сън слезе на долния етаж. Френсис видя болката в зелените ѝ очи и разбра, че се случило нещо лошо.

— Аманда — развълнувано извика той и взе ръката ѝ. Тя беше студена като лед. — Дойдох да те поканя на сватба, а намирам един бледен призрак. Какво се е случило, мила моя? И къде е Тони, когато ти очевидно имаш нужда от него?

Само при споменаването на съпруга ѝ Аманда избухна в плач.

— Аз... аз съжалявам, Френсис — силно заекна тя. — Моля... моля те, разкажи ми за твоята... твоята сватба. Предполагам, че Алис е щастливката, нали?

— Разбира се, че е тя — отвърна той. — Баща ѝ ни даде благословията си и възнамеряваме да се оженим много скоро. Но няма да ти кажа нищо повече, докато не ми разкажеш защо си толкова разстроена. Заради Тони? Сигурно не е толкова сериозно.

— Тони има любовница — едва промълви Аманда.

Френсис понечи да се усмихне на това нелепо предположение, но като видя нещастното ѝ лице, благоразумието му надделя.

— Това е абсурдно, Аманда. Никога не съм виждал друг мъж така да обича жена, както той те обича.

— Аз го видях, Френсис. Само преди два часа. Има малка дървена хижа зад Хилкрест. Той се среща с нея там всеки ден.

— Среща се с кого, Аманда? За бога, това, което говориш, е безсмислено.

— Лети, ето с кого се среща. Те се срещат в онази хижа почти всеки ден от седмици насам. Аз ги видях, Френсис.

Младият мъж бе изумен.

— Ти си ги видяла?

Аманда кимна.

— Проследих Тони, когато излезе преди няколко часа.

— Но той я мрази — настоя Френсис. — Тя се опита да го убие. Защо ще... ще... аз съм напълно объркан.

— Не повече от мен. Не мога да го понеса, Френсис. Чувствам, че трябва да взема децата и да си замина.

— Не, Аманда, не бързай. Позволи ми да разбера цялата тази история, преди да предприемеш каквото и да е. Мислиш ли, че ще е добре, ако говоря с Натан за всичко това? Може би двамата заедно ще разберем истината.

Аманда кимна. Сега повече от всякога се нуждаеше от приятелите си.

— Моля те, побързай! Чувствам, че животът ми е опустошен. И, Френсис, аз се радвам за теб. Наистина харесвам Алис.

Преди да напусне ловната хижа този следобед, Тони взе едно решение, което можеше да разруши живота му. Бе невъзможно да продължава да живее с лъжи и измами. Отчаяно му липсваше близостта с Аманда и това отвратително положение, в което се намираше, щеше да погуби брака и живота му. Бе дошъл до неизбежното решение, че само смъртта на Лети може да спаси съпругата му.

Когато най-после Лети пусна Тони от сладострастните си прегръдки, почти се бе свечерило. Той бе толкова погълнат от мрачните си мисли, че не забеляза двамата мъже, които се криеха в гората. Те напуснаха укрытието си едва когато Лети препушна към Хилкрест.

— Дори и след като ги видях заедно, пак не мога да повярвам — каза Натан. — По дяволите, какво става с него?

— Господ да ми е на помощ, ще убия тази проклета кучка! — закле се Френсис.

— Не се учудвай, ако го сторя преди теб — отвърна приятелят му.

Като се извини с главоболие, Аманда остана в стаята си вечерта и следващата сутрин. Избягваше срещата със съпруга си. Гледаше от прозореца си как се отдалечава след обяда, без да подозира за драматичните събития, в които бяха замесени всички, които ѝ бяха скъпи.

Френсис приближи ловната хижа доста преди Тони. Знаеше, че Лети вече е дошла, тъй като конят ѝ бе привързан наблизко и кротко

пасеше. Бе изпълнен с решителност и непоколебимост. Почука един път на вратата и влезе, без да дочака отговор. Излезе развълнуван след по-малко от десетина минути, качи се на коня си и препусна, като че ли по петите го гонеше дяволът.

Натан благодари на Бога, че Френсис не го видя, когато профуча край мястото, където се бе скрил. Бе познал коня на приятеля си и бе решил да остане скрит, докато той си тръгне. Искаше да се срещне с Лети насаме и да довърши това, което трябваше да стори преди много време. Нямаше представа за какво разговарят Лети и Френсис, но знаеше, че приятелят му е твърде благороден, за да действа решително. Навярно тя бе подмамила и Тони заради благородния му характер.

Вратата беше отворена, когато Натан приближи. Той смело влезе вътре и се насочи право към спалнята. След малко излезе и си тръгна така тихо, както бе дошъл. Бързо препусна към Тайдуотър.

Тони приближи ловната хижа с чувство на ужас, като че ли мозъкът му бе отделен от тялото. Не изпитваше угризения на съвестта за това, което се готвеше да направи, само бе леко замаян. Каквито и скрупули да бе имал относно хладнокръвното убийство, те се бяха разсеяли много отдавна, погребани под пластовете омраза и отвращение, които бавно се бяха натрупали в него. Сега всяка мисъл за смъртта на Лети му доставяше само удоволствие.

За миг му се стори съмнително, че вратата на хижата бе отворена. Бе зает с мисълта за убийство и дори не му направи впечатление, че Лети не го посрещна. Кой знае какви забавления бе измислила, за да прекара приятно следобеда. Усмихна се при мисълта, че повече никога няма да докосва омразното ѝ тяло.

— Лети — извика тихо той, като се упъти към вратата на спалнята, която бе широко отворена. Не получи отговор. В стаята бе тихо. Видя я изтегната на леглото, с отпуснати ръце, а краката ѝ бяха неприлично разтворени. Изглеждаше като заспала, но Тони я познаваше добре. Винаги жадна за секс, тя нямаше да заспи, докато не се засити напълно. Безшумно се промъкна до леглото, като се питаше дали ще може да изпълни замисъла си. Два пъти се бе опитвал да я убие, но в последния миг проклетата му съвест му бе попречила. Той се надвеси над спящата жена, допря ръка до рамото ѝ и усети, че тялото ѝ е студено. Изведнъж разбра, че Лети вече не е заплаха за никого.

В първия миг остана смаян. Питаше се кой може да желае смъртта ѝ толкова силно, колкото самия него. Аманда бе единствената, която би се облагодетелствала от тази смърт, но тя не знаеше за това, което ставаше между него и Лети. Тони обърна главата на мъртвата жена. Лицето ѝ бе застинало в зловеща гримаса и езикът се подаваше от устата ѝ. Моравият цвят на лицето ѝ и големите виолетови петна около гърлото ѝ показваха, че е била удушена. Излезе от стаята и се спря нерешително. Дали да уведоми сър Хенри? Ако го стори, как щеше да обясни присъствието си в ловната хижа? А какво щеше да каже на съпругата си? В крайна сметка реши да не казва на никого. Нали вече бе решил да убие Лети и да остави тялото ѝ да бъде намерено от някой ловец. Докато се връщаше в Ривърс Едж, той бе погълнат от смущаващи мисли. Кой би могъл да убие Лети? Колкото повече си блъскаше главата над този въпрос, толкова по-объркан се чувстваше. След дълги размисли достигна до един-единствен отговор. По някакъв начин Натан или Френсис бяха разбрали за срещите му с Лети и го бяха избавили от ужаса да я убие той. По-вероятно това да е бил Натан, тъй като Тони знаеше, че той все още обича Аманда и не би се спрял пред нищо, за да я защити. Изпита силно угризение на съвестта.

Въпреки че самият той бе решил да убие Лети, мисълта, че негов приятел е станал убиец, го караше да се чувства жалък и много по-виновен, отколкото ако сам я бе убил. Единственото му желание бе да се заключи в кабинета и да се напие до забрава.

Аманда го чу, когато влезе в кабинета си и затръшна вратата. Реши да не го безпокои и разпитва, за да не се повтори разправията от предишната нощ. Той не се появи за вечеря и тя си легна, но в сърцето си чувстваше, че бракът ѝ е към края си. Ако Френсис не откриеше причината за внезапното увлечение на съпруга ѝ, младата жена се страхуваше, че ще бъде принудена да си замине. Не можеше да остане и да живее по този начин. След безсънната нощ, изпълнена с кошмарни видения, в които Тони безсрамно се забавляваше с Лети, Аманда се приближи към вратата на кабинета, като се надяваше, че той най-после ще се появи. Но когато се опита да влезе, намери вратата заключена. Реши, че не може да стои и да чака повече, затова извика:

— Тони, няма ли най-после да излезеш оттам?

— Върви си, Аманда — долетя пианският отговор на съпруга ѝ. Той бе пил през цялата нощ, като се опитваше да задуши вината си за това, което бе причинил на любимата жена и, без да иска, бе забъркал приятеля си в убийство.

Тони още не бе готов да се срещне с когото и да било, особено с Аманда.

Докато Аманда стоеше пред вратата на кабинета и го молеше да излезе, се появи Линъс със съобщение от Хилквест. Стариият слуга ѝ го подаде и поклати къдравата си глава, като видя затворената врата и разтревоженото лице на господарката си.

— Тони — извика Аманда с пребледняло лице, — току-що получих съобщение от сър Хенри. То е... то е за Лети.

След миг вратата широко се отвори и съпругът ѝ се появи с помътнели очи, разрошена коса и брадясало лице. С треперещи пръсти грабна бележката, която Аманда държеше, прочете я и се засмя. Този смях я ужаси.

— Боже мой, Тони, как можеш да се смееш? Лети е мъртва. Била е хвърлена от коня си и е загинала. Що за човек си ти?

Той внезапно престана да се смее и стана сериозен.

— Не желая да го обсъждам сега. Ще говорим по-късно.

И преди Аманда да успее да каже нещо се обърна и влезе в кабинета, като грубо затръшна вратата.

Щом остана сам, Тони се отпусна в креслото и започна да чете отново и отново бележката от сър Хенри. Не можеше да повярва на очите си. Защо той бе решил да прикрие убийството? Внезапно всичко си дойде на мястото и младият мъж разбра. Сър Хенри бе херцог и не можеше да позволи името му да бъде опетнено, ако се разбере, че младата му съпругата е била убита от любовника си в интимното им гнездо.

Човек като херцога, с неговото положение в обществото, щеше да направи всичко, което бе по силите му, за да не позволи жалката любовна история на съпругата му да стане достояние на всички.

Тони си припомни как бе оставил Лети и реши, че сър Хенри, обезпокоен от отсъствието ѝ, е тръгнал да я търси. Знаеше колко бе влюбен херцогът в младата си жена и изпита съжаление към него.

Според съобщението, погребението щеше да бъде на следващата сутрин. Тони не възнамеряваше да отиде.

По същото време такова съобщение бе получено и в Тайдуотър. Френсис не се изненада, когато го получи, нито пък Натан прояви някакво вълнение.

— Тя си заслужаваше да умре — отбеляза Натан, сви рамене и погледна към приятеля си, — но само ние двамата знаем, че тя не е загинала при злополука, нали, приятелю?

Френсис го погледна и Натан се почувства неудобно под изпитателния му поглед.

— Никога нямаше да спомена нещо, ако ти не бе казал. Не те осъждам. Бог ми е свидетел, че щях да го направя аз, ако ти не го бе сторил.

Истинско удивление се изписа върху лицето на Натан и устата му остана отворена.

— Аз не съм убил Лети. Мислех, че ти си го сторил. Наблюдавах те вчера, когато излезе от ловната хижа, и когато влязох вътре, тя бе вече мъртва.

— Аз? — Младият мъж ахна от изумление. — Аз мислех, че ти си я убил. Тя бе мъртва, когато отидох.

— Ако не си ти, не съм и аз, тогава кой...?

— Нали не мислиш, че Аманда...?

— Не! Боже господи, Френсис, дори не си го помисляй — възкликна потресен Натан.

— Тогава остава само Тони.

Двамата мъже останаха мълчаливи. Действително, най-близко до ума беше, че Тони е убил Лети. Това, което не можеха да си обяснят, бе защо ѝ бе станал любовник, преди да я убие. Поведението на сър Хенри бе лесно обяснимо. Тъй като бе херцог, не можеше да опетни репутацията си с факта, че съпругата му е изменила.

— Заради Алис мисля, че трябва да отида на погребението — замислено каза Френсис.

— Благодаря на бога, че аз не съм длъжен — промърмори приятелят му.

— Натан, ние незабавно трябва да видим Тони — внезапно реши Френсис. — Обещах на Аманда, че ще разбера причината за странното му държане и мисля, че той трудно ще може да ѝ каже истината за смъртта на Лети. Заради нея ние трябва да открием какво го е накарало

да поднови връзката си с Лети. Време е да го принудим да ни обясни всичко.

Натан кимна в знак на съгласие и двамата незабавно се отправиха към Ривърс Едж.

Младата жена беше с децата, когато приятелите пристигнаха в Ривърс Едж, и не разбра, че са дошли. Линъс ги поведе към кабинета на Тони. Поклати смутено глава и им показа заключената врата.

— Наистина не зная какво не е наред, маса Френсис, но маса Тони напоследък не е на себе си. Затворил се е в тази стая и не ще да излезе и да види никого. Дори и мис Аманда.

— Остави това на нас, Линъс — каза любезно Френсис. — Натан и аз искаме да се видим с него. — Линъс се оттегли и той настойчиво почука по вратата, но отговор не последва.

— Тони, знам, че си вътре — извика, — така че по-добре ни пусни да влезем. — Отново не последва отговор.

— Ще разбием вратата, Тони — заплаши Натан. — Мисля, че е време да погледнеш истината в очите и да ни кажеш какво е станало между теб и Лети.

Тъкмо когато двамата мъже бяха решили, че ще трябва насила да влязат, вратата бавно се отвори и приятелят им излезе. Изглеждаше като че ли не бе спал от седмици. Отдръпна се от вратата и ги пусна да влязат.

— Господи, изглеждаш ужасно — възкликна Френсис, — какво е станало с теб?

— Нищо, Френсис. Остави ме сам. Не виждаш ли, че вината ми е прекалено голяма, за да мога да я понеса. Как разбра за мен и Лети?

— Това може да те изненада, стари приятелю, но Аманда ми каза — призна неохотно той.

— О, боже! — простена Тони. — Нямах представа, че Аманда знае за тази гадна история. Колко ли ме мрази! Толкова исках да ѝ кажа, но безизходността на цялата жалка ситуация ме спираше.

— Тони, ние с Френсис не можем да разберем действията ти. Мислех, че обичаш Аманда. Как можа отново да се захванеш с Лети? — горчиво попита Натан.

С глас, пресипнал от безсънната нощ и алкохола, той им разказа за споразумението между него и Лети и за редовните им срещи в ловната хижа по нейно настояване. Това бе разказ за изнудване, лъжи,

омраза и похот. Тримата мъже бяха сломени. Всички искаха смъртта на Лети, но Тони имаше най-много основания да я желае.

— Най-лошото в цялата тази история е, че са замесени невинни хора, а най-наранена е Аманда — завърши тъжно той. — Нямах намерение никой от вас да поема моите отговорности и... не се интересувам кой от вас я е убил. Съжалявам само, че не съм го сторил аз.

— По дяволите, какво говориш, Тони? — изруга Натан, напълно объркан. — Ние не сме убили Лети. Господ ни е свидетел, мислехме, че ти си го сторил.

— Ние... ние мислехме, че ти си я убил, Тони — предпазливо добави Френсис. — Нима искаш да кажеш, че не е така?

— Кълна се в Бога, че исках да я убия, Френсис, но не съм го направил — отвърна той. — Беше вече мъртва, когато отидох в ловната хижа. Мислех, че е дело на някого от вас. — Внезапно ужасна мисъл го накара да се разтрепери. — Мили боже, нали не мислите, че Аманда...

— Аманда не би могла да бъде убийца, Тони — избухна Натан. Не можеше да повярва, че жената, която обичаше, може да е способна на убийство.

— Добре, но тогава кой е убил Лети?

От отворената врата долетя един глас, който ги стресна:

— Аз го направих. Аз убих Лети.

Тримата мъже се обърнаха незабавно.

— Сър Хенри? — извика шокиран Тони. — Откога сте тук?

— Достатъчно дълго.

— Вие сте убил Лети? Не разбирам.

— Лети ужасно много грешеше, като мислеше, че не зная за тайнствените ѝ изчезвания всеки следобед. Когато се отнася до нея, аз не пропускам нищо. Един ден я проследих до ловната хижа. Бях решил да убия любовника ѝ. Бях шокиран, когато видях, че сте вие, Тони. Не знаете колко близко бяхте до смъртта.

— Какво ви спря?

— Първо мисълта за Аманда и двете ви деца спря ръката ми. След това, като се приближих достатъчно близко, чух вашия спор и научих цялата отвратителна история.

— Съжалявам, сър Хенри, никога не съм искал да ви причиня болка.

— Не ви упреквам. Лети беше дявол. Беше ми много трудно да възприема всички неща, които тя ви каза, и начина, по който се отнасяше с вас, но в крайна сметка реших, че се дължи на отмъстителния ѝ характер. Тя заслужаваше да умре, Тони, но аз наистина нямах намерение да я убия. Аз обичах Лети, обожавах я, а тя... тя...

Сър Хенри се олюля и щеше да се свлече на пода, но Френсис скочи ѝ му помогна да седне.

— Може би е по-добре да ни разкажете какво се случи, сър Хенри — настоя не много любезно той.

Сър Хенри кимна бавно, очите му бяха изпълнени с отчаяние.

— Вчера проследих Лети до ловната хижа. Мислех да постъпя като нея и да я принудя да се откаже от долните си измами. Когато влязох в стаята, тя вече бе гола и чакаше... Тони — глухи ридания го задавиха и Тони му подаде чаша бренди. — Тя... дори не трепна, когато се появих, само ми се присмя като на ревнив съпруг. Нарече ме... тлъста крастава жаба, която не може да ѝ достави удоволствие с... отпуснатия си член. — Споменът за жестоките думи на Лети му причиниха силна мъка. Изминаха няколко минути, преди да продължи: — Дадох ѝ всичко. Напуснах моята скъпа Англия заради нея! Построих ѝ палат, достоен за една кралица. Нищо не беше достатъчно хубаво за моята млада съпруга. — Сър Хенри отново замълча и отпи глътка коняк, изкашля се и погледна умолително към Тони. Гласът му беше едва доловим.

— Не исках да я убия, а само да спра истеричния ѝ смях. Нейният присмех и подигравки ме подлудиха и преди да разбере какво става, Лети лежеше мъртва в ръцете ми. — Той повдигна ръцете си и ги погледна, като че ли не бяха негови. — Радвам се, че си тук, Френсис — промълви, като че ли за пръв път забеляза другите двама мъже. — Моята Алис те е избрала за съпруг и аз ще ѝ оставя Хилквест като зестра.

— Аз обичам Алис и не се нуждая от зестра — отвърна възмутено младият мъж.

— Няма значение, ще остане за вас. Казвам ти всичко това, защото смятам да се върна в Англия, веднага след като Алис се омъжи. Искам да умра в родината си. Аз... искам само да те помоля да не ѝ казваш за ужасното деяние на баща ѝ.

— Никога няма да го научи от мен — обеща Френсис. Изведнъж забеляза колко състарен изглеждаше сър Хенри.

Сър Хенри се обърна към Тони.

— Ще те разбере, ако искаш да ме предадеш на властите, Тони. Аз дори... ще си призная ужасното престъпление, което извърших.

— Не, сър Хенри — отвърна младият мъж, — няма да позволя да ви обесят. Никой от нас не желае да бъдете осъден за това, което всички бяхме решили да извършим. Само един господ знае, че аз имах достатъчно основание да мразя тази жена. Сега основната ми грижа е да си изясня отношенията с Аманда. Обичам я повече от живота си.

— Може би това ще помогне — каза сър Хенри и му подаде два сгънати листа. — Намерих ги сред вещите на Лети. Мисля, че ти принадлежат.

Върху лицето на Тони се изписа силна изненада, като видя документите на Аманда и фалшивата разписка за продажба, подправена от Лети.

— Благодаря ви, сър Хенри.

— Аз... аз се надявам, че това ще компенсира донякъде ужасното зло, което Лети причини на теб и на твоята очарователна съпруга.

Малко след това сър Хенри потегли към Хилквест заедно с Френсис, който се страхуваше да го остави сам. Освен това бе изпитал силно желание да види своята сладка Алис. Натан също си тръгна, но преди това посъветва приятеля си:

— Кажете на Аманда цялата истина, Тони. Тя те обича и се нуждае от твоята искреност.

Тони бе съгласен с него.

Аманда стоеше в полутъмната стая. Мъката ѝ бе толкова силна, че дори и сълзите не можеха да я облекчат. Лицето ѝ бе помръкнало от скръб, но тя все още не се бе предала окончателно. Мислеше за двете си деца, които кротко спяха, и за баща им, който ги бе пренебрегнал през изминалите седмици. Напоследък цялото му внимание бе обсебено от Лети и той не се интересуваше от хората, които доскоро му бяха най-скъпи. Като си припомняше поведението на Тони, откакто Лети внезапно бе умряла, Аманда разбра, че е бил твърде увлечен по

тази жена. Откакто пристигна вестта за смъртта ѝ, той бе потънал в скръб.

Аманда започна безцелно да се движи из стаята, измъчена от измяната на Тони, като докосваше всички предмети, които ѝ бяха толкова скъпи. Не искаше да си тръгне оттук, но никога не би приела да играе второстепенна роля в живота на съпруга си. Припомни си всичко, което се бе случило през последните седмици. Вече не беше уверена дали тя и децата ще му липсват.

Тони тихо влезе в стаята и застина на прага, когато видя съпругата си. Беше се изкъпал, обръснал и преоблякъл. Външният му вид бе много различен от този през последните дни.

— Аманда, любов моя — прошепна той, за да не я изплаши.

Тя се обърна и се изненада от вида на съпруга си.

— Съжалявам, Тони. Аз... знам колко си опечален от смъртта на Лети.

— Лети? Опечален? — повтори глупаво Тони. — Аз мразех тази жена. Нелепо е да мислиш, че ме е било грижа дали тя е жива, или не.

— Тони! — Аманда бе пребледняла. — Аз мислех... че... аз мислех, че я обичаш.

— Никога! Ти си тази, която обичам.

— Но го показваш по доста странен начин — остро отвърна тя.

Тони мълчаливо ѝ подаде документите.

— Какво е това? — запита тя раздражено.

— Прочети ги.

Хвърли бърз поглед върху свитъка.

— Това са моите документи за откупване. Откъде ги имаш?

— Сър Хенри ми ги даде. Намерил ги е сред вещите на Лети и е решил, че трябва да ги получа.

— Аз... аз не знаех, че те все още са в нея.

— Но аз знаех, че са в нея, любов моя — нежно отвърна Тони. — Тя ме изнудваше с тях, откакто се върна в Южна Каролина.

Аманда озадачено попита:

— Изнудвала те е? По какъв начин?

— Бе решила, че все още ме желае, независимо от факта, че аз не искам да имам нищо общо с нея.

Аманда бавно започна да разбира.

— Тя... тя те е принудила да... да...

— Да я любя — горчиво добави Тони.

— Значи ти наистина не я обичаш?

— По дяволите, Аманда, нима не чу какво ти казах. Аз я мразех! Презирах се за това, което бях принуден да върша.

— Защо не ми каза?

— Щеше ли да се чувстваш по-малко наранена, ако знаеше, че се любя с Лети против волята си? Ако не се бях подчинил на нейните изисквания, тя щеше да използва тези документи, за да те върне при себе си. Бях готов да направя всичко, за да те предпазя от това. Не бих понесъл да те изгубя.

— Какво щеше да стане, ако Лети не бе загинала? Щеше ли да продължиш с тези... тези ужасни лъжи и занаят?

Тони вече беше решил да не ѝ казва истинската причина за смъртта на Лети. Нямах смисъл да знае, че сър Хенри я бе убил.

— Вече бях решил да сложа край на всичко това. Бях намерил начин... да се освободя от това дяволско робство.

— Знам, че не трябва да казвам това, Тони, но аз се радвам, че тя е мъртва.

— Можеш ли да ми простиш, любов моя? — лицето му помръкна и сърцето на Аманда болезнено се сви.

— О, Тони — извика тя и се хвърли в прегръдките му, — толкова се страхувах, че вече не ме обичаш. Ти не знаеш, но аз те видях заедно с Лети в онази хижа.

— Знам, Френсис ми каза. Бих дал всичко, за да ти спестя това. Нямах представа колко отчаяно се нуждаех от теб, но съзнателно те избягвах. Толкова се срамувах от, че нямах сили да те погледна, да дойда при теб и да те любя, след като съм бил в прегръдките на Лети. Отнасях се сурово към теб, за да успокоя съвестта си, но никога не съм преставал да те обичам. Ти и децата сте моят живот. Ние ще бъдем отново щастливи, мила моя, обещавам ти. Нищо и никой няма да застане вече между нас.

Той се приближи и нежно я притегли към себе си. Аманда развълнувано се усмихна и сърцето му бясно заби.

— Обичам те! — Думите му прозвучаха като клетва и той я целуна.

— И аз те обичам, Тони — нежно отвърна младата жена и се притисна към него. — Искам да ме любиш сега.

И той го стори, ненаситно, диво и страстно през цялата нощ,
както щеше да го прави през всички идващи дни.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.